

Ο ΗΣΑΥΠΝΟΣ

ΕΝΑ ΝΗΣΙ ΑΠΟ ΑΜΜΟ

Η άχαρη και μονότονη ζωή των κατοίκων του

«Αν έχετε διάθεση να ζήσετε σ' ένα τόπο που τον σκεπάζει η ομίχλη ή τον δένουν άνεμοι με ταχύτητα 140 χιλιομέτρων, που δεν έχει έφημερίδες, αυτοκίνητα, ποδήλατα, δρόμους, καταστήματα, κινηματογράφους, τίποτε απ' ό,τι προσφέρει ο σύγχρονος πολιτισμός στους ανθρώπους των πόλεων, αλλά και των χωριών ακόμη, πηγαίνετε να εγκατασταθούν στη μακρινή και μοναχική Νήσο της Άμμου.

Το νησί αυτό απέχει 290 χιλιόμετρα απ' τον Καναδά, πάνω στο βολάσσιο δρόμο που τον συνδέει με τη Μεγ. Βρετανία. Είναι απλώς και μόνο μια μάζα από άμμο, που ξεπροβάλλει απ' τον ώκεανό και που αλλάζει συνεχώς σχήμα. Έχει έκταση 27 μιλίων. Γύρω του όμως υπάρχουν άλλα 30 μίλλα άμμώδους βυθού πολύ ρηχού, ικανού να καταπιεί με άπιστευτη ταχύτητα οποιοδήποτε πλοίο. Γι' αυτό οι ναυτικοί το ήσαν και το φοβόντουσαν από αιώνες. Το έχουν επωνομάσει μάλιστα «νεκροταφείο των καραβιών», όνομα αρκετά εύλογα.

Παρ' όλες τις προσπάθειες της καναδικής κυβερνήσεως να συγκαταστήσει την άμμο του στη θέση της, με φύτεις γρασιδιού και τριφυλλίου, το νησί αυτό καταποντίζεται σιγά-σιγά. Κι' όταν θα χαθεί τελείως μέσα στη θάλασσα, τότε θα γίνει ακόμα πιο επικίνδυνο, γιατί κανείς δεν θα ξέρη πού θα μεταφέρουν την άμμο τα ισχυρά θαλάσσια ρεύματα.

Δεν είναι ωστόσο μια γυνή έρημος ή Νήσος της Άμμου. Έχει διάφορα άγρια όργανα, ακόμη και άγρια τριαντάφυλλα και φράουλες! Το μεγαλύτερο μυστηριώδες της είναι τα άγρια αλογα της. Φαίνεται ότι οι πρόγονοί τους προέρχονταν από κάποιο ναυαγισμένο πλοίο. Τα μικρά αυτά, αλλά γερά ζώα εκτιμώνται πολύ στον Καναδά. Κάθε χρόνο συλλαμβάνονται μερικά απ' αυτά, για να δαμασθούν, αλλά ο αριθμός των άλλων μένει πάντα ο ίδιος περίπου, είναι δηλαδή συνεχώς γύρω απ' τα 400.

Περισσότερα από 250 πλοία έχουν ναυαγήσει στη Νήσο της Άμμου. Έξ' άλλου, αυτό το νησί έχει τραγική και αίματη ιστορία. Τον 16ο αιώνα, αποβιβάσθηκαν εκεί 50 άποικοι. Όταν όμως, σε λίγους μήνες, πέρασε από το νησί ένα πλοίο, βρήκε μόνον 11 ζωντανούς, σε αξιοθρήνητη κατάσταση. Οι υπόλοιποι είχαν πεθάνει απ' την πείνα ή είχαν σκοτωθεί σε συμπλοκές μεταξύ τους.

Αλλά κι' οι πειραταί αποβιβάζονταν συχνά σ' αυτό το νησί, αναζητώντας θησαυρούς από ναυάγια, μάλλον δέ κι' άλληλοσκοτώνονταν, όταν μεθούσαν ή πάνω στη διανομή της λείας τους.

Σήμερα μένουν στη Νήσο της Άμμου 30 άνδρες και λίγες γυναίκες, οι οικογένειες δηλαδή μερικά από τα παιδιά του υπουργείου Μεταφορών του Καναδά, επιφορτισμένων με τη συντήρηση των φάρων, ενός ραδιοπομπού για τα πλοία και τ' αεροπλάνα, ενός μετεωρολογικού σταθμού και των ναυαγοσωστικών εγκαταστάσεων. Το «χωριό» τους αποτελείται από μερικά μονόροφα και γεροχτισμένα σπιτάκια, ένα σταθμό ηλεκτροπαραγωγής, μία αποθήκη, ένα ξυλουργείο, ένα σιδηρουργείο κι' ένα ζειζώνα.

Δεν υπάρχουν δρόμοι, αλλά μόνο μονοπάτια σκεπασμένα με ξυλεία από ναυάγια, για τη συγκράτηση της άμμου. Τα λίγα κάρρα του νησιού έχουν τροχούς με μεγάλο πλάτος για να μη βουλιάζουν στην άμμο. Παρ' όλ' αυτά όμως, τα αλογα δυσκολεύονται πολύ για να τα τραβήξουν.

Οι δυο φάροι του νησιού έχουν επανειλημμένως μεταφερθεί σ' άλλες θέσεις, γιατί κλονιζόντουσαν τα θεμέλια τους.

Τρεις φορές το χρόνο, φτάνει ένα πλοίο, που φέρνει στους έκοις έξορστους διάφορα τρόφιμα, καπνό, έφημερίδες, βιβλία, κλπ. «Αν όμως ο καιρός είναι κακός, δεν μπορεί να προσεγγίσει στο νησί και χρειάζεται να περιμένει μέρες ή και βδομάδες δολιχες, κόβοντας βόλτες σ' όλο αυτό το διάστημα σ' ανοιχτά.

Όταν έμειναν κάποτε χωρίς τρόφιμα, οι κάτοικοι του νησιού έφαγαν άγρια αλογα.

Αλλοτε, η έπικίνδυνη με τη μακρινή ξηρά γίνεται μόνο με ταξιδιωτικά περιστερία ή με χαρταετούς. Σήμερα, υπάρχει ευτυχώς ο ασύρματος. Όταν χρειάζεται να δ' απαστολή κάποια έπείγουσα βοήθεια στους έρηmites, χορηγούνται έλικόπτερα των αεροπορικών μονάδων της καναδικής κυβερνήσεως.

Ο παραχαράκτης του Ντένβερ

Πρωτότυπο διήγημα

Στο «Γιούνιον Κλάμπ» του Ντένβερ, κοντά στην θερμάστρα, πέντε άνθρωποι συζητούσαν ήρεμα μετά το δείπνο. Κατάνταν τα χοντρά πύργα τους και διασκεδάζαν με παράξενες ιστορίες. Ανάμεσα σ' αυτούς ήταν κι' ο ανταποκριτής μιας μεγάλης έφημερίδας του Σικάγου, που είχε ασχοληθεί με τον Βέρμο Ρας Νέλσον, τον διάδοχο του τρομερού γκάνγκστερ Ντίλλυγκερ.

Με σκανδαλίζουν, έλεγε ο δημοσιογράφος, όλοι αυτοί οι γκάνγκστερ που ένα ξέρουν πώς θα σκοτωθούν ή πώς τις σφαίρες των αστυνομικών ή θα πεθάνουν πάνω στην ηλεκτρική καρέκλα, όστος γελούν και διασκεδάζουν συλλογιστά!... Έτσι, όλοι τους σκορπίζουν χιλιάδες δολάρια και στο τέλος, αν γλυτώσουν από τους αστυνομικούς και την ηλεκτρική καρέκλα, πεθαίνουν στην μάβα...

Ο Τζων Χάρολντ, ο πιο πλούσιος άνθρωπος του Ντένβερ, που είχε τα μεγαλύτερα εργοστάσια μεταλλουργίας, δεν συμφωνούσε με το δημοσιογράφο.

Εγώ, του έπτε, γνώρισα έναν άνθρωπο που άρχισε την ζωή του φτιάχνοντας πλαστά χαρτονομίσματα κι' όμως σήμερα έχει αξιοέφευτη θέση!...

Και ποιος είναι αυτός; ρώτησαν πολλοί από την συντροφιά.

Εγώ, απάντησε ο Χάρολντ.

Όλοι, τότε έστρεψαν σε γέλια. Μα ο Χάρολντ, ο «βαθύπλουτος», όπως τον έλεγαν, τους έξηγησε άμείως.

Αυτή η δουλειά έγινε εδώ κι' έξηνα χρόνια. Τότε το Ντένβερ ήταν μια μικρή πόλη κι' εγώ ήμουν πολύ νέος και θεοφύλακας. Είχα πετύχει ωστόσο να προσλάβω δύο μικρές υπαλλήλους σε μια ασφαλιστική εταιρεία, που τ' όνομα ήταν «Ντένβερ Νάσιοναλ Λάιφ». Η πρώτη υπάλληλος ήταν μια μεγάλη εύληνη παρόκα, νωστήμένη σε δυο διαμερίσματα. Στο πρώτο ήταν η αίθουσα αναμονής των πελατών και τα γραφεία των υπαλλήλων. Στο άλλο ήταν το γραφείο του διευθυντή και τα αρχεία, καθώς και μια καλή προμήθεια από ούισκι για τον ίδιο. Η δουλειά μου ήταν να γυρίζω στο διάφορα άνοχηματα για να πείσω τους καλλιεργητές σ' ασφαλισθούν.

Καθόλου λοιπόν σ' ένα αλογακι και ζωμένος ένα βαρύ πιστόλι, γυρίζα τους κάμποους και τα βουνά για να βρω πελάτες. Μια μέρα όμως καθώς τραβούσα για τα νότια λιβάδια για να πείσω ένα πλούσιο «ραντσερ» να γίνει πελάτης μας, κυκλώθηκε από καμιά δεκαοκτώ καβαλαριδες, τόσο άνοιους —υ τ' όνομα εγώ που δεν ήξερα τί θα πη φόδος.

Ψηλά τα χέρια! μου φώναξε ο άρχηγος της συντροφιάς.

Αναγκάσθηκαν να σηκώσω τα χέρια μου, μα τότε έξηγησα μ' απάθεια ότι έχαναν άδικα τον καιρό τους μαζί μου, γιατί ήμουν απένταρος.

Φιλαρόκο, μου είπε πάλι ο άρχηγός, που όνομα αγρότερα έμαθα λεγόταν Μπίλ Νιούμαν, έχουμε αρκετή πείρα και καταλαβαίνουμε πώς δεν α' έζειτε και μεγάλα πράγματα! Μα δεν θέλουμε τα λεφτά σου. Θέλουμε έσένα τον ίδιο!

Δεν πρόκειται να πάρτε λύτρα, του απάντησα χαμογελώντας. Η οικογένειά μου δεν έχει λεφτά.

Ο Μπίλ Νιούμαν, γέλασε δυνατά. Δεν είναι τίποτε από αυτά, μου έξηγησε κατόπιν. Σε θέλουμε για μια δουλειά. Μας χρειάζεται ένας νέος τολμηρός και μ' ευγενικούς τρόπους. Όταν σ' είδαμε, καταλάβαμε ότι έσύ μας έκανε.

Δεν μου έδωσαν τον καιρό να συζητήσω μαζί τους. Ούτε μου ζήτησαν τη γνώμη μου. Μ' άπασαν και μ' άναγκασαν να τους ακολουθήσω. Περιπούσαμε όλη την ημέρα. Τη νύχτα κατασκοπήσαμε σ' ένα απόκοινο λαίμο του βουνού. Έπειτα το ποιά συνεχίσουμε την πορεία μας και τέλος την επόμενη, τη νύχτα φτάσαμε σε μια άπειροτατη έρημο. Στη μέση της βρισκόταν ένα όμορφο σπίτι. Είδα πώς τα δωμάτια που ήταν επιπλωμένα με πολυτέλεια κι' ότι είναι όλες τις άνεσεις. Από τις πρώτες μέρες καταλάβα ότι οι άνθρωποι που άποτελούσαν αυτή τη συμμορία προέρχονταν από διάφορα ευρωπαϊκά κράτη κι' ότι ο καθέας διατηρούσε τα έθιμα του τόπου του. Πίω από το σπίτι, ήταν ένα εύλινο οικοδομήμα. Ένα όλοκληρο τυπογραφείο και λιθογραφείο.

Μου έξηγησαν:

Εργαζόμαστε όπως ακριβώς οι

κύριοι της Ουάσιγκτων. Η δουλειά είναι πάρα πολύ λεπτή!...

Δεν γίνουμε παραχαράκτης! διαμαρτυρήθηκα.

Μά μου έδειξαν έναν κατάλογο όνομάτων, και μου δήλωσαν:

Κι' αυτοί έδω είχαν άρνηθή, μα όπως βλέπεις είναι τώρα μακαρίτες... Έδώ θα γραφή και τ' όνομά σου. Κι' αν δεν κάνης καλά τη δουλειά σου, θα τραβήξουμε πάνω του μια κόκκινη μολυβιά!...

Έτσι άναγκάσθηκαν να δουλέψω μαζί τους. Τύπωναν χαρτονομίσματα των εκατό δολαρίων. Εγώ τ' άριθμούσα και τα ταίριαρά σε δεσμίδες. Ένας από τη συμμορία έφευγε κάθε τόσο και γυριζε μ' ένα σωρό τρόφιμα. Τα βράδια διασκεδάζαμε σαν μια καλή οικογένεια. Ένας από αυτούς ήταν μάλιστα έρχος μουσικός κι' οι νύχτες περνούσαν ευχάριστα.

Δουλέψα, δεν σάς το κρύβω, μ' ευχάριστη πολλούς μήνες. Όλοκληρη καρίωτα με πλαστά χαρτονομίσματα έβγαζαν από έκείνο το εργοστάσιο.

Μια μέρα, τέλος, η συμμορία κατέστρεψε το εργοστάσιο κι' άπεφασισε να διαλυθή. Ο άρχηγός της έδωσε στον καθένα το μερίδιό του. Όταν ήρθε η σειρά μου, άφησε στο τραπέζι δυο μεγάλες δεσμίδες από χαρτονομίσματα που έμοιαζαν μεταξυ τους σαν δυο σταγόνες νερό.

Διάλεξε μια από τις δυο και πήρε την, μου είπε χαμογελώντας.

Κατάλαβα ότι η μια δεσμίδα ήταν πλαστά χαρτονομίσματα, μα πολύ δύσκολα μπορούσε κανείς να τα ξεχωρίσει. Τα γύριξα από δω και από εκεί, τ' άνακάνετα, μέχρις ότου τα έμπεξα και δεν ήξερα τί να κάνω. Ο άρχηγός θυμωσε τότε και μου πέταξε το ένα δέμα.

Πάρε το και ξεφορτώσου με πιά, μου φώναξε.

Ήταν σωστές δέκα χιλιάδες δολάρια. Φοβήθηκα όμως να γυρίσω στο Ντένβερ μ' αυτό το μικρό θησαυρό. Με ήξεραν σ' όλο το φυσικά θα ήμουν ύποχρεωμένος να δώσω έξηγησεις. Προτίμησα να πάω το τρέινα!...

Έτσι έφτασα στο Σικάγο. Μέρες δεν τολμούσα να χαλάσω ένα χαρτονομίσμα. Τέλος η ανάγκη μ' έκανε να δώσω ένα των εκατό δολαρίων. Τα παλά ούνα μου όμως τους έκαναν να με ύποπτευουν. Είδομαι στην η Άστυνομία και δυο άστυφύλακες με συνέλαβαν και μ' έκλεισαν στο κρατήριο. Ευτυχώς είχα κομμένα στο ζερβόχειρό μου έμένα όλα τ' άλλα λεφτά. Κατάλαβα ότι ήμουν ναμένος κι' ότι είχα πάρει τα πλαστά δολάρια!...

Μα την άλλη μέρα, με φώναξαν στο γραφείο του άστυνομικού, μου ζήτησαν συγγνώμη και μου παρέδωσαν το χαρτονομίσμα μου.

Ξέρετε, μου είπαν, κυκλοφορούν τελευταία πολλά πλαστά χαρτονομίσματα των εκατό δολαρίων. Ο κοσμός μόλις δι' κανέναν που θέλει ν' αλλάξει ένα τέτοιο χαρτονομίσμα, τον ύποπτευεται άμείως... Το δικό σας όμως τα έξ' έτασε η ειδική ύπηρεσία. Είνε γνήσιο!

Γνήσιο είπατε; τον ρώτησα.

Οι άστυνομικοί με κύτταξαν περίεργα.

Ο δύστυχος θα τρελλαθή από τη γριά του, ψιθύριζαν. Ποιος ξέρει με πόσο κόπο θα είναι κερδίσει αυτά τα δολάρια!

Μά εγώ χαίρομαι, γιατί δεν είχα κάνει λάθος και δεν είχα πάρει τα πλαστά δολάρια!

Αυτές λοιπόν οι δέκα χιλιάδες δολάρια ήταν το πρώτο μου κεφάλαιο. Κι' όπως βλέπετε, ένας παραχαράκτης σ' άποια καμιά φορά να πετύχει στη ζωή!...

Κι' ο βαθύπλουτος Βιομήχανος Τζών Χάρολντ έσπασε σ' ένα ήπιο γέλιο, βλέποντας την κατάπληξη που είχε προκαλέσει η άφηγησή του στους φίλους του.

Επειτα, συνέχισε, παντρεύθηκα από έρωτα μια κοπέλα του Ντένβερ. Ήταν μια φανή ανθοπώλιδα. Μα μου έφερε, τύχη. Τη γέμισα κοσμήματα. Την έκανα σωστή πριγκίπισσα. Μου φαίνεται όμως πώς τη γνώρας... Χαίρετε, κύριοι! Έλπιζω να περάσει το εινάοις από την βραδιά σας.

Κι' ο Τζών Χάρολντ χαϊρέτησε τους φίλους του κι' έφυγε για να συναντήσει την άγαπημένη του γυναίκα, που τον περίμενε.

Σ. ΚΙΝΕΛ

Οπενυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδιοκτησία—Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ—Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 - ΤΗΛ.: 27-135—29-967 - ΠΙΜΗ ΔΡΧ. 4000

Κοζερί της εβδομάδος

ΠΙΣΤΟΙ ΚΑΙ ΑΠΙΣΤΟΙ

Το «κατηγορώ» της Μαίρης που είδαμε την περασμένη εβδομάδα, δίνει άφορμή σε πολλά ξεπάσματα. Από το ένα μέρος το παράπονο εκείνων που είναι βέβαιες για την πίστι των νομίμων ή παράνομων συντρόφων τους, συγχρόνως όμως αισθάνονται τους πάγους όλογυρά τους.

Πιστοί, χωρίς να τις αγαπούν, δίχως να ενδιαφέρονται γι' αυτές. Πιστοί, όχι με την έννοια ότι τους άποροφά την προσοχή και το ζήλο το πρόσωπο με το όποιον συνδέονται. Αλλά με την έννοια ότι δε στρέφονται προς άλλη κατεύθυνση. Πράγμα που δε σημαίνει ότι τους λείπει η έπιθυμία να στραφούν. Έκείνο που τους λείπει είναι η διάθεση για περιπέτεια.

Πιστοί, γιατί δεν έχουν την παρατηναίρ που χρειάζεται για την άπιστία.

Δεν συγκινεί τη γυναίκα μια τέτοια πίστι. Ούτε, άλλωστε, τον άντρα. Τότε μόνο δίνει ικανοποίηση η πίστι του άλλου, όταν προέρχεται από την άποκλειστική άφοσίωσι στο πρόσωπο στο όποιο μένει πιστός.

Θαμπωμένος τότε από την άγάπη του όχι μόνο δεν άναζητεί τίποτ' άλλο πέρα απ' αυτήν, αλλά και όταν του προσφέρεται άλλη άγάπη την άποκρούει. Του είναι άδύνατο να τη δεχθή.

Υπάρχουν και τέτοιες εκδηλώσεις. Σπάνιες αλλά ύπάρχουν. Ο φανατισμός του πιστού σ' ένα πρόσωπο. Όλοι οι πειρασμοί της γής μπορούν να στήνουν τους πίο προκλητικούς χορούς έμπρός του. Άδιαφορεί.

Καμιά δύναμη δεν είναι ικανή να τον άποπληήσει. Κατέχεται από τον έρωτα στη μια και μόνη. Το ίδιο του κάνει αν η μια αυτή καταλαβαίνει ή δεν καταλαβαίνει την έκταση της πίστώς του. Μήπως τάχα της μένει πιστός γι' αυτή την ίδια; Μήπως περιμένει την άμοιβή για την πίστι του; Μήπως της προσηλώνεται γιατί τη φοβάται ή για να της είναι εύχριστος; Τίποτ' απ' αυτά. Είναι πιστός, γιατί δεν μπορεί να γίνη άπιστος από έσωτερική διάθεσι. Άποροφάται από το είδωλό του, άδιαφορεί για όλες τις γοντείες και για όλες τις καλόνες.

Μη ζήτατε να τυχαίνει σε κάθε βήμα σας. Θα ήταν μεγάλη η άπαίτησι. Εδώ, και οι πιστοί μιας θρησκείας τηρούν τους κανόνες που τους έπιβάλλει ή έκκλησία τους προσδεδεμένους στην άμοιβή που τους περιμένει στην άιωνιότητα.

Πολύ περισσότερο σχετική είναι η πίστι ανθρώπου σε άνθρωπο. Ένα μεγάλο ποσοστό της πίστώς όφειλεται βέβαια και στην άγάπη προς το πρόσωπο αυτό. Αλλά όφειλεται και στο φόβο της άποκαλύψεως. Δεν ξέρω πολλούς συζύγους που αν ήταν βέβαια ότι δεν κλονιζόταν ν' άποκαλυφθή ή παρεκτροπή τους ή να περιπλακούν

σε περιπέτειες, θ' άρνούνταν να ποικίλουν τα έρωτικά γεύματά τους.

Έκτος από τους λίγους που είπαμε αυτούς που κατέχονται από σφοδρό πάθος προς το νινδαλά τους. Οι κοινοί όμως τύποι θνητών ρέπουν κατά κανόνα στην άπιστία. Αν δεν φτάνουν σ' αυτή είναι γιατί τους συγκρατεί ο φόδος, ή συνείδησι των εύθυνών, ή έπίγνωση του καθήκοντος ή και η όκνηρία κάποτε. Γιατί και με τις πιο όμαλες συνθήκες η άπιστία θέλει κάποια άνάπτυξι δραστηριότητας, κάποια όργάνωση, κάποιο παραπάν που θα προστατεύει το μυστικό.

Έτσι συμβαίνει να βλέπετε πιστούς συζύγους να είναι ωστόσο ψυχροί και άδιαφοροί άέναντι του προσώπου, που οι άλλοι το μακαρίζουν για την πίστι του συντρόφου του.

Νά, μια μορφή πίστώς, που δεν συγκινεί μια εύαισθητη γυναίκα. Στους μακαρισμούς των άλλων κινεί με πικρία το κεφάλι και σκέπτεται: «Μου είναι πιστός χωρίς να μ' αγαπά. Τακτικός στις ώρες, στις τυπικές ύποχρεώσεις, στις δαπάνες του, χωρίς όμως να ενδιαφέρεται για μένα. Καλύτερα να μου έλειπε μια τέτοια πίστι!...»

Να της έλειπε μια τέτοια πίστι. Θα ήθελε όμως το αντίθετο: Κι' εδώ είναι η δεύτερη εκδήλωσι των παρορμήσεων για τα όποια λέγαμε στην αρχή. Σας δίνω ένα μικρό δείγμα του: «Με άπατά, με άπάρει. Τον είδα με τα μάτια μου. Τον έπιασα κατά τρόπο που δεν μπορούσε να άρνηθή. Και έρετε τη γυρίσε και μου είπε: Μου είπε ότι μ' αγαπά. Αναίθια! Μ' αγαπά τη στιγμή που τον πιάνω στην άγκαλιά μιας άλλης!...»

Τίποτα όμως δεν άποκλείει, αυτό που φαίνεται άδύνατο στην άπατημένη σύζυγο, να είναι η πραγματικότητα. Την άπατά και την άγάπη. Όπως επίσης στον πραγματικό, κόσμο άνήκει ο άλλος έκείνος, ο πιστός και άδιαφορος.

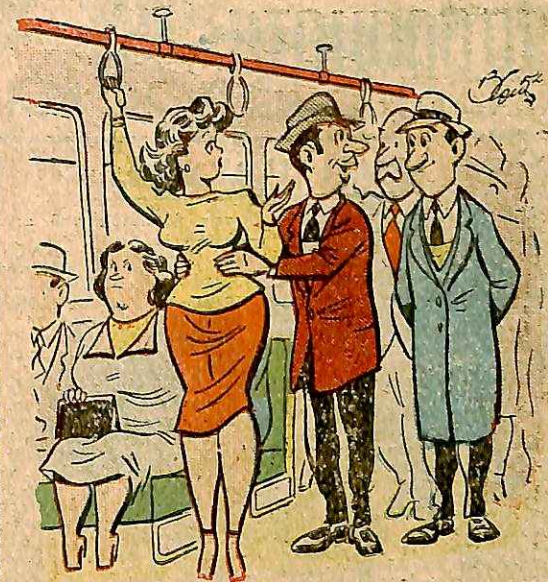
Άπιστος και έρωτευμένος με τη γυναίκα του. Πιστός και ψυχρός άέναντι της συντροφού του. Αντιφάσεις που δεν μπορούν να τοποθετηθούν μέσα στα καλούπια της κοινής λογικής.

Η κοινή λογική είναι ο χειρότερος όδηγος για τη λύσι τέτοιων μορφών προβλημάτων. Χρειάζεται κάποια λογική με ευρύτητα, ή λογική με κατανόηση, που δεν περιορίζεται στους έξωτερικούς τύπους, αλλά στοχαστεί πέρα από την έπιφάνεια, για να άναζητήσει την πηγή της πίστώς ή μιας άπιστίας.

Και τότε βλέπετε ότι τίποτα δεν έμποδίζει να είναι ένας πιστός έξνος προς τη γυναίκα του, ίσως και να την άποστρέφεται.

Όπως επίσης τίποτα δεν έμποδίζει ν' αγαπά ένας άπιστος και να σέβεται την συντρόφο του. Δε σημαίνει βέβαια αυτό ότι όπου πίστι και άδιαφορία ή όπου άπιστία και έρωτας. Αυτό δά μας έλειπε... Σημαίνει απλά ότι σ' αυτές τις δουλειές, τίποτα δεν είναι άπιθανο και ποτέ δεν βοισκεται έκρη.

Π. ΠΑΛΙΟΛΟΓΟΣ

ΠΟΛΙΤΕΙΑ!

—Νά, έτσι δαχτυλίδι μέση, Κυρία μου είχε η συχωρεμένη ή άραβωνιστική μου!

(Του Β. Χριστοδουλου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η γέφυρα

Κάποια γέφυρα θα ένωσι τις καρδιές μας, γεφυράκι σαν τραγουδι χαρωπό, είναι σύμφωνες, νομίζω, οι ματιές μας, με μια γέφυρα θα σμίξουν οι καρδιές μας, αν πιστέψουμε τη λέξι: «Σ' αγαπάω».

Τέτοια γέφυρα μικρούλα, τίποτ' άλλο... Φτάνει αυτή σε δυο καρδιές σαν τις δικές μας, δεν χρειαζόμαστε ένα δρόμο πιο μεγάλο.

Τέτοια γέφυρα μικρούλα, τίποτ' άλλο να ένωθουν οι καρδιές και οι ψυχές μας!

*

Από κάτω από τη γέφυρα άς περιάνε οι κακιές του σκληροκαρδου ντουιού, οι έλποφθονες ματιές άς μας κερύνε με φαρμάκια, όποιαδήποτε και να σι κι' η μεγάλη κάθε ζήλεια, άνοιση.

Από κάτω από τη γέφυρα άς κυλάνε άσπρα κύματ' άφρισμένου ώκεανού κι' όσα αν λένε οι κακοί που θα μιλάνε τί να κάνουν, όσο κι' αν πετροβολάνε μιαν άγάπη σαν άστέρι τ' ούρανού!...

*

Κάποια γέφυρα θα ένωσι τις καρδιές μας, κάποια γέφυρα, έτσι άγκρέμιστά χτισμένη, θά'ν οι μέρες μας κι' οι νύχτες μας δικές μας και θα ζούμε τις όλόγλυκες χαρές μας σε μια γέφυρα μ' άγάπη στερωμένη!...

Υλικά σε τέτοια γέφυρα δεν θά'νι πέτρες, σίδερα, άγκυράρια δυνατά θά'νι λόγια που άπ' τα γέλη θα πέτανε και την ύπαοξί μας τόσο θα μεθάνε με του έρωτα τ' όλόγλυκα πιστά!...

*

Τέτοια γέφυρα γερούς να ένωθουνε τέτοια λόγια να μου πής και να σου πώ, για να βρούμε ότιδήποτε ποθούμε, την άγάπη μας να έναυθιμυ ποθούμε, με μια λέξι, μόνο μια: «Σ' αγαπάω»!

Τέτοια γέφυρα γερή αν μας ένωσι, κάθε άλλη θα μας είναι περιττή. Δεν μπορεί κανέναν να το μετανοιώσει κι' ίσως-ίσως κάπως να μας δανειώσι. Τέτοια γέφυρα μας είναι αρκετή!...

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΗΣ ΕΡΑΝΟΝΚΑΛΕΤΟΝ

ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΟΡΤΑ

Τα δράματα της καρδιάς

«ΓΙΑΤΙ Σ' ΑΓΑΠΩ...»

Μπαρ, από πού έτι γνώρισα το Γκυ από τότε που ήμουν αρραβωνιασμένη με τον Παύλο. Ο Παύλος μου δίνει γραμμάτια του, φωτογραφίες του, άβρα του κι έτσι είχα την εντύπωση πως ο Γκυ ήταν το ίδιο και δικός μου αγαπητός φίλος, όπως και για τον άντρα μου.

— Δέν θα ξαναγυρίσω πιά στη Γαλλία; τον ρώτησα. — Δέν το φαντάζομαι, Έχει καλή θέσι στο Λονδίνο. Είναι βοηθός χειρουργός σ' ένα μεγάλο νοσοκομείο...

— Έτσι οι άναμνησεις ξαναρχονται για το Γκυ κι ο Παύλος δέν έπαυε να μου έκθαλλε το φίλο του. Είχαν τα ίδια γούστα, τις ίδιες ιδέες, αγαπούσαν και οι δύο την Ιατρική, τα σπόρ, το θέατρο.

— Και τα κορίτσια; Έρωτευόσαστε τα ίδια κορίτσια;

— Αυτό δέν έγινε ποτέ, Λουκία. Δέν έβρω όμως τί θα συνέβαινε αν αγαπούσαμε ταλλά την ίδια γυναίκα. Μαθε ώστόσο πως η πραγματική φίλα είν' ανώτερη απ' τον έρωτα!

Αυτό δέν μ' έπεισε. Ο Έρωτας πού κάτω απ' τη φίλια; Έπρεπε όμως να παραδεχόμουν ότι έλεγε ο Παύλος. Ήμουν τόσο έρωτευμένη μαζί του που δέν έβλεπα την ώρα να γίνω γυναίκα του. Ο Παύλος ήταν Διευθυντής της χειρουργικής κλινικής στην πόλι που μέναμε, άσφατισμένος στη δουλειά του και με νόστο σ' αυτή. Μπορώ να πώ ό τι με παραμελούσε κι ές ήμουν νέα κι όμορφη.

Μία μέρα μου τηλεφώνησε στο σπίτι πως ο Γκυ είχε παντρευτή στο Λονδίνο μία πλούσια χήρα πουχε χωρίς δύο φορές και που άλλος ή-

ταν ήθοποιός του κινηματογράφου. Αργότερα με το γάμο μου, έβγαζε το Γκυ και την Αγγλία του. Πήγαμε στο Παρίσι για να περάσουμε τη μέρα του μέλιτος κι όμολογώ πως η περίοδος αυτή ήταν η πιο ευτυχισμένη της ζωής μου.

Όταν γυρίσαμε σπίτι μας, ένοιωσα τον έαυτό μου πολύ μόνο, γιατί ο άντρας μου ήταν πνιγμένος απ' τη δουλειά του και μου αφιέρωνε πολύ λίγες ώρες. Έκείνες τις μέρες έφτασε ένα γράμμα απ' το Γκυ πού, άγάμεσα σ' άλλα, έστελνε και χαίρετισμούς «...στη γυναίκούλα σου που άσφαλώς θανάι αξιολάτρευτη...»

— Δίχως άλλο ο Γκυ ξαναμωράθηκε για να γράφει τέτοιες γλυκανάλατες φράσεις, ψιθύρισε ο άντρας μου μ' ένα μορφοσμό. Άκουσε, Λουκία. Απάντησε του έσύ με μία κάρτα, με λίγα λόγια.

Δέν άκουσα τον Παύλο. Καί έγραψα στο Γκυ όχτώ σελίδες όπου του μιλούσα για τις κοινές άναμνησεις με τον άντρα μου πού τις ήξερα, για το σπίτι μου, τον έαυτό μου και τη μοναξιά μου. Όταν έστειλα το γράμμα, μετανόησα. Ο Γκυ έσπευσε να μου άπάντηση γράφοντάς μου ένα σφοδρά όραία πράγμα. Νομίζω πως για πρώτη φορά είπα ψέμματα στον άντρα μου.

— Δέν θυμάμαι πού έβαλα το γράμμα του Γκυ. Ίσως σ' κανένα βιβλίο. Έπειτα δέν έλεγε τίποτα το σπουδαίο...

Το γράμμα το είχα μαζί με τα γράμματα πού μου στέλνε ο άντρας μου, όταν ήμαστε αρραβωνιασμένοι. Αποφάσισα να μην ξαναγράψω στο Γκυ. Μα του ξαναγράψα και του-

στείλα μάλιστα και μία φωτογραφία μου. Έπειτα όμως έπαψα, γιατί ήμουν άρωτευμένη με τον Παύλο.

Πέρασε κάμποσος καιρός κι ο Παύλος μου είπε μία μέρα:

— Έρεεις κάτι, Λουκία; Ο Γκυ χαρίζει απ' την Αγγλία δα του.

Όταν έβγαζε ο άντρας μου, έστείλα στο Γκυ ένα δελταρίο μ' αυτή τη λέξη μόνο: «Γιατί!». Και σαν να κατάλαβε τη σκέψη μου ο Γκυ μου άπάντησε: «Γιατί δέν την αγαπούσας».

Υστερ, απ' το διαζύγιο του, ο Γκυ ήρθε στη Γαλλία, στην πόλι που μέναμε. Ένα βράδυ, άκουσα τον άντρα μου, να μου φωνάζει:

— Λουκία, τρέξε, μάντρε ποιος ήρθε!

Η υπέρα μου. Καμιά φίλη; Βρέθηκε μπρός σ' ένα φηλό, συμπαθητικό άντρα που με κτύπαζε χαμογελώντας.

— Μα είναι ο Γκυ, Λουκία, ο αγαπητός μας Γκυ!

Κοκκίνισα ζωρά και του σφίξα το χέρι. Ο Γκυ έφαγε μαζί με εκείνο το βράδυ, μα έγω είχα μία παράξενη δειλία και σκεδόν δέν μιλούσα, άφηνοντας τους δύο άντρες να κουβεντιάσουν. Κάποια στιγμή, μη προσφασίτικα μία ημικρανία και κλείστηκα στην κρεβατοκάμαρά μου.

Από τότε, ο Γκυ έρχόταν τακτικά σπίτι μας.

— Πας θάλαρα να είσαι ευτυχισμένη, Λουκία! μου είπε μία μέρα.

— Μα είμαι, Γκυ. Μόνο μένω λίγο μόνη. Έχω για άντρα ένα φημισμένο χειρουργό, όραίο σπίτι, είμαι υγιής και όραία, και δέν έχασα την ελπίδα ακόμα ν' άποκτήσω ένα παιδί. Τι άλλο μπορεί να ποθώ μί γυναίκα;

— Τον έρωτα, Λουκία!...

Απ' τη μέρα εκείνη, έγινα μελαγχολική. Μα δέν έμενα μόνη. Ο Γκυ περνούσε αρκετές ώρες μαζί μου. Με συνόδεψε στις συναυλίες, στις διαλέξεις, στα θέατρα, ακόμα και στη ράφτρα μου. Ένα βράδυ όμως καθώς γυρίζαμε από μία συναυλία, μ' έσφισε στην άγκαλιά του και με φίλησε φλογερά στο στόμα.

— Γιατί είσαι η γυναίκα του Παύλου, γιατί;

— Αγαπά τον άντρα μου, Γκυ. Μην προπαθήσεις άδικα να με κλέψεις απ' αυτόν.

— Αν και με τραβούσε, έξακολουθούσα ν' αγαπώ τον Παύλο. Μα βασανίζομουν.

— Αν δέν ήσουν γυναίκα του Παύλου, μου είπε μία μέρα ο Γκυ, θα σ' έπαιρνα μακριά μαζί μου. Μα σέβομαι τη φίλια μας.

— Κι όμως με φίλησες. Το ξεχνάς;

— Ήταν μία τρέλλα, Λουκία! Δέν το ξεχνώ και γι' αυτό δέν σε ξαναφίλησα...

Έφυγε λυπημένος. Κι' έγω κλείστηκα στην καμάρά μου κλαίγοντας. Τι έρωτας ήταν αυτός; Αν ο Παύλος μ' αγαπούσε, θα ήλπιε άφηνοντάς με μόνη με το Γκυ. Κι' αν ο Γκυ μ' αγαπούσε, θα μ' έπαιρνε για πάντα μαζί του. Βασανίζομουν. Γιατί; Γιατί;

Ο Γκυ από τότε δέν ξαναγύρισε πιά σπίτι μας. Αυσσερστημένος, ο Παύλος μου είπε το άλλο βράδυ:

— Έρεεις ο Γκυ έφυγε για το Λονδίνο. Μ' άποχαισέθηκε σήμερα το πρωί. Παράξενο να φύγει έτσι, ξαφνικά!...

Δέν άπάντησα. Ο Παύλος βυθίστηκε στο διάβασμα. Ένοιωθα τον έαυτό μου δυστυχισμένο. Μα δέν έπρεπε να κλάψω, έπρεπε να χαμογελάω ακόμα, πάντα, γιατί είχα άνακαλύψει πως η φίλια είναι άνώτερη απ' τον έρωτα. Και βεβαιώθηκα γι' αυτό όταν έγραψα στο Γκυ μία μόνη λέξη: «Γιατί»; κι έλαβα την άπάντησή του: «Γιατί σ' αγαπώ».

ΜΑΡΣΕΛ ΟΡΜΟΥΑ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Ο γαλλικός θίασος του Ζακ Μοράνς πού έπέρασε την περασμένη έβδομάδα από τις Αθήνας, ήταν το όλιγομελέστερο θεατρικό συγκρότημα πού μας έπιασε.

Ο θίασάρχης του, νεώτατος. Σπούδαζε πρώτα για λίγα χρόνια, πολιτικές επιστήμες, με σκοπό να ακολουθήσει το πολιτικό στάδιο. Αργότερα όμως εγκατέλειψε τα πρώτα του σχέδια για να άφουσιωθεί στο θέατρο.

Η πρωταγωνίστρια του γαλλικού θίασου, έξ άλλου, Ζοσελίν Γκαέλ, γυναίκα του γνωστού ήθοποιού Ζυλ Μπερν, πού πέθανε εδώ και λίγους μήνες, έπαιξε σε πολλά φίλμ, κι' η πιο αξιολογη δημιουργία της ήταν ο ρόλος της Τίτικας στους «Αθλίους» του Ουγκώ (γαλλική έκδοσις) μαζί με τον μακαρίτη Χάρρυ Μπάρ.

— Στο «Ρέξ» ετοιμάζεται μία παλαιά έπιτυχία: το έργο του Γκολντόνι «Υπέρβητες δύο άσπυτάδων». Ο Ντίνο «Ηλιόπουλος» θα παίξει στο έργο τον ρόλο του μακαρίτη Μαμιά, πού έσημειωσε ξεχωριστή έπιτυχία, όταν το έργο παίχθηκε προπολεμικά στο Βασιλικό Θέατρο.

Ο θίασος Λογοθετίδης, θα παρουσιάσει από μεθαύριο στο «Κεντρικόν» την κωμωγία κωμωδία του κ. Π. Καγιά «Μασκαρές περιήπης». Είναι μία κωμωδία έπικαιρότητας, στην όποια σατυρίζονται όλες οι πτυχές της ζωής των δημοσίων υπαλλήλων, με τους μεσαζόντας και τους παράγοντας και στην όποια ο θίασάρχης Β. Λογοθετίδης, θα εμφανισθή στο σπασταριστό ρόλο ενός τηματάρχου αστηρών άρχων.

Ο μουσικός θίασος «Βέμπο» μετά την Κωνσταντινούπολι όπου έπραγματοποίησε έφετος την μεγαλύτερη εισπρακτική έπιτυχία, δίδει από προχθές παραστάσεις στην Λεωφόρο της Κύπρου.

Στον «Βαφτιστικό» του Σακελλαρίδη πού παίζεται από προχθές και ως ταινία με σενάριο και σκηνοθεσία της κ. Χατζηνάκου, χρησιμοποιήθηκαν σε διάφορες σκηνές, περισσότεροι από 100 «άληθινοι» τσιγγάνοι, των Πετραλώνων, αντί άδρας άντιθέ.

Η Γιουγκοσλάβα πρωταγωνίστρια του μελοδραμάτος Μαριάννα Ράντεβ, πού έκαμε την εμφάνισή της στην «Κάρμεν», συμφωνά με τις κρίσεις των ειδίκων, ύστερ ές προς την φωνή από τις δικές μας, υπερέχει όμως στην ήθοποιία.

Η ντιέξ Τούλα Λαμάρ, έτοιμάζει μία έντελώς ιδιότυπη δημιουργία: μίμησης των γνωστών τραγουδιστών Ρένας Βλαχοπούλου, Κάκιας Μενδρή, Σοφίας Βέμπο καθώς της Ζαράς Λεάντερ.

Το «Παιδικό Θέατρο», πού έσημειώσε στο θέατρο «Κυβέλη» μεγάλη έμπορική έπιτυχία — η μέντια του έφτασε τα 4 εκατομμύρια — επεκτείνεται από την προσηλή έβδομάδα και στον Πειραιά.

Η πρωτοβουλία όφείλεται στον γνωστό θίασάρχη Αδ. Λεμό πού θα οργανώσει τις παραστάσεις με το δικό του συγκρότημα και με την ενίσχυση του δημάρχου Πειραιώς, στο Δημοτικό Θέατρο της γειτονίας.

Έπειτα από άπουσία ενός έτους γύρισε στην Αθήνα η έκλεκτη Έλληνίδα τραγουδίστρια Κάκια Μενδρή.

Μετά την Τουρκία, η Μενδρή άκολούθησε την όρχήστρα του Μπιάνκο στην Ιταλία. Εκεί δέ ύστερα από μία σφοδρά ασθένεια του Άργεντινού μασέστρου, πού έγινε άφορη να διαλυθή η όρχήστρα του, τραγούδησε σε διάφορες Ιταλικές πόλεις.

Με μεγάλη έπιτυχία η Κάκια Μενδρή έλάνασε στο θέατρο «Πόντε Κιάσο» του Μιλάνου το γνωστό Έλληνικό τραγούδι: «Μόνο κοντά σου», όπως έπίσης και τη «Γερακίνα».

Οι Έλληνες καλλιτέχναι πού θριαμβούν συχνά στο έξωτερικό, έφτασαν ως τη Νότιο Αμερική.

Έτσι, εκτός από τον Μιχ. Δημητρίου και τη Μαρίκα Κωφάλη πού άνοιξαν ένα οίκο μόδας στο Ρίο Τανέιρο της Βραζιλίας, έργάζονται έπίσης εκεί με μεγάλη έπιτυχία, ο Έλλην ταχυδατυλιστής Πρίντεζ και ο ακροβάτης Ζορζ.

Ο κ. Μαριάνω άφου θα δώση την έτησίαν του γιορτή στις 5 Φεβρουαρίου στην «Μπλε Άλεπου», θα άναχωρήσει για ένα διήμερο καλλιτεχνικό ταξίδι στην Ευρώπη επισκεπτόμενος τις πρωτεύουσες Όσλο, Στοκχόλμη, Κοπεγχάγη, Παρίσι, Ρώμη για να δη από κοντά τις προσόδους του κλασσικού μπαλέττου. Ας σημειωθεί ότι για πρώτη φορά έπιχειρείται ένα παρόμοιο ταξίδι.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Τό έχω πη πολλές φορές πως όλες οι νοικοκυρές κερδίζουν όπωσδήποτε τον άντρα την εκτίμησι, γιατί ο άντρας πάντοτε το τρυφερόν του ήμισυ το θέλει, όπως ξέρετε, νοικοκυρά σπουδαία και όχι άχαίρευτη, τεμπέλα, άνοικοκυρευτη, που να μην έχη δηλαδή νοικοκυριού ιδέα

Μα μερικές, όχι πολλές, φτάνουν στις υπερβολές, περνούνε κάθε όριο και το παραβυλάνουν, το σπίτι άναστατώνουν με ζήλο και με βίασι, όλημερίς παιδεύονται και, δυστυχώς, θυμώνουν, όταν κανείς τό... μένος τους λιγάκι σχολιάση!

Κ' ί' όλο συγκρούσεις έχομε συνήθως σοδαρές μ' αυτές τις άνωπόφορες «υπερνοικοκυρές» πού, δίνοντας εμφάνισι... έμπόλεμη στο σπίτι, τη νοικοκυρωσύνη τους στη βγάζουν απ' τη μύτη! Και όλοι άναγκάζονται, μόλις τις πιάση ή κρίσις, ν' άκούη πολλά παραπόνα, μα και παρατηρήσεις: — Στάσου, μωρέ! Πού προχωρείς μ' άσκούπιστα τό... (πόδια;

Συνήθως έτσι μπαίνουν μες στο παχνί τα βόδια! Τό λέρωσες τό πάτωμα! Οέε μου, θα κρεπαρώ! Και τάφαγα τα νύχια μου για να τό παρκετάρω! Σάν το χαζό τί με κνττάς; Πρόσεχε λίγο πού πατάς! — Όχι εδώ! Ότε κι' εκεί! — Μα τί να κάνω, βρε Κική; — Όπου πατήσω τό παρκέ άμέσως θα φωνάξης.

Πώς γάμπω μες στο σπίτι μου; — Δέν ξέρω! Νά... πετάξης!

Μα μήπως είνε το παρκέ τό βάσανο τό μόνο; Υπάρχουν κι' άλλα βάσανα ποικίλα, χίλια - μύρια. Θα σου γκερνιάζη, φέρ' είπείν, όλόκληρο τό χρόνο, αν πης νεράκι και κρασί με τα «καλά» πατηρία πού, όπως πολλές, άέμεστες φορές σούχει τονίσει, «πέσανε τα χεράκια της για να τα καθαρίση»!

Και... έπεται συνέχεια δραματική πολύ, πάνω σε σένα διαρκώς ξεσπά όλο της τ' άχτι κι' αλλοίμονο σου, φουκαρά, αν ρίξης στο γαλι λίγη τσιγάρου στάχτη! — Ό' άφήση ένα... μονγκοισμα, θα σ' άγριοκντάξη και, φυσικά, τον πόνο της άμέσως θα πετάξη: — Και σκλάβα νάμουν πιο πολλή θάδινες σημασία!

Μωρέ, χαρά στην άπονία και την άνασθησία!

Ότε λεπτό δέν στέκονται, στιγμή δέν ήσυχάζουν και πάντα διαμαρτύρονται και διαρκώς γκερνιάζουν, καινούργιες βρίσκουν άφορμές για... μάχες και άγώνες; τά... λερωμένα, τ' άπλητα, τις λάσπες και τις σκόνες! Είνε συνήθως έξαλλες και άνασκονιτωμένες. Είνε συνήθως άτέλειωτα στο σπίτι σύρε κι' έλα, κι' άρχίζουν άτέλειωτα τόσο χαριτωμένες, Μα είν' οι άφιλότιμες τόσο χαριτωμένες, ώστε συχνά τους συγχωρείς τη... «νοικοκυροτρέλλα»!...

Εισιογήματα Εισιογήματα

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Ἑλίζα Δέη, ἓνα ὁμορφὸ πλουσιοκό-
ριτσο ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια, ἐρωτεύεται τρε-
λῶς τὸν ἀδελφὸ τῆς συμμαθητριάς της Φώ-
φης Καλύτη, τὸν Θέμη. Ἡ μητέρα τοῦ ἀ-
γαπημένου της, ἡ Μπέμπα Καλύτη, τῆς συμ-
βουλεύει νὰ παρουσιάσῃ στοὺς γονεῖς της
τὰ πράγματα τελειωμένα καὶ νὰ τοὺς πῇ
ὅτι ἦταν κίχλας ἀρραδωμένη μετὰ τὸν Θέ-
μη. Ἡ Ἑλίζα, λοιπὸν, ζητοῦν ἀπὸ τοὺς γο-
νεῖς της τὴν ἄδεια νὰ παντρευτῇ τὸν Θέμη
Καλύτη. Ὁ πατέρας της ὅμως θέλει νὰ
πάρῃ μερικὲς πληροφορίες γιὰ τὸν νεὸ καὶ
τὴν οἰκογένειά του. Τὴν ἄλλη ἡμέρα, ὁ Φώ-
φης Δέης πηγαίνει στὸ σπίτι τῆς κ. Κα-
λύτη καὶ βρίσκειται μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαι-
ρα ποὺ δὲν τὸν ἀρέσει διόλου! Ὅχτῳ ἀν-
θρώποι στὸ σαλὸν ἔπαιζαν μετὰ παρὰ-
ξενῆ προσήλωσι χαρτιά. Ἡ ἑαφνικὴ αὐτὴ
ἐμφανιστὴ τοῦ πατέρα της Ἑλίζας, ἀναστὰ-
σε τὴν κ. Καλύτη καὶ τὴν κόρη της. Ὁ
Δέης ὅμως, δὲν εἶπε τίποτε. Ἐπαίξε λί-
γη ὥρα χαρτιά μετὰ τοὺς ἀγνώστους καὶ ἔφυ-
γε· γὰρ νὰ συζητήσῃ γιὰ τὸ ζήτημα τῆς
κόρης του μετὰ τὴν μητέρα τοῦ Θέμη.
Τὸ βράδυ, μπροστὰ στὴ γυναῖκα του καὶ στὴν κό-
ρη του, δήλωσε καθαρά, ὅτι ὁ Θέμης ἦταν
συμφωνὰ μετὰ τὴς πληροφορίες του, ἕνας πα-
ληνθρώπος, χαροποιήθηκε, γυναικὶς καὶ
προκοιθήσας. Ὅσο γιὰ τὴν οἰκογένειά του,
εἶχε τὴ χειρότερη φήμη. Παρ' ὅλες, λοι-
πὸν, τὴς διαμαρτυρίες καὶ τὰ κλάματα τῆς
Ἑλίζας ἡ ἀπόφασίς του ἦταν ὅτι ἡ κόρη
του δὲν μποροῦσε νὰ παντρευτῇ τὸν Θέμη
Καλύτη! Τοῦ ἔστειλε μάλιστα ἓνα αὐστηρὸ
γράμμα, μετὰ τὴν κατηγορηματικὴ ἀρνήσιν.
Ἡ Ἑλίζα, λοιπὸν, ἔδωσε τὸ λόγο της τι-
μῆς της στὴ μητέρα της, ὅτι δὲν θὰ συ-
ναντιοῦσε πιά τὸν Καλύτη. Μὰ, ὑπερ' ἀπὸ
μερικὲς ἡμέρες, ὁ Θέμης παρουσιάσθηκε
μπροστὰ της. Τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χερί καὶ
τῆς ζήτησε νὰ τὸν ἀκούσῃ...

— Ἑλίζα, τῆς ψιθύρισε, σκύ-
βοντας ἀπάνω της, Θέλω νὰ συ-
ναντηθοῦμε μιὰ φορά, Μὴ τρομά-
ζης, μὴ χλωμιάζης. Εἶνε ἀπαραι-
τητο...
— Μὰ εἶνε ἀδύνατο! Ἡ μαμά μετὰ πε-
ριμένει μετὰ τὸ ρολόϊ στὸ ζέρι!...
— Ἀσε τὴ μαμά. Φτάνει νὰ θέλῃς καὶ
θὰ βρῇς μιὰ δικαιολογία. Αὐριο, ποῖά ὥρα
μπορεῖς; Πές μου!...
— Δὲν εἶνε δυνατόν! Μὴ μετὰ βασιάνιζες!
Τὸ πρῶτ' ἔχω διαγωνισμό στὰ Ἑλληνικά.
Τὸ ἀπόγευμα δὲν βγαίνω, δὲν μ' αἰσίνει ἡ
μαμά μετὰ κανένα τρόπο, τὸ ξέρεις!
— Τότε τὸ πρῶτ'!
— Θέμη! Τρελλὰ θῆκες; Ἐχω σχολεῖο!
Θὰ γράψωμε ἐκδελσι...
— Μὰ μὴ πᾶς!
Τὸν κύτταξε μετὰ γουρλωμένα μάτια.
— Δὲν εἶσαι καλά, Δὲν γίνεται... ψιθύ-
ρισε.
— Ἄν ἐμπνήθης ἀρρωστή, μετὰ σαράντα
πυρετοῦ...
— Τότε, θὰ φέρω βεθαίσιω ἀπὸ τὴ μα-
μά. Δὲν ξέρω τί μπορεῖ νὰ γίνῃ... Ἀλλά,

ἔτσι, νὰ μὴ πᾶω, δὲν τοῖμῶ. Δὲν εἶνε δυ-
νατόν...

— Νὰ μὴ πᾶς! Καὶ θ' ἀναλάβῃ ἡ Φώφη
νὰ σὲ δικαιολογήσῃ. Ἀκουσε, Θὰ πῇ τάχα
ἐκ μέρους της μαμάς σου, ὅτι ἐμπνήθης ἀρ-
ρωστή... Ἐννοία σου, θὰ τὰ καταφέρει ἡ
Φώφη...

— Θέμη... Γιατί μετὰ βασιάνιζες... στένα-
ξε ἡ Ἑλίζα. Τὴ νόημα θῆναι νὰ συναντηθῶ-
με ἄλλη μιὰ φορά, ἀφοῦ δὲν πρόκειται νὰ
παντρευθοῦμε;

Τὸ ὅφος της ἦταν ἀπελπισμένο. Ὁ Θέ-
μης διάβαζε τὴν ἀπόγνωσιν ἐπὶ τὴν ματιά της.
Τῆς ἔσφιξε τὸ ζέρι καὶ τῆς ψιθύρισε:

— Ἑλίζα! Εἶμαι τρελλὸς γιὰ σένα! Σ' ἀγα-
πῶ! Μὴ καταστρέψῃς τὴν εὐτυχία μας,
ἀπὸ ἓνα ἀνόητο φόβο. Δὲν ξέρω τί σοὶ εἶ-
παν γιὰ μένα. Μὴ πιστεύῃς τίποτε, τ' ἀ-
κούς; Σ' ἀγαπῶ! Θὰ σὲ κάνω τὴν πιὸ εὐ-
τυχισμένη γυναῖκα τοῦ κόσμου!...

Σὰν ηλεκτρικοὶ σπινθῆρες περνοῦσαν τὰ
λόγια του στὴν καρδιά της. Πανοῦσε, ἁλ-
λὰ ἐνοίωθε μαζί καὶ μιὰ παράξενη, ἐντονὴ
εὐτυχία.

— Λοιπὸν! τῆς εἶπε κοφτά. Αὐριο, μό-
λις φύγῃς ἀπὸ τὸ σπίτι σου γιὰ τὸ scho-
λεῖο, θὰ πάρῃς τὸ τραῦ καὶ θάρῃς ἐπὶ τὴν
μου...

— Σπίτι σου;... ρώτησε ἡ κοπέλλα μετὰ
τρόμο.

— Ποῦ ἄλλου; Στὸ δρόμο θέλεις νὰ μι-
λήσωμε σὰν τὰ χαμινία ἢ σὲ κανένα κέν-
τρο, μετὰ φόβο νὰ μᾶς δῇ ὁ πατέρας σου καὶ
νὰ μᾶς ἀρχίσῃ μετὰ τὴ μαγκούρα; Ἐλα σπί-
τι μου... Θὰ εἶνε καὶ ἡ μαμά... Κι' ἐκεῖ φρό-
νιμα φρόνιμα, θὰ βρούμε κάποια λογικὴ λύ-
σι. Πές μου, θάρῃς;...

— Δὲν ξέρω! τοῦ ἀποκρίθηκε ἀγρία ἡ
Ἑλίζα καὶ τραβώντας τὸ χερί της μετὰ δύ-
ναμι ἀπὸ τὸ δικό του, ἔφυγε σὰν κυνηγι-
μένη.

Ψυχικὴ πάλη

Ἡ Θέμη κύτταξε τὴν κόρη της στὰ μά-
τια, κάθε φορά ποὺ γύριζε ἀπὸ τὸ scho-
λεῖο. Σήμερα εἶχε ἀρνήσιν πέντε λεπτά καὶ
τὴν κύτταξε πιὸ προσεκτικὰ.

— Γιατί ἀρνήσιν; τὴ ρώτησε.
Μὲ ἀπόγνωσιν κατάλαβε ἡ κοπέλλα, πὼς
τὰ μάγουλά της κοκκίνιζαν, καθὼς ἀπαν-
τοῦσε:

— Ἀρνήσιν;... Δὲν ἀρνήσιν, μαμά. Εἶ-

Ἡ σανίδα

Ὁ Ἀντώνης καὶ ὁ Μανώλης ἦσαν ὑ-
πέρθερος σὲ μιὰ πολυκατοικία καὶ εἶχαν
ἀναλάβῃ νὰ καθαρίσιν μερικὰ τζάμια
παρὰθῶν ἀπὸ τρίτο πάτωμα.

— Ἀκουσε μιὰ ἰδέα, εἶπε ὁ Ἀντώνης
— ποὺ περνοῦσε γιὰ πλεονέκτημα
στὸν Μανώλη. Για νὰ ὑπερέσσουμε νὰ κα-
θαρίσωμε καλά καὶ γρήγορα τὰ παρὰ-
θῶκα ποὺ βλέπουν στὸ δρόμο, πρέπει νὰ
μεταχειριστοῦμε μιὰ σανίδα. Θὰ τὴν το-
ποθετήσωμε στὸ περβάζι τοῦ παρὰθῶν
κι' ἐνθ' ὅτε θὰ κάθῃσαι ἀπὸ τὸ ἔξω μέρος
καὶ θὰ καθαρίζῃς τὰ τζάμια. Κι' ἐγὼ
ἀπὸ τὸ μέσα, γιὰ νὰ κρατῶ τὴν ἰσορ-
ροπία. Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι!
Ἔτσι κι' ἔγινε. Ἐξέφου ὅμως, ὁ Μα-
νώλης, ποὺ καθόταν ἀπ' ἔξω, ἔβγαλε μιὰ
φωνή.

— Ἀ! Μοῦτρεσε τὸ σφουγγάρι κάτω
στὸ περβάζιο!

— Μὴ σὲ ἀννοῦχῃ αὐτὸ, τοῦ ἀπάν-
τησε ὁ Ἀντώνης ποὺ καθόταν ἀπὸ τὸ
μέσα μέρος. Μείνε ἐκεῖ ποὺ εἶσαι κι' ἐγὼ
θὰ τρέξω κάτω νὰ σὲ φέρω.

Καί, πηδώντας ἀπὸ τὴ σανίδα, ἄρχισε
νὰ καθαρίζει τὰ σκαλιά.

Μόλις ὅμως βρέθηκε στὸ περβάζιο,
ἀπόμεινε μετὰ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

— Διάβολε! φώναξε, βλέποντας τὸν
Μανώλη ἑλπιζομένο στὸ περβάζιο. Δὲν
σοῦ εἶπα νὰ περιμένῃς καὶ θὰ σοὺ φέ-
ρῃ ἐγὼ τὸ σφουγγάρι! Γιατί βιάστηκες
νὰ κατέβῃς;

Κυττάζοντας ὅμως καλύτερα, εἶδε πὼς
ὁ Μανώλης τὰ εἶχε τινάξει!...

χαμε μαθηματικά. Οἱ ἄλλες ἀκόμα γρά-
φουν...

— Αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος; Γιατί κοκκινίζεις;
ρώτησε ἀδυσώπητα ἡ Θεώνη.

Ἐσφηνικά, ἔσπασε σὲ λυγμούς ἡ παι-
δοῦλα.

— Μαυιά! Δὲν μπορῶ πιά! Αὐτὸ τὸ ὅ-
φος σου τὸ ἐξεταστικό κάθε φορά ποὺ γυ-
ρίζω, μετὰ τρελλάνει... Δὲ μπορῶ...

Καὶ τὰ κλάμματα ἔκρυσαν τὴν ταραχὴ
της.

Δὲν μίλησε ἄλλο ἡ Θεώνη. Ἀπέδωσε τὸν
ἐκνευρισμὸ της κοπέλλας στοὺς διαγωνι-
σμούς καὶ μετανοίωσε γιὰ τὸ φέρεμά της.
Τὴ χάιδεψε, τὴν πήρε στὰ γόνατά της σὰν
μικρὸ παιδί.

— Ἐλα ἔλα, μὴ κλαῖς! Τὸ ξέρεις πὼς
εἶνε γιὰ τὸ καλὸ σου... Φοδῶμαι, ἀγγελοῦδι
μου, μὴ σὲ χάσω! Φοδῶμαι μὴ πέσῃς στὴ
δυστυχία...

Τὰ γλυκὰ λόγια τῆς μάνας πλῆγυναν
τὴν καρδιά της καὶ τῆς Ἑλίζας.

Σὲ μιὰ στιγμὴ σήκωσε τὰ μάτια της
πνιγμένα στὰ δάκρυα κι' ἀποφάσισε νὰ
μὴ λησῇ, νὰ πῇ ὅλη τὴν ἀλήθεια...

— Μαμά!...

Ἀξαφὰ ὅμως σταμάτησε. Μπροστὰ
της πρόβαλε τὸ πρόσωπο τοῦ Θέμη. Τὸ
ὥραϊο, ἀγαπημένο αὐτὸ πρόσωπο. Ἀπελ-
πισμένο, μ' ἓνα ἑξαλλο ὄφρος. Μετὰ τὸ ὄφρος
τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ εἶναι ἀποφασισμένος
νὰ κάνῃ κάθε τρέλλα...

Κοντὰ σ' αὐτὸ τὸ πρόσωπο, ὁ μεγάλος
δρόμος μετὰ τὰ ἀτελείωτα αὐτοκίνητα, οἱ
γρομῆς τοῦ τοῦ...

Ἐκλείσε, τὰ μάτια της μετὰ φόβου.
— Τί θέλεις, παιδί μου; ρώτησε ἡ Θε-
ώνη μετὰ κάποιο προαισθημα.

— Τίποτα! ἀποκρίθηκε ἡ Ἑλίζα... Νά,
εἶμαι δυστυχισμένη.

Καὶ ἐξανέκαψε στὴν ἀγκαλιά της μη-
τέρας της.

Τὴ νύχτα ἐκείνη δὲν ἔκλεισε μάτι. Κι'
ὅταν τὴν ἔπαιρνε ὁ ὕπνος, τὴν εὐπνοῶσαν
τρομακτικὸ ἐφιάλτης. Ὅλο ἔβλεπε τὸ Θέ-
μη κάτω ἀπὸ τὴς ῥοδὲς τοῦ τραῦ. Ἡ εἰ-
κόνα αὐτῆς τῆς ἔγινε ἐμμονὴ ἰδέα. Προσ-
παθοῦσε νὰ μὴ κοιμηθῇ γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ
φοβερὸ ὄνειρο. Τότε ὅμως ἡ καρδιά της
σπάρανε.

«Νὰ πᾶω... Νὰ μὴ πᾶω; Πὼς εἶναι δυ-
νατόν νὰ τὸν ἀφήσω σ' αὐτὴ τὴν ἀπελπι-
σία; Πὼς εἶναι πάλι δυνατόν νὰ κάνω αὐ-
τὸ τὸ πράγμα κορυφὰ ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου;
Πάτησα τὸ λόγο ποὺδωσα στὴν μητέρα
μου, τοῦ μίλησα.

Ἐνοίωθε τύψεις γι' αὐτὸ ποὺ εἶχε κά-
νει. Ἀπὸ μικρὴ εἶχε συνθῆσιν ἐπὶ τὴν ἀπό-
λυτη εὐλιχίαν, καὶ τῆς κόστιζε ἀσάντα-
στα ἡ κατάστασι αὐτῆς.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφθηκε νὰ τὰ μαρτυ-
ρήσῃ ὅλα τῆς μητέρας της. Κατάλαβε ὅ-
μως πὼς θὰ ἦταν τρέλλα. Δὲν θὰ τὴν ἀ-
φίνε φυσικά, μετὰ κανένα τρόπο νὰ πᾶν.

Κι' ἀν σκοτωνόταν ὁ Θέμης;
Ἔτσι πέρασε τὴ νύχτα της μ' αὐτὴ
τὴν ἀγωνία.

Τὸ πρῶτ' ὅταν ξεκίνησε γιὰ τὸ σχολεῖο,
ἀκόμα δὲν εἶχε πάρῃ ὁριστικὴ ἀπόφασιν.
Εἶχε ἐτοιμάσει τὴν σάκκα της, μετὰ σχο-
λικά βιβλία. Εἶχε φορέσει τὴν μαύρη ποδιά
της, μετὰ τὰ κατὰλευκο γιαντακί. Καὶ κα-
τέθηκε στὴ σκάλα τοῦ σπιτιοῦ της.

Ὁ ἀπηγορευμένος καρπὸς

Τὸ πρῶτὸν ἦταν ζεστό καὶ προσηνὸς
ὑπερβολικὴ ζέστη. Τέλος τοῦ Ἰουνίου. Τὰ
παιδιά βασιάνιζαν μετὰ πῆγαινε ἔλα
τοῦ σχολεῖο, μετὰ τὴς ἐξετάσεις. Οἱ δρόμοι
ἦταν γεμάτοι ἀπὸ μαύρες ποδιές, ἀπὸ προ-
σωπάκια γεμάτα ἔννοιαν, ἀπὸ χελιδνία χλω-
μά, ἀπὸ πατάκια ἑξαγυρινισμένα ἀπάνω-
στὰ βιβλία.

Ἐτρεχε ἡ Ἑλίζα ἀνάμεσα στὸ πλῆθος
καὶ κύτταξε ἴσια μπροστὰ της. Ὁ ἴδιος
δρόμος τὴν ἔφερε καὶ στὸ σχολεῖο, καὶ
στὴ στάσι τοῦ τραῦ. Ἐπρεπε ὅμως νὰ
περάσῃ πρῶτα ἀπὸ τὴν στάσι.

Ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ τὸ πρῶτο ποὺ πρό-
βαλε στὰ μάτια της, ἦταν ὅτι γρομῆς τοῦ
τραῦ. Τὴν κύτταξε σὰν νὰ ἦταν κατὰ πρῶ-
τὴν φορά. Γυαλιστερές, λείες, κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο τραβούσαν παρὰλλη-
λες καὶ χάνονταν μακριά...

Ἄν ἔφευγε κανεὶς στὴς γραμμὲς αὐτές,
τὸ κορμὶ του θὰ κυλούσε ἴσως κάμπουσα
μέτρα...

Τὸ τραῦ ἦθε βασιτικό, σχεδὸν ἄδειο.

Μὲ μιὰ κίνησι σὰν αὐτόματο, πήδησε με-
τὰ ἡ κοπέλλα.

Τὸ τραῦ τραντάχθηκε, ξεκίνησε.

Κύτταξε γύρω της ἡ μικρὴ μετὰ μάτια
μεγάλια, τρομαγμένα. Ἄν τὴν εἶχαν βά-
λει μετὰ τὸν σταθὸν μέσα κι' ἂν εἶχε ξεκινή-
σει κλεφτὰ τὸ τραῦ, δὲν θὰ δοκίμαζε πλεονέ-
κτο τὸν δρόμο. Τώρα ὅμως εἶχε ἀναπτύξει
ταχύτητα τὸ δῆμα, γλυστρουσε γρήγορα
στὴς γραμμὲς.

Ἐκλείσε τὰ μάτια της ἡ Ἑλίζα, κι' ἀ-
κούμπησε πίσω στὸ στήριγμα τοῦ καθι-
σματος.

Σὲ λίγα λεπτά τῆς ὥρας ἄκουσε τὴ φω-
νὴ τοῦ εἰσπράκτορα:

— Τέρεμ!...

Καὶ κατέθηκε σὰν ὑπνωτισμένη.

Ἐκείνη ἔχεις καιρὸ! Ἀκόμα μπορεῖς
νὰ γυρίσῃς πίσω! Ἄν πᾶς στὸ σχολεῖο
καὶ πέσῃς στὰ πόδια τῆς κυρίας Δεμε-
ταζῆ, θὰ σὲ συγχωρήσῃ γιὰ τὴν ἀγοπο-
ρία σου. Εἶσαι ἡ πρώτη μαθητρία, σ' ἀ-
γαπάει. Λέει πὼς γράφεις ὁμορφα, σοὺ
ἔχει μεγάλη ἐκτίμησι. Δὲν θὰ σοὺ κόψῃ τὸ
κεφάλι γιὰ μισῆς ὥρας ἀγοπορία!...

Μιὰ κρυφὴ φωνὴ τῆς τῆς ψιθύριζε ὅλα
αὐτά. Μιὰ ἀδυστήρ φωνούλα, ποὺ πάλευε
ν' ἀκούσθῃ. Πνιγὸν ὅμως ἀπὸ μιὰ ἄλλη
φωνή, ποὺ τραγουδοῦσε μέσα της:

Ἐίσαι κοντὰ του. Δυὸ βήματα ἀκόμα,
καὶ φτάνεις στὸ σπίτι του. Θὰ τὸν δῇς,
θὰ τοῦ μιλῇς. Θὰ νοιώσῃς τὰ χερία του
γύρω στὸ κορμὶ του, τὰ χεῖλιά του στὰ
χεῖλιά σου. Ἡ μητέρα του τὸ ξέρει κι' ἐ-
ξαφανίζεται γιὰ νὰ σὰς ἀφήσῃ μόνους κα-
μπροστὰς... Κι' ἔπειτα... Ἐπειτα πάντα
δάχνη καιρὸ νὰ σκεφθῇς λογικά, ψυχράμα,
ἔνα ὅχι λέγεται ὅποτε θελήσῃς. Ἄλλ-
ῶς, ἀν τὸ πῆς ἀργότερα, νὰ μὴ πονᾷς
τόσο...

Προχώρησε γοργὰ πρὸς τὸ σπίτι του.
Ἀνέβηκε τὴς σκάλες τρεχάτῃ καὶ σταμά-
τησε στὴν πόρτα του, λαχανιασμένη. Τέ-
λος, χτύπησε τὸ κουδούνι.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε τὴν ἴδια στιγμὴ, λές
καὶ τὴν περιμένε κάποιος ἀπὸ πίσω. Ἡ-
τὰν ὁ Θέμης.

Τὴν κύτταξε μετὰ μάτια ποὺ πετοῦσαν
σπίθες καὶ τὴ μαγνιτίζαν. Τὴν κύτταξε ἔ-
τσι πολλὴ ὥρα, ἔπειτα τὴν ἀγκάλιασε,
καὶ σπικώτῃ στὰ χερία τὴν ἔφερε μέσα,
ἴσια στὸ σαλὸν καὶ τὴν ἀκούμπησε στὸ
μικρὸ καναπέδοκι.

Ἡ Ἑλίζα γελοῦσε, τὰ μάγουλά της
φλογίζονταν καὶ τοῦλεγε:

— Τί κάνεις; Εἶσαι τρελλὸς; Ἄν μᾶς
δῇ ἡ μαμά σου, ἢ ἡ ὑπέρθερος;

Τῆς ἔκλεισε τὸ στόμα μετὰ τὴ φιλία του,
τὴ μέθυσε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ μετὰ τὰ
χάδια του.

Ἀδυνατὰ τοῦλεγε κάθε τόσο:
— Θέμη, σὲ παρακαλῶ! Θέμη! Ἡρβα
γιὰ νὰ μιλήσωμε σοβαρά...

— Νά, θὰ μιλήσωμε, τῆς ἀποκρινόταν
καὶ τὴν τρέλλαε στὰ φιλία.

Ἐμὴν, κατάφερε νὰ τοῦ πῇ σὲ μιὰ
στιγμὴ, ἦρθε μόνον καὶ μόνον, γιὰτὶ φοβή-
θηκε μὴ κἄνῃς στ' ἀλήθεια καμμιὰ τρέλ-
λα, Γι' αὐτὸ...

— Λοιπὸν, αὐτὸ σημαίνει πὼς μ' ἀγα-
πᾶς! Ἄν δὲ μ' ἀγαποῦσε δὲν θὰ σ' ἔ-
νοιαζε, ἀν ζούσα ἢ ἀν πέθαινα...

— Δὲν ξέρω... Μιὰ φορά, Θέμη, τὸ ξέ-
ρεις πὼς οἱ γονεῖς μου...

— Δὲν τοὺς λογαριάζω· τοὺς γονεῖς σου,
στὸ εἶπα! Ἐσὺ μιὰ φορά, μ' ἀγαπᾶς, Ἑ-
λίζα. Κι' ἐγὼ εἶμαι τρελλὸς γιὰ σένα!

Ὅπωςδήποτε θὰ παντρευτοῦμε! Πόσων
χρόνων εἶσαι;

— Δὲν ἔκλεισε ἀκόμα τὰ δεκαοχτώ...
— Θὰ περιμένωμε νὰ ἐνηλικιωθῇς στὴν
ἀνάγκη, ἔ, τί λές;

— Καὶ τότε;...

— Τότε δὲν χρειάζεται τὴν ἄδεια κανε-
νός!...

— Κι' ἂν μ' ἀποκληρώσουν, τὸν ρώτησε
τρέμοντας.

Σήκωσε τοὺς ὤμους μετὰ κίνησι γε-
μάτῃ ἀδιαφορίας.

— Σπουδαῖο τὸ πράμα. Ποιὸς λογάρι-
σε τὰ λεφτά τους, Ἑλίζα;...

Τὸν κύτταξε μετὰ κατὰπληξιν.
— Δὲν θὰ σ' ἐνοίαζε κι' ἂν ἔμεινα φτω-
χία, χωρὶς δεκάρα;

Τὴν ἔσφιξε παρὰφορα στὴν ἀγκαλιά του.
— Εἰς ἑσένα θέλω, ὅχι τὰ λεφτά σου.
Ποιὸς σοὺ εἶπε ὅτι ρώτησα ποτέ ἂν ἔχῃς
ἢ ἂν δὲν ἔχῃς;

— Μὰ τὸ ξέρεις πὼς μοῦ δίνουν μεγάλη
προίκα!

— Πὼς τὸ ξέρω; Δὲν τὸ ξέρω καθόλου
κι' οὔτε τὴ θέλω τὴν προίκα σου!

Ἐγὼ τώρα θὰ πάω τὸ διπλοῦμά μου
καὶ θὰ ἐργασθῶ. Ἐξ ἁλλου ἔχω καὶ πα-
τρικὴ περιουσία ἀκόμα. Θὰ ἔχουσε πε-
ρίφημα!

— Θέμη... τὸν ρώτησε, τρέμοντας ἀπὸ
τὴ χάρα της, Ἀλήθεια τὰ λές αὐτά; Δὲν σε
νοιάζει, ἀν εἶμαι φτωχὴ;

— Σοὺ εἶπαν τὸ ἀντίθετο, ἔ; τὴ ρώτησε
μετὰ πικρία. Μ' αὐτὰ θέλησαν νὰ σε δηλη-
τηριάσουν; Λοιπὸν νὰ τοὺς πῇς πὼς δὲν
δίνω δεκάρα γιὰ τὴν περιουσία μου. Τί
εἶναι ὅλα τὰ πλοῦτῃ τοῦ κόσμου μπροστὰ
σ' αὐτά;

Καὶ μετὰ κίνησι ἀπότομῃ τῆς γύνω-
σε τὸ στήθος κι' ἀκούμπησε τὰ χεῖλιά του
ζεστὰ στοὺς παρθενοεικοὺς καρπούς.

— Μὴ! τοῦ φώναξε μετὰ τρόμο.
Τὴν ἄλλη στιγμὴ, μετὰ φόβου τῆς ἄκουσε
ἓνα «κράκ» ἡ κοπέλλα. Κι' εἶδε τὴν πο-
διά της νὰ σκίθεται

σου! Δεν θα σκοτωθώ τώρα, γέλασε αυτός.
— Δεν θα πώ τίποτε στη μαμά;
— Τρελλάθηκες; Άκούμα τίποτα! "Η, αν θέλεις, πές της τα όλα!
Τα μάτια της γούλιωσαν από τον τρόμο.
— Προτιμώ να θενάω! του φώναξε.
— Τότε, τι ρωτάς; Φυσικά δεν θα πής τίποτε στη μαμά σου... Άφησε τα πράγματα να κυλήσουν. Θα δούμε, τί θα κάνουμε... Μία φορά, αγαπούλα μου, θέλω να ξέρω πώς μ' αγαπάς... Τρελλάθηκε από την αγωνία με την ιδέα πως μούλεγε ψέμματα. Σήμερα πείστηκε πως στ' αλήθεια μ' αγαπάς, και δε φοβάμαι πια τίποτα.
Τη φίλησε τρελλά, και της άνοιξε τη πόρτα...

Υποκρ σ ες

— Άν της τ'όλεγε κανείς πως θα μπορούσε ν' αντίκρισε την υπέρα της, να την κυττάει στα μάτια, ύστερ' από αυτό που συνέβη, θα τον έπαινε για τρελλό ή 'Ελίζα. Κι' όμως, το μεσημέρι, την ώρισμένη ώρα, όταν μπήκε στο σπίτι της, απόρησε με την ήμερία της φωνής της.
— Έγραφα καλά... είπε αδιάφορα. Φαντάζομαι πως θα ευχαριστήθη η κυρία Δεβερτζή. Είμαι όμως τόσο κουρασμένη!
— Η υπέρα της δεν κατάλαβε τίποτα.
— Όταν έφαγαν, έβαλε την κόρη της να πλαγιάσει λιγάκι. Κι' η 'Ελίζα το δέχτηκε μ' ευγνωμοσύνη. "Ενοιαθε πως ήταν τσακισμένη σωματικά και ψυχικά.
— Άλλά, και μόνη στο κρεβάτι της, δεν μπόρεσε να σκεφθ' τίποτα. Είχε σταματήσει το μυαλό της.
— Τό μ'έλλον θα το δείξω... Άν υπάκουον έπακούουσα... Άν δεν υπάκουον... Κι' η άψι της, ή τόσο παρθενική, ή τόσο παιδιάτικη λίγον καιρό πριν, παράδερνε τώρα στις γυναίκες αυτές έννοιες, τρομαγμένη, παγωμένη.
Την άλλη μέρα, πήγε ναρίς-ναρίς στο σχολείο. Η Φάωφ την περίμενε στην πόρτα. Άπό την πονηρία που είχαν τα μάτια της υποπτεύθηκε η 'Ελίζα πως τάδερε όλα. "Ωστόσο τα λόγια της ήταν απλά:
— Α, μη τ'α ρωτάς 'Ελίζα μου! Η μαμά έσκασε χτές που δε σε πρόλαβε... Είχε πάει μ' αυτή την κουτί, τη Ροσανθό, στην αγορά για ψώνια, και στο δρόμο την έλασε. Φοβήθηκε πολύ, γιατί ή κοπέλλα δεν ξέρει τους δρόμους της Άθηνας. Ευτυχώς που την βρήκε κι' έτσι γύρισαν μαζί. Άλλά έσυ στο μεταξύ είχες φύγει...
— Ναι... άποκρίθηκε, νωθώντας το αίμα ν' ανεβαίνει στο μάγουλό της η 'Ελίζα.
— Η Φάωφ πέρασε το χέρι της στο μπράτσο της.
— Τούδωσες ζωή του Θέμη! ψιθύρισε. Τον έσφαγες! Πεταίς στα ούρανια από χτές. Τώρα, λείε, κατάλαβε πως τον αγαπάς!
— Είπες τίποτε στην κυρία Δεβερτζή; ρώτησε με φωνή κομμένη ή κοπελίτσα.
— Α, ναι... Έκανα κάτι... δεν ξέρω αν ήταν σωστό. Έγραφα ένα μπιλιετιάκι, τάχα από τη μαμά σου. Και της τ'όδωσα. Της έγραφα ότι σκώθηκες με φοβερούς πόνους στο στομάχι κι' ότι την παρακαλεί να κάνει σήμερα διαγωνισμό, να γράψης δηλαδή την έκθεσί σου.
— Πλαστογράφησες την υπογραφή της μαμάς; ψιθύρισε η 'Ελίζα με φρίκη.
— Τί ήθελες να κάνω; άποκρίθηκε ή άλλη με ανάδειδα. Να δής που τα κατάφερα μιά χαρά! έπειδή είχα δ' ή την υπογραφή της μαμάς σου από κάποιο γραμματάκι που σου είχε στείλει μιά φορά, στο σχολείο, με την υπέρβια σου, θυμάσαι;
— Φάωφ, πως τόκανες αυτό;
— Άσε τώρα τα μεγάλα λόγια... Μία φορά ή κυρία Δεβερτζή δεν υποπτεύθηκε τίποτα και έλεγε πως θα γράψης τώρα μόνη σου...
Μπήκαν στην τάξη. Η κ. Δεβερτζή άνέβηκε στην έδρα.
Τα μάτια της έπεσαν στην 'Ελίζα.
— Πως πάει ή υγεία; τη ρώτησε γελαστή.
— Καλύτερα, ευχαριστώ, άποκρίθηκε έκείνη.
— Κοίμα πούλειψες χτές... Τώρα, γρήγορα... Να πας στο γραφείο και να καθήσης μόνη να γράψης. Μην άργήσης. Βάλε τα δυνατά σου!
— Ποιό θέμα... ρώτησε ή κοπέλλα.
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

Εφημερίδες και ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ

Τα έκδοτικά βάσανα της «Εφημερίδος» της Βιέννης

Η «Εφημερίς» — το πρώτο σύγχρονο ελληνικό δημοσιογραφικό όργανο, που εξέδόθη στη Βιέννη την 31 Δεκεμβρίου 1790 — δεν είχε πολιτική ή άλλου είδους άρθρογραφία. Έδημοσίευε ειδήσεις κυρίως από τη Γαλλία, όπου κυριαρχούσαν οι φιλελεύθερες ιδέες της Έπαναστάσεως, οι όποιες ήκησαν τεραστίως επίδραση στις σκέψεις των Έλλήνων πατριωτών, που παρεσκεύαζαν την εθνική εξέγερση. Ένδιαφέρον παρουσιάζει ή εξέγησης που διναν για την έκδοσι οί διευθυνταί της «Εφημερίδος» στο πρώτο φύλλο:

«Τω φιλαναγνώστη. Ίδου ή πρό πολλού επιθυμηθείσα και υποσχεθείσα εις την απλήν διάλεκτον εφημερίς, ές ένα νέον φυτόν, όπου λίγον κατ' όλίγον αύξάνει, εύανθει και τέλος εύκαρπυντας προξενεί μύρια καλά. Και μ' όλον όπου αυτή ή εφημερίς με ένα τέτοιον φυτόν κατά την έπωφελη έκτασιν και έκβασιν της άρμόδιως δύναται. και πρέπει να παρομοιασθ, με όλον τούτο διαφέρει πάλιν από αυτό πολύ κατά την καλλιέργειά της, ώσαν όπου ένα τέτοιον φυτόν φυσικώς τούτέστι και χωρίς κόπον ανθρώπων φθάνει εις την ρηθείσαν ακμήν, άλλα πολύ άλλως έχει το νύν έπιχείρημα της εφημερίδος, ώσαν όπου αυτά όχι μόνον έργα χειρών άπαιτεί, άλλα και δαπάνην ού την μικράν και μεγάλην πόνου εις έκτασιν του ατόμου νοός, όντας αυτή, κατά τον εις την είδησιν όρισμόν της μία συλλογή και έκβολή διαφόρων πηγών.
«Άλλ' όσον μιν διά το πρώτον είμεθα βέβαιοι ότι θελομεν έργασθ ής φιλόπονοι. Διά δε το δεύτερον, με όλα όπου ή συνδρομή των φιλαναγνώστων τόσοσιν μικρά ούσα, όπου μόλις το χαρτίον δύναται να πληρωθ. Με όλον τούτο ήμεις δεν εφοβήθημεν το να προχωρήσωμεν εις το έπωφελες έπιχείρημά μας, έλπίζοντες όπου λίγον κατ' όλίγον συγγενεούμενοι οί φιλαναγνώσται με την παρούσαν εφημερίδα να ήθελον συνδράμη διά την τελείαν της ακμήν...»

Πλήρη σώματα της «Εφημερίδος» δεν σώζονται παρά δύο μόνον: Ένα στη Μονή των Ίβηρων του Αγίου Όρους και ένα στο Βουκουρεστί, στην βιβλιοθήκη του ελληνικής καταγωγής καθηγητού του εκεί Πανεπιστημίου Δ. Ρούσσου, ό οποίος πέθανε πριν από τον πόλεμο. Το πρώτον σώμα μετεφέρθη το 1931 στας Άθηνas και εξέτεθη στην Έκθεση Τύπου που είχαν οργανώσει ή Ένωσις Συντακτών Έμμερησίων Έφημερίδων Άθηνων.
Υπήρχε και ένα τρίτο σώμα, ήμιτελές αυτό, που το είχαν ανακαλύψει ό Γυμνασιάρχης Τριγκάλων Κ. Νεστορίδης ανάμεσα στα βιβλία της βιβλιοθήκης του Γυμνασίου. Σχετικές πληροφοριακές μελέτες δημοσιεύθηκαν στο ύφ' αρ. 292 φύλλον της «Εφημερίδος» του Κορομηλά, της 19ης Οκτωβρίου 1883, όπου περιέχονται και οί πρώτες αυθεντικές πληροφορίες σχετικά με την «Εφημερίδα» της Βιέννης. Το άρθρον τιτλοφορείται ως έξης: «Η «Εφημερίς» εν έτει 1791». Και ή αρχή του τονίζει ότι: «Ο τίτλος θα έκπληξη βεβαίως πολλούς εκ των ήμετέρων αναγνωστών, γινώσκοντας την σχετικώς πρόσφατον ήλικίαν της «Εφημερίδος». Πρό ενενήκοντα και δύο έτών εν Άθήναις

ουδέ το ήμετερον φύλλον, ουδέ τα γεραίτατα των νυν έκδομένων υπήρχεν εν τη ζωή. Τας ιεράς ήχους της μικράς πόλεως έτάρασσε τότε από του ύψους του μινάρη μόνη ή θρηνώδης και μονότονος φωνή του Ιμάμου και όχι ή όρεία και φιλοπρόοδος πρωινή κραυγή του πλάνητος εφημεριδωλού...»

Τα οικονομικά της «Εφημερίδος» δεν ήσαν πάντα άνθηρά. Γι αυτό και οί έκδοται άναγκαζόνταν να υπενθυμίσουν κάθε έξάμηνο στους συνδρομητάς τας υποχρεώσεις τους. Άλλά και πάλι φαίνεται πως ή προθυμία των αναγνωστών δεν ήταν μεγάλη.

Ένα από τα δύσκολα προβλήματα των δημοσιογραφικών έπιχειρήσεων της εποχής εκείνης ήταν ή διανομή του φύλλου. Ο εφημεριδοπώλης, όπως τον έζωμεν σήμερα, ήταν τότε άγνωστο είδος. Τα ταχυδρομεία δεν έκρίνοντο βέβαια για την ταχύτητα τής. Μόλα ταύτα μέσο αυτών κυρίως έγινε το άποστολή του φύλλου καθώς και ή έσπράξις των συνδρομών. Άλλος τρόπος διαθέσεως του φύλλου ήταν ή χρησιμοποίησις των έμπορικόν γραφείων τα όποια ένεργαφον συνδρομήματα με μικρά ανταλλάγματα. Τα γραφεία αυτά έπαιζαν συνήθως και ρόλο ανταποκριτών.

Σχετικά με τις οικονομικές στενοχώριες της «Εφημερίδος», έχομε την ακόλουθη ένδειξι από τα φύλλα του 1791 υπό μορφήν προειδοποίησεως προς τους καθυστερούντας τις συνδρομές τους:

«Επειδή και μετά τα τέλη του παρόντος μηνός Ιουνίου τελειώνει ό ήμισυς χρόνος των Έφημερίδων, παρακαλούμεν, όπου όσοι δεν έπληρωσαν διά τον δόκιλον χρόνον και άγατούν και εις το έξης να λαμβάνουν τας Έφημερίδας, να όρίσουν πάλιν καθώς και εις τας άρχας, στέλλοντες τα έπτά φιορίνια διά το έρχόμενον ήμισυ του χρόνου, διά να γράφουν ή όμέσως εις την έδώ πόστιαν, καθώς ή έπιγραφή εις το τέλος της Έφημερίδος φαίνεται, ή εις ήμας τους ίδιους υπό την έπιγραφήν Μαρκίδης, Πουλίου, σημειώνοντας έν ταυτά τόνον τα όνόματα, όσαν και τον τόπον όπου πρέπει να στέλλονται...»

Η «Εφημερίς» μολονότι όργανον των πατριωτών Έλλήνων που παρασκεύαζαν την εξέγερσι του Έθνους, δεν είχε το δικαίωμα να δημοσιεύη πατριωτικά σχόλια ή και είδησεις που μπορούσαν να βίξουν άμέσως ή έμμέσως την Οθωμανική Αυτοκρατορία. Η αυστριακή λογοκρισία στο κεφάλαιο αυτό ήταν ασυτηροτάτη. Μόλα ταύτα ή διευθυνσις του φύλλου εύρισκε τρόπο να παρεμβάλλη ανάμεσα στις άνώδυνες είδησεις — έμπορικές και οικονομικές ως έπί το πλείστον — καμουφλαρισμένες πληροφορίες εθνικού περιεχομένου.

Κάποτε ή «Εφημερίς» παρά την άυστηρή απαγόρευσι της αυστριακής λογοκρισίας δημοσίευσε επαναστατικά ποιήματα που παρώτρυναν το ύπό δουλείαν Γένος σε εξέγερσι εναντίον του κατακτητού. Οί άρχες της Βιέννης άναστατώθηκαν, κατέσχον τα φύλλα και άπειλήσαν με όριστική παύσι το όργανο της κοινής γνώμης του ελληνισμού τού έξωτερικού. Επενέβησαν όμως σημαίνοντες Έλληνες της Βιέννης και έσωσαν την κατάσταση. Έτσι ή «Εφημερίς» συνέχισε την έκδοσι της έως το 1798 με πολλές οικονομικές στερησεις, άλλα και με μεγάλη μιση των έκδοτων της και προσπάθεια...

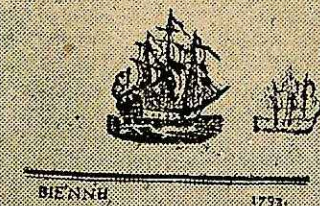
ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ,

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΠΑΝΘΙΣΜΑ

Κατά τον έξωτον χρόνον άξιολογούμεν, καί με, ή άφθέρτου παγκόσμιου επιβελούτων, άπρι φιλοπόνη ή έμμελως, όσον μάλιστα, άποκαχέει, δια εύελχίαν, χρόν ή έπίσημους των ποιών περί τα ής περιγύρας φιλοπόνη, εις έκβασιν, Π. ο. ο. ο.

ΜΑΡΚΙΔΩΝ ΜΟΤΑΙΟΤ

Η πρώτη σελίς της «Εφημερίδος», όπως ήταν το 1793. Το σχέδιο της πρώτης σελίδος έλάει κατά διαστήματα.

ΤΟ κυριώτερο σφάλμα των περισσότερών γυναικών είναι ότι, μόλις άκούσουν έναν άντρα να τους λέη πως τις αγαπάει, φέρνουν άμέσως τη συζήτησι στο γάμο και μιλούν γι' αυτόν σαν για κάτι το άποφασισμένο και το βέβαιο. Το αποτέλεσμα είναι ότι ταν άπογοητεύουν και τον τρομάζουν. «Οί άντρες, λέει ή Γαλλίς συγγραφέυς Μαρί-άννα Άντράου, δεν θέλουν να τους μιλάτε για γάμο παρά μόνον για ν' άπαντήσετε «ναι» στην πρότασι που θα σας κάμουν, αν, βέβαια, σας τήν κάμουν».

Πρέπει, λοιπόν, μιά γυναίκα να περιμένη την καλή διάθεσι του αγαπημένου της, για να μιλήση για γάμο; Όχι. Άλλά πρέπει να διαλέξη τις κατάλληλες ευκαιρίες για να του το πη. Και να το κάμη με διακριτικότητα και τάκτ.

«Ός τότε, συμβουλεύει ή ίδια συγγραφέυς, πρέπει να είσαστε πολύ, πάρα πολύ έπιφυλακτική. Θα στενοχωρηθ' ίσως. Άλλ' έτσι θα είγαι καλύτερα και για τους δύο σας. Το αντίθετο θα τον έκανε να σας περιφρόνησι στο βάθος της ψυχής του, μ' όλο που θα σας διαβεβαίωνε πως σας αγαπάει περισσότερο. Γιατί θα σκεφτόταν πως είσαστε μιά γυναίκα «εύκολη», που δίνει τα φιλά και τα γάδια της στον πρώτον τυχόντα!»

«Μην δίνετε μ' εύκολία τα φιλά σας, συμβουλεύει ή ίδια συγγραφέυς. Το πρώτο φιλά, λέει, ένα γαλλικό τραγουδάκι, δεν είναι τίποτε άλλο από μιά ύποκρισι για ένα δεύτερο κι' έπειτα για ένα τρίτο...» Δεν πρέπει να δίνετε τα φιλά σας παρά μόνο στον άνθρωπο, που σας έμπνέει απόλυτη έμπιστοσύνη. Δεν είναι σωστό να θεωρήτε το φιλά σαν κάτι το όλοτελα άθωο. Το αντίθετο είναι σωστό.

Άπό συγκίνησι σε συγκίνησι, άλλωστε, φτάνει κανείς πολύ μακρύτερα από εκεί που ήθελε να πάη. Μην λέτε: «Είμαι βέβαιη για τον έαυτό μου». Γιατί στις σχέσεις σας μ' έναν άντρα υπάρχει πάντοτε ένας αστάθμητος παράγων: ή γυναικεία άδυναμία σας.

Άλλά ποιές είναι οί γυναίκες που αγαπούν περισσότερο οί άντρες;

Ο Άμερικανός ψυχολόγος δόκτωρ Άνταμς καθόρισε πριν από λίγον καιρό πέντε κατηγορίες γυναικών, που οί άντρες προτιμούν περισσότερο από τις άλλες.

«Ένας άντρας, γράφει, αγαπάει:

»Τη γυναίκα που, σε μιά συζήτησι όπου έχει δίκιο, κατορθώνει να τον πείση ότι αυτός την έμαθε να σκέπτεται μ' αυτό τον τρόπο και να έχη αυτές τις ιδέες.

»Τη γυναίκα που έγκωμιάζει τη φυσική του ρώμη ή τις διανοητικές του ικανότητες.

»Τη γυναίκα που του δημιουργεί την έντύπωσι ότι οί τελικές αποφάσεις άνήκουν σ' αυτόν, μ' όλο που μπορεί να συμβαίνει το αντίθετο.

»Τη γυναίκα που δεν κακολογεί το άνδρικό φύλο και που αναγνωρίζει την ύπεροχή του.

»Τη γυναίκα που δεν τον μεταχειρίζεται σαν παιδί (ιδίως όταν συμβαίνει να είναι)».

Άποστρέφεται αντίθετως:

«Πριν από όλα τη φλύαρη γυναίκα, που δεν μπορεί να κλείση ούτε στιγμή το στόμα της. Μην ξεχνάτε, λέει ό δόκτωρ Άνταμς, ότι ή σωπή σας είναι πολλές φορές γι' αυτόν ένα άληθινό ξεκούρασμα, άκόμη κι' όταν ή φλυαρία σας τον διασκέδαζε για μερικές στιγ-

ΠΩΣ ΘΑ ΤΟΥ ΕΙΣΑΓΕΤΕ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗ

είτε όχι. Κατά κανόνα, όλοι οί άνδρες άποστρέφονται τη γκόνια στο σπίτι τους.

»Τη γυναίκα που ύποτιμά ή περιφρονεί την εργασία τους.

»Τη γυναίκα που νομίζει ότι μπορεί να τους υποβάλη υπό τον άμελικτό έλεγνό της και να ρυθμίση τη ζωή τους σύμφωνα με τις έπιθυμίες ή τα καπρίτσια της.

»Τη γυναίκα που κρίνει την αγάπη ενός άνδρος από τα χρήματα που διαθέτει γι' αυτήν. Ο άνδρας είναι κατά βάθος περισσότερο αισθηματικός από τη γυναίκα και στις σχέσεις του μ' αυτήν προσπαθεί να ξεφυγή από την πεζότητα της καθημερινής ζωής. Το να τον ξαναφέρντε αδιάκοπα σ' αυτήν είναι ό ασφαλέστερος τρόπος για να τον άπομακρύνετε από κοντά σας.

»Τη γυναίκα που του υπενθυμίζει διαρκώς τα έλαττώματά του.

»Τη γυναίκα που δεν σέβεται τις άνδρικές έπιθυμίες του και προσπαθεί να τον πείση π. γ. ότι είναι καλύτερο να πιπιλίξη κασμεύλες αντί να πιη ένα ποτό ή ότι βοή μεγαλύτερη ευχαρίστησι κοντά στις φίλες της, μιλώντας για μόδες και υαγειρική, παρά κουβεντιάζοντας με τους φίλους του για τα ζητήματα της διεθνούς πολιτικής. Η μεγαλύτερη προσβολή που μπορείτε να κάμετε σ' έναν άνδρα είναι να του πητε ότι αυτός δεν έχει λόγο ν' ανακατεύεται με τα ζητήματα της Κορέ, ή της Κίνας κι' ότι το καλύτερο που έχει να κάμη είναι να κυττάη τη δουλειά του.

Κατά κανόνα, όλοι οί άνδρες άποστρέφονται τη γυναίκα που γκρινιάζει διαρκώς...

Κατά κανόνα, όλοι οί άνδρες άποστρέφονται τη γυναίκα που γκρινιάζει διαρκώς...

Κατά κανόνα, όλοι οί άνδρες άποστρέφονται τη γυναίκα που γκρινιάζει διαρκώς...

Κατά κανόνα, όλοι οί άνδρες άποστρέφονται τη γυναίκα που γκρινιάζει διαρκώς...

Κατά κανόνα, όλοι οί άνδρες άποστρέφονται τη γυναίκα που γκρινιάζει διαρκώς...

Κατά κανόνα, όλοι οί άνδρες άποστρέφονται τη γυναίκα που γκρινιάζει διαρκώς...

Κατά κανόνα, όλοι οί άνδρες άποστρέφονται τη γυναίκα που γκρινιάζει διαρκώς...

Κατά κανόνα, όλοι οί άνδρες άποστρέφονται τη γυναίκα που γκρινιάζει διαρκώς...

γίες. Μάθετε να μιλάτε λίγο για τον έαυτό σας. Θα του ήταν, αντίθετα, πολύ εύχρηστο αν του μιλούσατε συχνά για τα θέματα που τον άπασχολούν. Άλλά, προς Θεού! Το να του μιλάτε γι' αυτά δεν σημαίνει πως μπορείτε να του λέτε όποιοσδήποτε άνησιες περάσουν από το κεφάλι σας!»

»Τη γυναίκα που γκρινιάζει διαρκώς, είτε έχει άφορη ή τη γκόνια στο σπίτι τους.

»Τη γυναίκα που ύποτιμά ή περιφρονεί την εργασία τους.

»Τη γυναίκα που νομίζει ότι μπορεί να τους υποβάλη υπό τον άμελικτό έλεγνό της και να ρυθμίση τη ζωή τους σύμφωνα με τις έπιθυμίες ή τα καπρίτσια της.

»Τη γυναίκα που κρίνει την αγάπη ενός άνδρος από τα χρήματα που διαθέτει γι' αυτήν. Ο άνδρας είναι κατά βάθος περισσότερο αισθηματικός από τη γυναίκα και στις σχέσεις του μ' αυτήν προσπαθεί να ξεφυγή από την πεζότητα της καθημερινής ζωής. Το να τον ξαναφέρντε αδιάκοπα σ' αυτήν είναι ό ασφαλέστερος τρόπος για να τον άπομακρύνετε από κοντά σας.

»Τη γυναίκα που του υπενθυμίζει διαρκώς τα έλαττώματά του.

»Τη γυναίκα που δεν σέβεται τις άνδρικές έπιθυμίες του και προσπαθεί να τον πείση π. γ. ότι είναι καλύτερο να πιπιλίξη κασμεύλες αντί να πιη ένα ποτό ή ότι βοή μεγαλύτερη ευχαρίστησι κοντά στις φίλες της, μιλώντας για μόδες και υαγειρική, παρά κουβεντιάζοντας με τους φίλους του για τα ζητήματα της διεθνούς πολιτικής. Η μεγαλύτερη προσβολή που μπορείτε να κάμετε σ' έναν άνδρα είναι να του πητε ότι αυτός δεν έχει λόγο ν' ανακατεύεται με τα ζητήματα της Κορέ, ή της Κίνας κι' ότι το καλύτερο που έχει να κάμη είναι να κυττάη τη δουλειά του.

Κατά κανόνα, όλοι οί άνδρες άποστρέφονται τη γυναίκα που γκρινιάζει διαρκώς...

Κατά κανόνα, όλοι οί άνδρες άποστρέφονται τη γυναίκα που γκρινιάζει διαρκώς...

Κατά κανόνα, όλοι οί άνδρες άποστρέφονται τη γυναίκα που γκρινιάζει διαρκώς...

Κατά κανόνα, όλοι οί άνδρες άποστρέφονται τη γυναίκα που γκρινιάζει διαρκώς...

Κατά κανόνα, όλοι οί άνδρες άποστρέφονται τη γυναίκα που γκρινιάζει διαρκώς...

Κατά κανόνα, όλοι οί άνδρες άποστρέφονται τη γυναίκα που γκρινιάζει διαρκώς...

Κατά κανόνα, όλοι οί άνδρες άποστρέφονται τη γυναίκα που γκρινιάζει διαρκώς...

Κατά κανόνα, όλοι οί άνδρες άποστρέφονται τη γυναίκα που γκρινιάζει διαρκώς...

Μια μεγάλη χορεύτρια και στάρ του Χόλλυγουντ

Μια βραδυά του 1945, σ' ένα μεγάλο λυρικό θέατρο του Παρισιού, που και διευθυνόταν από τον διάσημο χορευτή και χορογράφο Ρολάν Πετί, μια μικρούλα και άγνωστη χορεύτρια, έκανε για πρώτη φορά την εμφάνισή της μπροστά στο γαλλικό κοινό. Επρόκειτο να παίξει το χορόδραμα «Η συνάντησις», του Νταβίντ Λισσάν, στο οποίο η μικρούλα αυτή — Λέσλι Καρόν την έλεγαν — θα έπαιζε το ρόλο της Σφίγγας.

Διατακτική και φοδισμένη η Λέσλι, άρχισε το μέρος της στις 8 το βράδυ, αλλά ο χορός της ήταν τόσο συναρπαστικός και οι κινήσεις της είχαν τέτοια χάρη, ώστε, τρεις ώρες αργότερα, όταν τελείωσε η παράστασις, το όνομά της προφερόταν απ' όλα τα χείλη, με τις καλύτερες λέξεις θαυμασμού. Η πρώτη εκείνη εμφάνισή της, στάθηκε μια επιτυχία άνευ προηγούμενου, ένας πραγματικός θρίσμος για τη μικρή και άγνωστη χορεύτρια.

Με συγκινούν και με ενθουσιάζουν οι εκδηλώσεις του κοινού, αλλά εγώ έχω άλλα όνειρα στο μυαλό μου, έλεγε λίγο αργότερα η Λέσλι σε κύκλο δημοσιογράφων. Απλόστατα, θάθελα να με προσέ-
νε λίγο το Χόλλυγουντ...

Με τη μεγάλη θέλησι που την διέ-
κρινε και την υπομονή, η Λέσλι συνε-
ως προώδεε από τότε. Δύο σχεδόν
νότια αργότερα, τον Νοέμβριο του
1947, γνώρισε την πιο εύτυχη στι-
γμή της καλλιτεχνικής ζωής της.
Ήταν η ημέρα που εκλήθη να υπο-
βάλει ένα συμβόλαιον με την διευθυ-
σι των υπαλλέλτων «Σάντ' Ελνζέ» των
Παρισίων, απηκτώντας έτσι τον επί-
σημο τίτλο της πρώτης υπαλλήνου
του μεγάλου νορευτικού θιάσου.

Λίγο αργότερα, ολόκληρος ο θιά-
σος, με επί κεφαλής την Καρόν, έ-
φυγε απ' το Παρίσι, για μια μεγάλη
«τουρνέ» στις πρωτεύουσες της
Ευρώπης, της Αφρικής και της
Εγγύς Ανατολής. Χορεύοντας
ακούραστα η Λέσλι, έδωσε πα-
ραστάσεις στο Κάιρο, στην Όλ-
λανδία, στη Σκωτία, στην Αγ-
γλία, στο Βέλγιο.

στην Ελβετία και
στη Δυτική Γερμανία.
Ο θιάσος επεσκέ-
φθηκε και την Ελλά-
δα, όπου, στην Αθή-
να, γνώρισε μια πρ-
ως τότε άγνωστη επιτυχία.
Τα υπαλλέτα των
«Σάντ' Ελνζέ», με επί
κεφαλής πάντα την
Καρόν, έδωσαν δύο
παράστασεις για το
άθηναικό κοινό και
μια ακόμη μπροστά
στη Βασιλίσσα Φρει-
δερίκη, το νεαρό διά-
δοχο και τις πριγκί-
πισσες. Για την τε-
λευταία αυτή πα-
ράστασι, ως αφορμή
έχον την ίδια τη Λέσλι να
μιας διηγηθεί μερικές
εντυπώσεις της:

Όταν βρέθηκα
μπροστά στη Βασι-
λίσσα, με την οποία
πολλή μου είπαν, ότι
μοιάζω στο πρόσωπο,
και στους πρίγκιπες,
λέει η Λέσλι, τα εί-
να κυριολεκτικά να-
μένα. Τέτοια τιμή δεν
την περίμενα ποτέ.
Παρά το τόσο που με
κατείχε, έκανα μια
δύο μπορούσα βαθύ-
τερη υπόκρισι και

πρόσφερα στη Βασιλίσσα μια ανθοδέσμη.
Τότε ο νεαρός διάδοχος, μου έδωσε το
χέρι του, γεγονός που αύξησε την τα-
ραχή μου. Μη ξέροντας πώς να φερθώ,
έκανα άλλη μια υπόκρισι, αλλά δεν έ-
δωσα κι' εγώ το χέρι μου σ' αυτόν.
Πάντα θα θυμούνται τη λυπημένη έκφρασι
που νεαρού διαδόχου τη στιγμή που δεν
ταύ έδωσα κι' εγώ το χέρι μου. Εύχο-
μαι να μη βρεθώ ποτέ άλλοτε σε τόσο
δύσκολες στιγμές...

Ο θιάσος ξαναγύρισε στο Παρίσι
τους πρώτους μήνες του 1948 και ξα-
νάρησε τις παραστάσεις του. Σε μια
απ' αυτές, παρευρέθη και ο διάσημος
νορευτής και στάρ του Χόλλυγουντ Τζιν
Κέλλυ, με τη σύζυγό του Μπέταυ Μπλάιρ.

Απ' την Αμερική ακόμη, είχαν ακούσει πολλούς επαίους για
την Λέσλι Καρόν. Μια και βρέθηκαν, λοιπόν, στο Παρίσι, πήγαν
να τη δουν από κοντά. Ύστερα απ' τη παράστασι, το ζεύγος
Κέλλυ φαινόταν τόσο ενθουσιασμένο απ' τη νεαρή Γαλλίδα χο-
ρεύτρια, ώστε ζήτησε άμεσα να την επισκεφθεί στο καμαρίνι
της. Από μια παρεξήγησι, όμως, η συνάντησις δεν έγινε κι'
έτσι ο Κέλλυ έφυγε την άλλη μέρα, χωρίς να την γνωρίσει. Μέ-
σα στο μυαλό του, εν τούτοις, είχε βαθειά χαραχτεί, τη χάρη της
και την τέχνη στο χορό.

Όταν ξαναγύρισε, ύστερα από δυό χρόνια, στάθηκε πιδ τυ-
χερός. Όχι μόνο είδε την Καρόν, αλλά και γνωρίσθηκε μαζί
της μέχρι του σημείου να γίνουν καλοί φίλοι. Κι' όταν, τις
παραμονές της αναχώρησής του, τη ρώτησε τί θα έλεγε για
ένα ταξίδι της μέχρι το Χόλλυγουντ για μια ταινία μαζί του,
η Λέσλι ενθουσιάσθηκε τόσο, ώστε τον άρπαξε άμεσα και τον
γέμισε φιλία!

Ος φιλοξενούμενη του ζεύγους Κέλλυ, η Λέσλι έφθασε στο
Χόλλυγουντ αεροπορικώς στις 2 Ιουνίου του 1950. Μια πολυ-
τελής κούρσα που την περίμενε στο αεροδρόμιο, οδηγούμενη από
τον Τζιν Κέλλυ, την έφερε άμεσα στα στούντιο της
«Μέτρον» και μπροστά στον διευθυντή της παραγωγής
Ντόρ Σάρυ, τον παραγωγό Φορντ και τον σκηνοθέτη
Μινέλλι.

Ίδου το «εύρημά» μου στο Παρίσι, φώναξε θρι-
αμβευτικά ο Κέλλυ, δείχνοντας την Καρόν. Την προ-
ρίζω για σύντροφό μου στο φιλμ «Ένας Α-
μερικανός στο Παρίσι». Είναι εξαιρετική χο-
ρεύτρια — αυτή ακριβώς που ζητούσαμε μή-
νες τώρα σ' όλο τον κόσμο!...

Μ' αυτόν τον μυστηριαστικό τρόπο,
πραγματοποιήθηκαν τα «όνειρα» της Λέσλι
Καρόν.

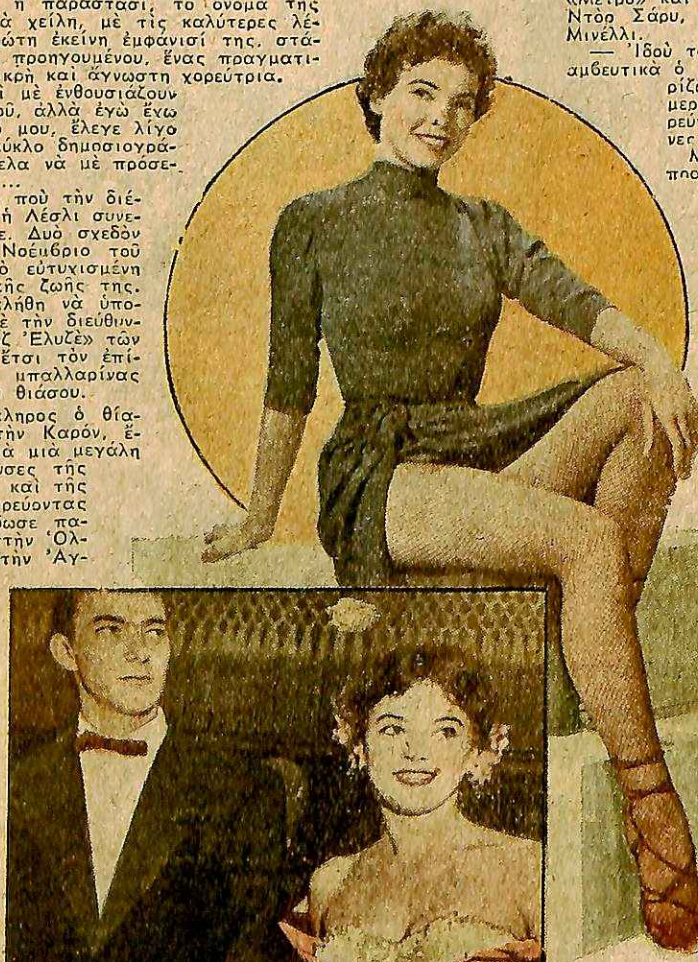
Όσοι μέχρι τώρα την είδαν
στην οθόνη, στο φιλμ αυτό, πρέπει
να συμφωνούν απόλυτα με την εκλο-
γή του Κέλλυ. Η Λέσλι κατέκτησε το
τόσο δύσκολο Χόλλυγουντ με μια και
μοναδική ταινία της. Έπειτα πήρε
μέρος στο φιλμ «Ο άνθρωπος με τον
μανδύα», μετά στο «Ο δρόμος της
δόξας» και τώρα ετοιμάζεται για το
τέταρτο, που θα έιν τον τίτλο «Τρεις
ερωτικές ιστορίες».

Γεννήθηκε στο Παρίσι στην πρώτη
Ιουλίου του 1929. Είναι μοναχοκόρη
του Γάλλου βιομηχάνου φαρμακόν
Κλόντ Καρόν και της Αμερικανίδας
χορεύτριας Μάργκαρετ Πετί Κα-
ρόν. Σπούδασε στο Έθνικό Ω-
δείο του Παρισιού και τελειο-
ποιήθηκε στο χορό κοντά στη
διάσημη Ρωσίδα χορεύτρια και
χορογράφο Όλγα Πεομπροζέν-
σκα, αυτήν ακριβώς που ανέδει-
ξε μια Ταμάρα Τουμάνοβα και
τόσες άλλες.

Η Λέσλι βρίσκεται σήμερα
στο Χόλλυγουντ μαζί με τη μη-
τέρα της. Κάνει πα-
ρέα με όλους τους α-
στέρες, αλλά προτι-
μάει αυτή του ζεύ-
γους Κέλλυ και των
Ζένεσο Τρέισυ, Ρό-
μπερτ Τσάιηλορ και
Κλάρκ Γκέμπλ. Στην
πόλι του κινηματο-
γράφου έφθασε άνυ-
παντορ και χωρίς αί-
σθηματικούς δεσμούς,
αλλά, πριν περάσει
πολύς καιρός, παν-
τοεύθηκε, στις 22
Σεπτεμβρίου 1951, ύ-
στερα από σύντομο
αλλά φλογερό ειδύλ-
λιο, με τον Τζωρτζ
Χόρμελ.

Η Λέσλι είναι μάλλον κοντή, με θαυμάσιο γυμνα-
σμένο και ευλύγιστο σώμα και μεγάλα εκφραστικά
μάτια. Στο πρόσωπο δεν εινε όμορφη, αλλά έχει τό-
σες άλλες χάρες! Είναι τόσο Παριζιάνα, ώστε ο νε-
αρός Χόρμελ την αγάπησε με κεραινοβόλο έρωτα!
Πολλοί ισχυρίζονται ότι μοιάζει καταληκτικά με
τη Βασιλίσσα της Ελλάδας Φρειδερίκη. Αν αυτό
δεν εινε απόλυτο, δεν εινε όμως και αδύνατο. Υ-
πάρχει πράγματι, μια αρκετή όμοιότης μεταξύ της
Βασιλίσσας και της Λέσλι Καρόν. Ίσως και γι' αυ-
τό τον λόγο, η Βασιλίσσα να την κάλεσε στα Α-
νακτόρα.

Ο. PENNY

Η Λέσλι με το σύζυγό της Τζωρτζ Χόρμελ

Ρόντα
Φρένις

Ποιρραία ΣΦΑΛΜΑΤΑ

Ματωμένες αμυγδαλιές...

Πίσω από το φράχτη με τις καλαμιές, το ζευγάρι των έρωτευμένων, συναντήθηκε, άφρα το απόγευμα της ανοιξιάτικης μέρας. Εκείνη έπεσε κλαίγοντας με λυγμούς στην αγκαλιά του:

— Βάσο μου!... του ψιθύρισε μέσα στ' ανασφάλεια της. Μας χωρίζουνε!...

— Σκοτεινός, αποφασιστικός, την έσφιξε έ- κείνος στην αγκαλιά του:

— Δεν είνε κανένας άξιος να μάς χω- ρίσει, Ρήνα! της απάντησε.

Κούνησε το κεφάλι της η κοπέλλα μελαγ- χολικά:

— Κι' όμως, ό χωρισμός θαράνει κιό- λας άπάνω στα κεφάλια μας...

— Έσφιξε τις γραβιές του ό Βάσος.

— Ποιος μάς χωρίζει!... Ό πατέρας σου!... τη ρώτησε με συγκρατημένη άγανά- χτησι.

— Μην τόν κατηγορήσ, τώ φτωχό!... Έ- ρεις πόσο σ' αγαπάει, και πόσο μ' αγα- πάει και μένα!... με τί καιρό θα μάς έ- δλεπε ζευγαρωμένους... Όμως...

— Όμως!

— Νά, βλέπεις, χωράται πολλά λεφτά σ' αυτόν! Από πέτσι, πούπεσε εκείνη ή φοβερή αναβολή, τα χωράφια όλα κηκα- νε, ή έλθα δέν καρπίσει... Έρεις κι' εσύ τί μαύρο χειμώνα πέρασαμε...

— Έρω!... Η ίδια μαυρίλα άγκάλιασε και μένα, Ρήνα...

— Έσκυψε τώ κεφάλι της πολύ χαμηλά ή κοπέλλα:

— Φέτος, γιά να σπαρθούνε τά χωράφια, γιά να θεαστούνε τά κλημάτια, γιά να κλαδευτούν οι έλτες, χρειαστήκανε λεφτά... Τάδωσε... αυτός! Μα και ή φειτηνή σοδειά δέν θα σκεπασή τη ζημία την περυσινή!...

— Και τά κρη πρέπει να πληρωθούν!...

— Νά πληρωθούν!... Πώς!... Με σένα!...

— Η φωνή της Ρήνας ξεψύχησε στ' αυτιά του:

— Χτές... με ζήτησε γυναίκα του!...

— Ποιος; μούγκρισε. Ό Βλάσης!...

— Ό Βλάσης...

— Αυτός ό παλιόγερος, νά πάρη έσένα, τώ κοριτσάκι!...

— Ναι, Βάσο...

— Και σύ; Δέν θα μιλήσεις!... Όα σκύ- ψης τώ κεφάλι σου και θα θυσιαστής!...

— Τί θές νά κάνω, Βάσο!... Ό πατέρας μου είνε καταστραμμένος αν δέν πώ τώ ναι!...

— Και θυσιάσεις και μένα, Ρήνα!...

— Με λυγμούς ακράτητους, χάθηκε στην άγ- καλιά του:

— Έ' αγαπά! τώ μουμούρισε μέσα στ' ά- δαμά της.

— Μ' αγαπάς και με προσβίεις! της ά- πάντησε άγριος. Φύγε!... Είσαι μία πρό- στυχη!

— Την έσπρωξε με δύναμη, σχεδόν με μί- σος.

— Παγωμένη εκείνη, με σκυμένο κεφάλι, ά- πομακρύνθηκε σιγά-σιγά!...

— Όλο τώ γυρίο έταγε κι' ήτπε στους γά- μους τώ Βλάση Φούντα με την κόρη του Γιώργη Τσακνή, την πενταμορφη Ρήνα, έ-

βαια, βρεθήκανε άκοιτοί πού κακολούσανε τη φοβερή άνομιόγεια του καινούργιου ζευγαριού!... Ό γαμπρός, έξηντάρης, ή νύφη είκοσάχρονη κοπέλλα!... Όχι, πια κόρη του: έγγονή του!... Οι πού πολλοί όμως βρή- κανε και σ' αυτή τη διαφορά, μια αφορμή γιά να μακαρίσουνε τη Ρήνα! Γρήγορα ό γέ- ρος θα της άφηνε χρόνους και θέμενε εκεί- νη λεβεντοήρα, νιά και πλούσια, γιά νά γλεντήση, όπως ήθελε, τά νεάτα της και τή ζωή της... Γιά τή φτωχιά κοπέλλα ό- μως, δέν υπήρχε παρηγοριά! Είχε θυσιάσει τόν έρωτά της, τώ μοναδικό όνειρο της ζω- ής της, και τώρα είχε βροή υποταχτικά στη σκληρή της μοίρα, χωρίς άσκοπες δια- μαρτυρίες, χωρίς έλπίδα!... Όσο γιά τώ Βάσο, αυτός είχε γαθή άπ' τώ γυρίο. Δέν άντεχε νά δή την αγαπημένη του, γυναίκα ένος άλλου... Κι' έτσι, ό άλλος αυτός, ό πλούσιος γέρος άρχοντας, τώ χωριού, ό Βλάσης Φούντας, πήρε τώ «θησαυρό» του και τόν έγκατέστησε στο άρχοντικό του, πού βρισκόταν πέντε λεφτά έξω άπ' τώ χωριό, μέσα στ' άδράκι με τά πεύκα. Εκεί ή Ρήνα φυλακίστηκε άδρακρυτή και χλωμή σαν πονεμένη. Πανηγία, κι' έκλεισε την πόρτα της γιά όλο τόν κόσμο — άκόμα και γιά τόν πατέρα της, άφού και τόν πα- τέρα της θεωρούσε υπεύθυνο γιά την τρα- γική της τύχη...

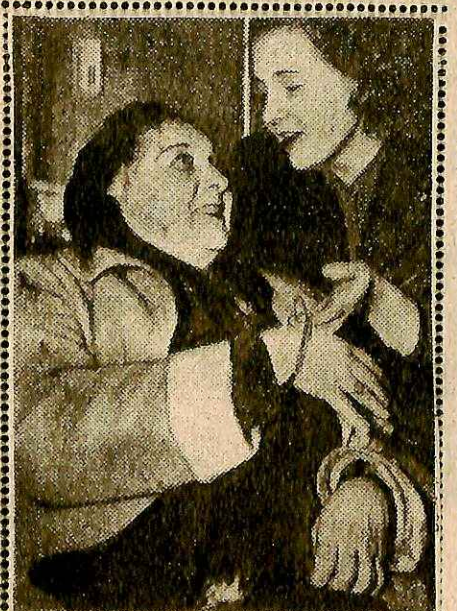
... Άνοιξε όμως τώ παράθυρό της μία μυχρήνη ανοιξιάτικη νύχτα, γιά νά δεχτή τόν έρωτά... Κι' ό έρωτας, με τη μορφή τού αγαπημένου της τού Βάσου, πήδηξε έ- λαφρός και θαρραλέος, μέσα στ' άδρακρυ- κι' έσφιξε τη δυστυχισμένη πούχε απαρνήθη τή χάρες του στη μεθυστική του άγκα- λιά!...

— Δέν έπαφα ποτέ νά σ' αγαπά!... μούρ- μονούρισε τώ ζεστό χείλι τού Βάσου κοντά στα δικά της.

— Με συχώρεσε!... τώ άναστένανε έ- κείνη.

— Πώς νά μή σέ συχωρέσω, άφού σέ λα- τρούμ!...

Οί δύο έρωτευμένοι νούσανε μέσα τους την παλιά τους αγάπη νά ζωντανεύει. Δο- θήκανε χωρίς ένοια, χωρίς προφύλαξη, έ- πληγата και διαμαρνή, στον σάβωπό τους έρωτά, με μίαν υπεράνθρωπη χαρα πού τη μεγάλωσε ή έκδίκησι!... Ό γέρος-Βλάσης έ- λειπε συχνά μακριά άπ' τώ σπίτι του, μα- κρύνά άπ' τώ χωριό, στις δουλειές του, στ' απέραντα χτήματα του, πού απλώνονταν σ' όλες τις γωνιές της Άττικής. Και, τότε, μοναχή της μέσα στ' απέραντο άρχοντικό ή Ρήνα έδιδασκε τόν αγαπημένο της νάρ- θη νά τη βοή, νά παρηγορήση τόν πονο-

ΤΟ ΣΩΤΗΡΙΟ ΜΠΡΑΣΕΛΕ

Η κυρία Ντάνιουσα πού βλέπετε πιδό πάνω μαζί με την κόρη της Γιολάντα ήταν κι' αυτή τούς ναυαγούς τού «Φάινγκ Έντερπράϊζ». Η κυρία αυτή έ- πεσε στη θάλασσα άφού φόρεσε τώ σω- στίδιό της. Λόγω όμως τού βάρους της άοκισε σιγά-σιγά νά βυθίζεται. Ένώ λοιπόν τώ κεφάλι της είχε γαθή μέ- σα στ' νερό και έβλεπαν άπ' έξω μό- νο τά χείρια της, ένας άνδρας τόν πλη- ρώματος την πλησίασε με την βάρκα του και μόλις πρόσλαβε νά την συκρα- τήσει, πρυνώντας δυο δάχτυλά του άπ' τώ γυροσ' μπρασέλε της!...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Επειτα από 21 χρόνια

Τώ 1931, ή Ιταλική Κυβέρνηση φορολό- γούσε τούς άγάμους. Κάποιος όμως έργα- τής, άνόματι Έρνέστο Τζινέρο, είχε παρα- λείψει νά πληρώση αυτό τώ φόρο, κι' είχε έκδοση τότε μία καταδικαστική άπόφασις έ- ναντίον του, πού τόν επέβαλε πρόστιμο ά- π' 250 λιρέτες. Μεσολάβησαν άπ' τότε τόσα γεγονότα, πόλεμοι, αλλάγες κυβερνή- των, καταστροφές. Ό Τζινέρο άλλαξε έ- πανειλημμένος τόπο κατοικίας. Κι' όμως, τώρα τελευταία, ή άστεινότητα τόν άνακάλε- σε — έπειτα άπ' 21 δόκιμα χρόνια — και τόν ύποχρεώσε νά πληρώση τώ πρόσ- τιμο.

της με χάδια, νά συντροφέψη τή μοναξιά της με φίλιά!...

— Συγνώμη, τίς άτέλειωτες ώρες τών έρωτι- κών τούς δλονυχτιών, ό Βάσος της έλεγε, σφίγγοντάς την, γεμάτος έρωτά, στην άγ- καλιά του:

— Πότε θάρης μαζί μου, αγαπημένη μου!...

— Μαζί σου!...

— Ναι!... Πότε θ' άρνηθής αυτό τώ συ- γαμένο γέρο, και θα μ' ακολουθήσεις, γιά νά ζήσης στ' άπλευρό μου, σαν τιμημένη γυναίκα μου, χωρίς φόβο, χωρίς καρδιοχτύ- πια!...

— Περίμενε, Βάσο μου, τώ άποκρινότανι γλυκά. Θα γίνη κι' αυτό!... Δέν μπορεί παρά νά γίνη κι' αυτό!... Άνέκομε ό ένας στον άλλον!... Μαζί θα έζησουμε, μαζί θα δοκιμά- σουμε τήν παντοτεινή ευτυχία, με, περίμενε λίγο!...

Δίσταζε ή καμμενούλα!... Κι' άκόμα, τόν φοβότανε τόν άντρα της!... Ήταν άγριος, λιγώλογος, άυταρχικός. Ό έργατης τόν τρέμανε. Τούς μεταχειρίζονταν άλους — άνθρώπους και ζώα — με τόν ίδιο τρόπο. Λιγάκι ξεχώριζε τη γυναίκα του, μα κι' αυ- τήν τήν έβλεπε άχι σαν πρόσωπο με ψυχή και μ' ευαισθησία, αλλά σαν είδος — σαν ένα άραιο πράμα άπ' τά τόσα πούχε στην κατοχή του!...

Οί μυγαδιές είχαν άνθισει στ' κτήμα. Γύρω άπ' τώ άρχοντικό τού Βλάση τού Φούντα, ή πρώτη ανοιξιάτικη παλληκαριά τού περβολού, είχε σκορπίσει άθρονο λου- λουδιό χιόνι άπάνω στα κλαδιά πού έα- ναζωντανεύανε!... Ό Φούντας έλειπε τρείς μέρες τώρα στην Άθήνα. Και στ' άρχοντι- κό τού χωριού, ή Ρήνα, ή άραιο άπιστη, δεχότανε κάθε νύχτα, τόν αγαπημένο της και δινόταν ολόψυχα, με πάθος, στην αγά- πη του!...

Νά μεσολάβησε προσδοσία!... Κανείς δέν τόμαθε. Μία φορά, μία νύχτα, ό Βλάσης ό Φούντας, είδοπαίμενος ποιος έβριζε άπ' ποιόν, έβρισε μουσικά στ' άρχοντικό του. Δέν τόν είδε κανένας. Ό γέρος τρύπισε σκοτεινός στ' ύπόγειο, άφού πήρε τώ του- φέκι του και τώ χέιμα. Λίγο πρίν άπ' τά μεσάνυχτα, άκούσε άλαρηλατήματα στ' άνθισμένες μυγαδιές. Έσφιξε σπασμωδικά τώ ντουφεκι στα χείρια του ό γέρος. Η σκιά κονταστάρθηκε άκούστηκε ένα σφύριγμα έλαφρό, ύστερα ένα παράθυρο άνοιξε άπ' πάνω. Η σκιά σκαρφάλωσε γρήγορα-γρήγο- ρα, και χάθηκε μέσα στην κάμαρα της κυ- ράς!...

Σκοτεινός, άποφασιστικός, άγριος, ό Βλάσης Φούντας, περίμενε. Περίμενε ώρες πολλές!... Κι' όσο περίμενε, αναλογίζονταν τά χάδια και τά φίλια τών δυο έρωτευμέ- νων πάνω άπ' τώ κεφάλι του, και λυσσού- σε!... Στο τέλος, λίγο δειλό γκρίφο φώς ά- ραίωσε τά σκοτάδια, εκεί, στην ανατολή. Τότε, ή ίδια ή σκιά πήδηξε άπ' τώ άπάνω παράθυρο στόν κήπο. Η σκιά τού προστότη!... Γλυστρούσε άναμεσα στις άνθισμένες μυ- γαδιές. Ό γέρος-Βλάσης σήκωσε τώ ντου- φέκι του και σημάδεψε. Ψύχραιμα, χωρίς νά τρέμη τώ χέρι του. Με τη ντουφεκιά, ή σκιά κονταστάρθηκε γιά μία στιγμή, κι' ύστερα έ- πεσε!... Μία στριγγιά γυναικεία έσκισε τώ δημερμά. Άπ' ψηλά, ή Ρήνα ροβόλησε στ' περβολό, έμαλλιασμένη, έστρελλασμένη. Έ- τρεξε, έσκυψε, και πήρε στην άγκαλιά της τόν αγαπημένο της. Τό αίμα του είχε βω- ψει κόκκινες τις πεσμένες λουλουδιές νι- φάδες της μυγαδιές!...

— Βάσο μου! μούγκρισε.

Μάταια. Μέσ' στις πρώτες λάμψεις της αύγης, είδε τά μάτια τού νεκρού γυάλινα νά την κυττάζουν!... Έμπηξε μία δεύτερη στριγγιά, κι' ύστερα, τρέλλα, άρχισε νά τρέχη στ' άπ' τώ περβολό. Βρέθηκε μπροστά στη μεγάλη στένα, πού την είχανε γεμίσει ξε- χυλίσ τά νερά της τελευταίας βροχής, και πήδηξε μέσα!...

Σκοτεινός πάντα, με τώ ντουφεκι του ά- κόμα στ' όχειρό, ό Βλάσης ό Φούντας, πούχε ζυγώσει, κυττάζε τώ πτώμα της πεντάμορ- φης άπιστης, πού λικνιότανε σε λίγο στ' α- μισσκότεινα νερά!...

Η Σουζάν Κλουτιέ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες είδησούλες

★ Τώ αυστριακό κινηματογρα- φικό περιοδικό «Βίνερ Φίλμ» προ- κήρυξε ένα διαγωνισμό μεταξύ τών αναγνωστών του γιά τόν άνάδει- ξι τών είκοσι καλύτερων ήθοποι- ών τού 1931. Δέκα Αυστριακοί και δέκα ξένοι. Ίδου τά άποτε- λείματα:

ΓΥΝΑΙΚΕΣ: 1) -Μάρτε Χα- ρέλ, 2) Μαρίνα Ρέκ, 3) Πάουλα Βέσσελ, 4) Μαρία Άντεργκατς, 5) Ίνγκε Κοράντι.

ΕΝΕΕΣ: 1) -Τζήν Σίμμους, 2) Ίνγκριντ Μπένγκμαν, 3) Όλβία ντε Χάβιλαντ, 4) Μισέλ Μο- γκάν, 5) Έστερ Ουίλλιαμς.

ΑΝΔΡΕΣ: 1) Ό. Φίσερ, 2) Τζόζεφ Μείναντ, 3) Ρουόλφο Πράκ, 4) Πάουλ Χέρμπερτ, 5) Γιοχάνες Έστερς.

ΕΞΟΙΟΙ: 1) Τάυρον Πάουερ, 2) Στιούαρτ Γκρέιντσερ, 4) Κά- ρου Γκράν, 5) Άλαν Λάντ και Μπίγκ Κρόσμπυ.

★ Η Βιρτζίνια Μάγιο θα ύπονοεσθ νά πληρώση διατρο- φή στην πρσόν σύζυγο τού σημε- ρινού συζύγου της, ήθοποιού Μά- τικλ Ό. Σ. ή ύποθεσις έχει ως έξης: Η κ. Γκράνς, πρσόν σύ- ζυγος τού Μάτικ, άνακάλεσε ότι οι δυο σύζυγοι έχουν κοινό τα- μείο. Κατέφυγε λοιπόν, στα δι- καστήρια ζητώντας όπως τώ πο- σόν της διατροφής της κανονιστή όχι βάσει τών εισοδημάτων τού Μάτικ, αλλά τών κοινών εσόδων τού ζεύγους.

★ Έπ'ί δέκα μέρες, μία τρμε- ρή θύελλα, ή μεγαλύτερη πού γνό- ρισε ποτέ τώ Χόλλυγουντ, έδικο- νε κάθε ένοργία, όχι μόνο σ' έ- ξωτερικά, αλλά και μέσα στ' ά- στούτιό άκόμη! Οι ήθοποιοί, πού έβλεπαν στους γύρω λόφους, δέν ύπονοεσαν νά βγαύν άπ' τά σπίτια τους. Οι δέ Βίλλες της Μωρήν Ό' Χάρα, τού Κάρυ Γκράντ και τού Ράιν Μίλ- λαντ έπασαν σοβάρες ζυμίες ά- π' τόν δέντρο πού έεριοίζονταν. Τό ύπόγειο της έπαύλεως τού Ντέννις Μόργκαν, πού πλημμύρισε άπ' νερό και ό Τζήν Μπάρου, πού βρισκόταν στ' αστούτιο, όταν έέσπασε ή θύελλα, πήγε σπίτι του με τάνκ! Η Ντέννις Ντάρσέλ τέλος, πού βέλησε ν' άψησθή την κακο- καιρία και βγήκε με τώ αυτοκινη- τώ της. υπερασπίστηκε και κατέλη- ξε στ' άνοσοκομείο, εύτυχώς, τρα- ματισμένη μόνο έλαφρά.

★ Η Τζήν Τίρνευ κατέφυγε τώ δικαστήριο ζητών- τας διαζύγιο. Η Τζήν, πού είνε παντρεμένη έδώ και δέκα νοόνια με τόν διδομένο ράστη τού Χόλ- λυγουντ Όλεγκ Κασσίνι, είνε ζη- τήσει διαζύγιο και πού ένος έ- τους στ' ό τέλος θίως συμφιλιώ- θηκε με τόν άνδρα της και έκανε

μαζί του στ' Γαλλία ένα δεύτερο ταξίδι τού μέλιτος. Αυτή τη φο- ρά όμως τά πράγματα φαίνον- ται πιδό σοβαρά. Τό ζεύγος έχει άποκτήσει δυο κοριτσάκια, τη Ντάρια και τη Χριστίνα πού ή Τζήν σκοπεύει νά κρατήσει κοντά της.

★ Τώ πρώτο φίλμ της Σου- ζάν Κλουτιέ στ' Χόλλυ- γουντ θα είνε έγγονίμο. Θα τιτλο- φορηται «Περσικός κόλπος» και θα είνε σ' αυτό γιά παρτεναίο τόν Άλαν Λάντ.

★ Ό σερ Ράλο Ρίτσαρ- ντσον είνε κι' αυτός σκηνο- θέτης. Κατέγραψε δέ νέο ρεκόρ, με τώ πρώτο φίλμ, γυρίζον- τας τώ μέσα σε 15 μέρες. Ό τίτλος τού έργου είνε «Στ' ό σπίτι στις έπτές» και παρταγωνιστούν σ' αυτό ό ίδιος, ή Μάργκκα- ρετ Λέυτον και ό Τζάκ Χάουκινς.

★ Ό Μπενζαμίν Τζ... λι θα είνε ό πρωταγωνιστής μιας νέας — Ιταλικής αυτή τη φορά — έκδόσεως της «Κόμμεν».

★ Έπειδή ό Μισέλ Ά- κλαίρ δέν ύπονοεσε, λόγω ά- σθενείας, νά συνεχίσει τώ γυρί- σμα τού Ιταλικού φίλμ «Ευθερο- γίτωνες» άντικαταστάθ άπ' τόν Τζάκ Σερνός και τώ γυρίσμα έξανάσισε άπ' τήν άσκή.

★ Ένα κινηματογραφικό ήμε- ρολόγιο πού κυκλοφορεί κάθε γρό- νο στ' Χόλλυγουντ άποκαλύπτει έξέτες τί ήσαν διάφοροι καλλι- τέχνες ποτού γίνοντο στ'ό: Η Τζέϊν Ράσσελ ήταν νο- σκόμα σ' ένα όδοντιατρείο, ό Κλίφτον Γουέμπ, τσα- γουδιστής στ'ό κόμο μιας λυδικής σκηνής, ή Έντ Χό π- περ, άλλοτε στ'ό και νύν διση- σιολόγος, έργαζόταν σ' ένα με- σιτικό γραφείο, ό Χένρυ Φό- ντ, υπάλληλος σ' έψηφιστική έταιρεία, ή Μύονα Λόυ, υ- πάλληλος σ' ένα φωτογραφείο και ό Ντίκ Πάουελ, μηχανικός στ'όν θάλαμο προβόλης ένος κι- νηματογράφου.

★ Ό Γκρέγκορ Πέκ πρυνά μαύρες ήμέρες. Γυρίζει μέ- σα στ' ά γόνια τά έξωτερικά τού φίλμ «Τά γόνια τού Κιλιάμ- τσάρ», υπό τήν διεύθυνση τού σκηνοθέτη Χένρι Κίνγκ. Τώ γυρί- σμα τών σκηνών αυτών θα δια- σκησ τούλάχιστον έξη έβδομάδες.

★ Ένώ ό τύπος άσχολεύεται ά- κόμα με τώ κατόρθωμα τού γε- νναίου και «εεροκείαλου» καπετά- νιου Κούρτ Κάρολεν, τώ Χόλλυ- γουντ ετοιμάζεται νά γυρίση ένα φίλμ εμπνευσμένο άπ' τήν περι- πέτεια τού «Φάινγκ Έντερπρά- ιζ». Τόν ρόλο τού Κάρολεν θα ύ- ποδυθ ό Μπάρετ Άν- καστερ.

★ Η νεαρά στ'ό Μαρίλιν Μονρό ό έ παρακολουθείται καθη- μερινώς άπ' άνθρώπους της έται- ρείας της πού ύποπτεύονται πως είνε έρωτευμένη. Ένας άεροπόρος της Ρ.Α.Φ. της τηλεφώνη έπ'ί- λα ντ' έπασαν σοβάρες ζυμίες ά- π' τόν δέντρο πού έεριοίζονταν. Τό ύπόγειο της έπαύλεως τού Ντέννις Μόργκαν, πού πλημμύρισε άπ' νερό και ό Τζήν Μπάρου, πού βρισκόταν στ' αστούτιο, όταν έέσπασε ή θύελλα, πήγε σπίτι του με τάνκ! Η Ντέννις Ντάρσέλ τέλος, πού βέλησε ν' άψησθή την κακο- καιρία και βγήκε με τώ αυτοκινη- τώ της. υπερασπίστηκε και κατέλη- ξε στ' άνοσοκομείο, εύτυχώς, τρα- ματισμένη μόνο έλαφρά.

★ Τρείς σκηνοθέτες άναζητούν στ'ό Παρίσι τά πρόσωπα πού τους χρειάζονται γιά τώ γυρίσμα τών νέων τους φίλμ. Ό Όρσον Ούέλλες γυρεύει μία Σαλό- υπ γιά τώ όνόμω φίλμ πού θα γυρίση μόλις τη βοή. Ό Μάξ Ό- νιγιά τόν ρόλο της «Μαυέλ Νι- τούς» και ό Κριστιάν - Ζακ τρέε «ένζεν» γιά τώ φίλμ «Χαριτω- μένα πλάσματα».

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Ίστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η Ρένα και η Ρένα!

Πέντε χρόνια παντρεμένος ό Χρηστάκης και ή Ρένα, ζούσαν άγαπημένα κι' άρμονικά. Είχαν παντρευτή άπ' έρωτά κι' αυτός ό έρωτας, χωρίς νά μοιάζη μ' έκρηξη ήφαιστείου, όπως τήν έ- ποχή εκείνη, εξακολουθούσε πάν- τα νά ζεσταίνη τις καρδιές τους, όπως μία σιγαή φωτιά στ'ό τζάκι, πού άπλώνει τη ζε- στή της γλυκά, χωρίς ν' άναδη πυρκαγιές. Η ζωή τους κυλού- σε ήρεμα και σίγουρα, γεμάτη αγάπη, στοργή και κατανόηση και, άρκετά συχνά, ξαναθυμό- νουσαν τά όμορφα περασμένα — πού δέν ήταν και τόσο μακρι- να — και ή φωτιά τού τζακιού ζεπετόυσε δυνατές φλόγες, όπως τότε.

Ξαναθυμόντουσαν τις περιπέ- τειες πού πέρασαν. Τά βράδυα ραντεβού τους, έδώ κι' εκεί, κά- τι άνόητα μικροκαυσαδάκια, κά- τι χωρισμούς και ξαναφιλιώμα- τα, με δυο λόγια, όλη αυτή τήν ιστορία πού λέγεται «ρομάν- τισ» και καταλήγει σε κάτι χαρτιά με χαρτόσημα, σε κάτι λαμπάδες, σε κάτι μπομπιόνε- ρες κι' έπειτα σε μία φράσι πού επαναλαμβάνεται κάθε πρωί: — Τί θα φάμε σήμερα!

Σ' αυτά τά πέντε χρόνια, δέν ήρθε κανένα παιδί νά ρίξη τη χαρούμενη ποικιλία τού στο άν- τρώπινο, και ν' άναστατώση τους γείτονες. Θάρχονταν κι' αυ- τό, με τόν καιρό. Στ'ό μεταξύ, τώ άντρώπινο ζούσε τή συγκρα- τημένη ευτυχία τών ανθρώπων. Ά- γαπημένους μιας πρσώπων. Ξα- ναλούμε μέρες πού μάς άψσαν κακοίτες άναμνήσεις. Ξαναβλέ- πουμε τόν έαυτό μας πιδό νέο, ξαναβρίσκουμε πρσώπα λοση- νημένα, ξεσητεμένα, ή πού πεθα- ναν. Και στ'ό άντίκρουμα κάθε παλιάς μας φωτογραφίας — σε μία έκδρομή, σ' ένα χορό, σε μία ρομαντική τοποθεσία, στην κομπάρσι κάποιου καραδίου, στ'ό τιμόνι μιας βάρκας, στ'ό παρ- τίνο κάποιου τραίνου — νιώ- θουμε ένα πλανερ συναισθημα- τώς τάχα τότε ήμαστε πιδό έν- νοιαστοί, πιδό χροούμενοι, πιδό ευτυχισμένοι.

Η Ρένα, μερικές φωτογραφί- ες, τις πέτυχε έπειτα άπ'ό μία Κι' έκείνο τώ μεσημέρι!...

Κι' έκείνο τώ μεσημέρι!...

— Περγουδάμε, κούρε πότισμα, άπ'ό δώ μ' έναν δημόσιο υπάλληλο κι' έπεισε μέσα. Είνε ό πιο... στενός μου φίλος!... (Τού Β. Χριστοδούλου)

βιαστική ματιά, άλλες τις κρατούσε πολύ, και τις κούταζε με ένα βλέμμα γεμάτο γλυκειά μελαγχολία. Ξαφνικά, χαμογέλασε: — Χρηστάκη! είπτε. Νά και η φωτογραφία που βγάλαμε την ημέρα των γάμων μας!

Ο Χρηστάκης παράτησε την εφημερίδα και πήρε τη φωτογραφία. Εκείνος ήταν με το σκούρο κοστούμι του γαμπρού — είχε και λουλουδάκι στο πέτο — έκεινη με το άσπρο νυφικό της φόρεμα, με το κλασικό μπουκετάκι στο χέρι και με μάλιστα που έλαμπαν από την πρόσφατη ευτυχία. Ο Χρηστάκης κράτησε τη φωτογραφία αρκετή ώρα στο χέρι και την παρατηρούσε με προσοχή. Το πρόσωπό του πήρε μια αλλοιώτικη έκφραση, σαν κάποια σοβαρή σκέψη ν' απασχολούσε το μυαλό του. Πότε-πότε σήκωνε το βλέμμα του, κούταζε με άπορία τη Ρένα κι έπειτα το ξανακάρφωνε στη φωτογραφία.

— Δεν τη χόρτασες ακόμα; ρώτησε η Ρένα μ' ένα ευνυχισμένο χαμόγελο.

— Δεν είν' αυτό, απάντησε ο Χρηστάκης. Κάτι άλλο παρατηρώ και μου κάνει εντύπωση. Όχι δεν είσαι η ίδια!

— Βρίσκεis νάχω αλλαγή; — Είπε κάτι περισσότερο από αλλαγή. Είπε αυτό που σου είπα: Δεν είσαι η ίδια! Έντελως αλλοιώτικη ήσουν τότε απ' ό,τι είσαι τώρα. Σαν νάσαι άλλη γυναίκα! Μα γιά κούταζε, σε παρακαλώ!

Η Ρένα ήρθε και στάθηκε κοντά στο Χρηστάκη.

— Ναι, παραδέχτηκε. "Ημουν λίγο πιο παχιά τότε!"

— Δεν είνε μόνο αυτό. "Ησουν άλλη!" Για πρόσεξε. "Αλλοιωτική το πρόσωπό, αλλοιωτική το βλέμμα, αλλοιωτική η έκφραση. Έδω είσαι άλλη γυναίκα..."

— Για πάμε στον καθρέπτη!

Στάθηκαν μπροστά στο γυαλί και κούταχτηκαν:

— Έχεις καμμία σχέση έσθ μ' αυτήν εδώ;

— Για να ιδούμε και τις πιο παλιές. "Όταν ήμαστε άρραβωνισμένοι!"

Βήκαν κι αυτές. Κι' όταν ήταν άρραβωνισμένοι κι' όταν ήταν έρωτευμένοι.

— Ορίστε! είπτε ο Χρηστάκης, σε πολύ σοβαρό τόνο. Έντελως άλλη, παιδί μου.

Μα η φωτογραφία πάντα άλλαζε τον άνθρωπο, Χρηστάκη.

Παιδί μου, αστεία μου λες τώρα; Δεν πρόκειται γι' αυτή την αλλαγή και θά σου το αποδείξω. Φέρε τις φωτογραφίες που βγάλαμε πέρσι κι' έφτες και θά καταλάβεις τί σου λέω.

Βάλαν κι' αυτές κάτω κι' έκαναν τη σύγκριση.

— Ορίστε! είπτε ο Χρηστάκης. Φωτογραφίες κι' έκείνες, φωτογραφίες και τούτες. Έχουν καμμία ομοιότητα;

— Θες να πής, δηλαδή, ότι ασήμνη; ρώτησε η Ρένα.

— Όχι, παιδί μου. "Ομορφ είσαι και τώρα. Αλλά δεν είσαι η ίδια, πώς να σου δώσω να το καταλάβεις;"

Κι' ήταν τόσο αυστηρός ο τρόπος που έλεγε αυτά τα λόγια ο Χρηστάκης, ώστε μια παγερή σιωπή έπεσε ανάμεσά τους.

Η Ρένα μάζεψε τις φωτογραφίες νευρικά και τις πέταξε στο κουτί.

Κι' ο Χρηστάκης, καταρτισμένος, έφυγε γιά τη δουλειά του, ξεχνώντας να δώσει το τακτικό φιλί στη Ρένα.

★

Λοιπόν, είνε μυστήρια ή ψυχή του ανθρώπου. Ο Χρηστάκης είχε παντρευτεί τη Ρένα. Αυτό ήταν αλήθεια. Κι' ως τη μοιραία στιγμή που έγινε η μελέτη των φωτογραφιών, αδιαφορούσαν πάντα έρωτευμένοι μαζί της. Κι' έκατε τώρα να εξηγήσετε γιατί, από την καταραμένη εκείνη ώρα, σφίχτηκε παράξενα η καρδιά του ευτυχισμένου ανθρώπου. Ή στός του πρὸς τη Ρένα άλλαξε, χωρίς κι' ο ίδιος να καταλάβει πώς. Της φερόταν πάντα ευγενικά — κι αυτό είν' αλήθεια — μα θ' θεω-

ΑΠΟ ΠΑΜΠΤΩΧΗ ΠΟΛΥΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΣ

Η Μάρθα Σικόρσκυ, μιά Γερμανίδα που έζησε τρία χρόνια στο χιλιετικό στρατιωτικό συγκέντρωσος του Ράβενσμπρουκ, άσχησε πρὸς μὴν, νά ἀλλοιογραφῇ μὲ ἕνα 65ετῆ βαθύπλουτο Ἀμερικανό, τὸ Μέντ Χέντερσον. Ἡ φωτογραφία ποὺ τοῦ ἔστειλε τὸν ἐνθουσίασε καὶ πῆγε στὸ Βερολίνο γιὰ νὰ τὴν παντρευτῇ. Στὴ φωτογραφία μας ὁ Χέντερσον τὴ στιγμή ποὺ ὑπογράφει τὸ πρωτόκολλο τοῦ γάμου μὲ τὴ Μάρθα δίπλα τοῦ.

μοκρασία είχε κατέβει.

— Έκλεινε τὰ ματιά του καὶ ξαναγύριζε στὰ ἀξέχαστα ἐκείνα βράδια τῶν πρώτων καὶ τῶν κατωπινῶν τους ραντεβού. Ξανάδλεπε τὴ γοητευτικὴ μέρα ποὺ εἶχαν γνωρίστῃ, τὸ ἡδονικό ῥαφίσμα — σαν πισικατὸ βιολιού — ποὺ συντάραξε τὴν καρδιά του, στὸ πρώτο ἀντίκρισμά της. Κάποιο μακρινὸ περίπατο ποὺ ἔκαναν μαζί, πιασμένοι ἀπὸ τὸ χέρι. Ἐνῶ τ' ἀεράκι τρελλόπαιζε μὲ τὰ μαλλιά της.

Ξανάβρισκε ἐν αὐτὸ τοῦ σε κάποια ἀπομακρ. τοποθεσία τῆς Ἀττικῆς, να περιμένῃ καὶ νὰ κούταξῃ διαρκῶς τὸ ρολοὶ τοῦ. Θάρρη, δὲν θάρρη; Καὶ νὰ τῇ! Λίγο ἀγοστήρημν — ὅσο πρέπει — ξεχώριζε ἀνεμεσὰ ἀπὸ τὴ δεινροστοιχία κι' ἔρχοταν ἀνάλαφρα καὶ γελαστή καὶ τὸν καλοπείριζε μὲ τὴν κρυσταλλένια, παιδικὴ φωνάλα της. —

Επειτα τὸ εἰδύλλιο προχώρησε τὸ δρόμο του κι' ἔφτασε στὸ «κάπου ἔντ», στὴ σκηνὴ πού τελειώνουν ὅλες οἱ εὐχάριστες ταινίες.

Αὐτὰ περνοῦσαν ἀπὸ τὸ μυαλό του καὶ σκεπτόταν:

— Ἀν ὑποθέσουμε, ὅτι πῶς καὶ τώρα στὴν ἴδια ἀπομακρ. τοποθεσία καὶ τὴν περιμένῃ κι' ἔρθῃ, θάινε ἡ ἴδια;

— Ἀποφάσισε νὰ κἀν τὴ δοκιμὴ. Μπορεῖ νὰ ἦταν αὐτάπατη ὅλ' αὐτὰ πὺν τυραννίσαν τὴν φαντασία του κι' ἴσως, ἡ ἀλλαγὴ τῆς σκηνοθεσίας, νὰ τὸν γιάτρευε. —

Έκανε τὴν πρότασι στὴ Ρένα καὶ τῆς ἐξήγησε τὸ σκοπὸ τοῦ. —

Εκείνη δέχτηκε πολὺ πρόθυμα. Κανόνισαν τὸ ραντεβού.

— Ἀπόψε στὶς ὀκτώ, στὸ ἴδιο μέρος τὸ γνωστό! τῆς εἶπε, μὲ λίγη διάθεσι χιούμορ.

Τὴν περιμένε, χωρίς ν' ἀνησυχῇ ἂν θάρρη ἢ δὲν θάρρη. —

Ἡ ξερε πὺς δὲν μποροῦσε νὰ κἀν ἀλλοίως. Ἀργοπαρημνένη κι' αὐτὴ τὴ φορὰ, φάνηκε ἀπὸ τὴν δεινροστοιχία. Μα ἡ καρδιά του δὲν ἐνοίωσε τὴν παλὰ λαχτάρα.

Οὐτε κἀν καινούργια. Μονάχα ἀπογοητεῖσι. Κάθως τὴν κούταζε νάρχεται, ἔκανε τὴν σύγκρισι μὲ τὴν παλὰ Ρένα. —

Όχι, δὲν ἦταν ἡ ἴδια. Καὶ τὸ βάδιμά της εἶχε ἀλλάξει καὶ τὸ στυλ της, ἀκόμα καὶ ἡ φωνὴ της. Κοντὰ τῆς ἐβλεπε μιά σκιά, μιά φανταστικὴ σιλουέττα νὰ βαδίζῃ ἀνάλαφρα. —

Ἦταν ἡ ἄλλη! —

— Πάμε νὰ φύγομε! τῆς εἶπε, μὲ λίγη συναντήθηκαν.

— Βρίσκεis καμμία διαφορά; τὸν ρώτησε ἐκείνη, πὺν μάντεψε τὴν ἀπογοητεῖσι τοῦ.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

κῆς καθόταν ἀφηρημένος. Ἡ Ρένα τὸν ρωτοῦσε:

— Τί σκεπτεσαι;

— Τὴν ἄλλη! ἀπαντοῦσε μὲ εὐκρίνεια.

— Ἐνα ἀπόγευμα, πὺν ἦταν μόνος στὸ σπίτι, κατέβασε τὸ κουτί μὲ τίς φωτογραφίες κι' ἔβγαλε τίς παλιές. Πῆρε μιά στὸ χέρι, αὐτὴ ποὺ ἔδειχνε τὴ Ρένα νύφη καὶ ἀποδολωθήκη νὰ τὴν κούταξῃ. Ξαφνικά, ἀκούστηκε ἡ πόρτα ν' ἀνοίγῃ. —

Ο Χρηστάκης μόλις πρόφτασε νὰ κούπη βιαστικά τὴ φωτογραφία στὴν τσέπη του. —

Ἡ Ρένα εἶδε τὴν κίνησι.

— Τί ἔβαλες στὴν τσέπη σου; ρώτησε.

— Τίποτα, εἶπε ἐκείνος, ταραγμένος, σαν νάκανε καμμία κακὴ πράξι.

— Δὲν μὲ γελάς!

Τοῦ ἔψαξε τὴν τσέπη. Ὁ Χρηστάκης σκεκόταν ἀπαθῆς. Τράβηξε τὴ φωτογραφία της.

— Ἐπὶ τέλους, αὐτὸ καταντᾷ μαρτύριο! φώναξε ἡ Ρένα. —

Ἀλλά, λέει! Ἀμ' δὲν κούτας καὶ τὴν ἀφεντιά σου, καυμένε, νὰ κἀνῃς τὴ σύγκρισι; Δίπλα εἶσαι κι' ἐσύ! —

Ορίστε! Γιά κούτα καὶ πῆς μου. —

Ἐχεις τὴν ἴδια πὺς εἶσαι ὁ ἴδιος; Γιά ἔλα στὸν καθρέπτη! Λοιπόν; Τί συμπεράσμα βγάξεις; Μόνο ἐγὼ ἔχω ἀλλάξει. —

Ἐδῶ, στὴ φωτογραφία, ἔχεις καμμία μαύρα, σαν κοράκι. Γιά κούτα τώρα τίς ἀσπρες τρίχες ποὺ βῆκαν κι', ὅλο γίνονται περισσότερες. Κι' αὐτὲς τίς ρυτίδες γύρω στὰ ματιά σου, τίς εἶχες τότε; Αἱ! Γιατί δὲν μιλᾷς;

— Εἶχε ἀναγκαστῇ πιά καὶ ξεσπούσε.

— Καὶ ἂν θες νὰ σοῦ πῶ καὶ τὸ ἄλλο, ἐγὼ ἔχω ἀλλάξει πρὸς τὸ καλύτερο, ὅπως εἶπε κι' ὁ Στέφανος. —

Ἐρεῖς ποῖος Στέφανος. —

Ἐνῶ ἐσύ, τὸ ἀντίθετο! Μου τότε γτὲς ἡ κυρία Ντελκουπά: «Πὺς γέρασε ὁ ἀντρας σου!», εἶπε μὲ κάποια συμπάθεια γιά μένα. —

Σὲ δικαιολογῇσα πὺς εἶχες πολὺ δουλειά αὐτὸν τὸν καιρὸ, πὺς σὲ κουράσε ἡ γρίππη. —

Ἐνῶ οὐτε πολὺ δουλειά εἶχες, οὐτε γρίππη πέρασε, κύριε! Δὲν εἶσαι ἡ ἴδια, λέει! —

Όχι, κύριε! Δὲν εἶμαι ἡ ἴδια. Κι' ἀφοῦ δὲν εἶμαι ἡ ἴδια, σ' ἀφήνω μὲ τὴν ἄλλη. Κι' ἐγὼ θά φάω νὰ βρῶ τὸ ἄλλο! —

Ορίστε! Πάρε τὴν ἄλλη καί... καλὰ στέφανα!

Μὲ μιά ἀγριεμένη ὀρμή, ξεσχίσε τὴ φωτογραφία της, τοῦ τὴν πέταξε στὰ μούτρα κι' ἔφυγε.

Μόλις καὶ τὴν πρόφτασε στὸ σπίτι τῆς μαμάς της, στὴ στιγμή πὺν χτυποῦσε τὸ κουδούνι. Τὴν ἀγκάλιασε.

— Ἐλα, μὴν κἀνῃς ἀνοήσιες! τῆς εἶπε.

— Ἐγὼ ἡ ἐσύ!

— Κι' οἱ δύο μας!

— Ἡ πόρτα ἀνοίξε.

— Ὡ! Καλὸς τὰ πιτσουνάκια μου! φώναξε ἡ μαμὰ μὲ χάρες. —

Ἦρθε νὰ ξαναζητήσῃ τὸ χέρι τῆς κόρης σας! εἶπε μισοσαστῆα-μισοσοβάρᾷ, ὁ Χρηστάκης. —

Ἐφαγαν ἐκεῖ.

— Μιά χαρὰ μου εἴσαστε, παιδιὰ μου! εἶπε σὲ μιά στιγμή ἡ μαμὰ. —

Σὰν τὴν ἡμέρα πὺν πρωτοπαντρευτήκατε! —

— Μα κι' ἐσεῖς, μαμὰ, δὲν ἀλλάξατε καθόλου! τῆς ἀνταπάντωσε τὸ κομπλιμέντο ὁ Χρηστάκης. —

— Αἱ... Ὅσο νᾶνε, ὁ ἄνθρωπος ἀλλάζει, παιδί μου. Νά, πρὶν ἀπὸ λίγο, κούταξῃ τὴ φωτογραφία της Ρένας, ὅταν ἦταν μωρό. —

Σταθήτε νὰ σας τὴ φέρω... —

— Όχι! —

— Όχι, μαμὰ! τὴν ἔκοψε ἡ Ρένα. —

— Γιατί;

— Ἀσε, νὰ μὴν ἀνοίξουμε καινούργιες φασαρίες! —

Ὁ Χρηστάκης, ἄμα βλέπει φωτογραφίες, γίνεταί... ἄλλος ἄνθρωπος! —

Ἐγὼ, μάλιστα, λέω νὰ σχίσουμε ὅλες τίς παλιές. —

— Καὶ τίς ἔσχισαν.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

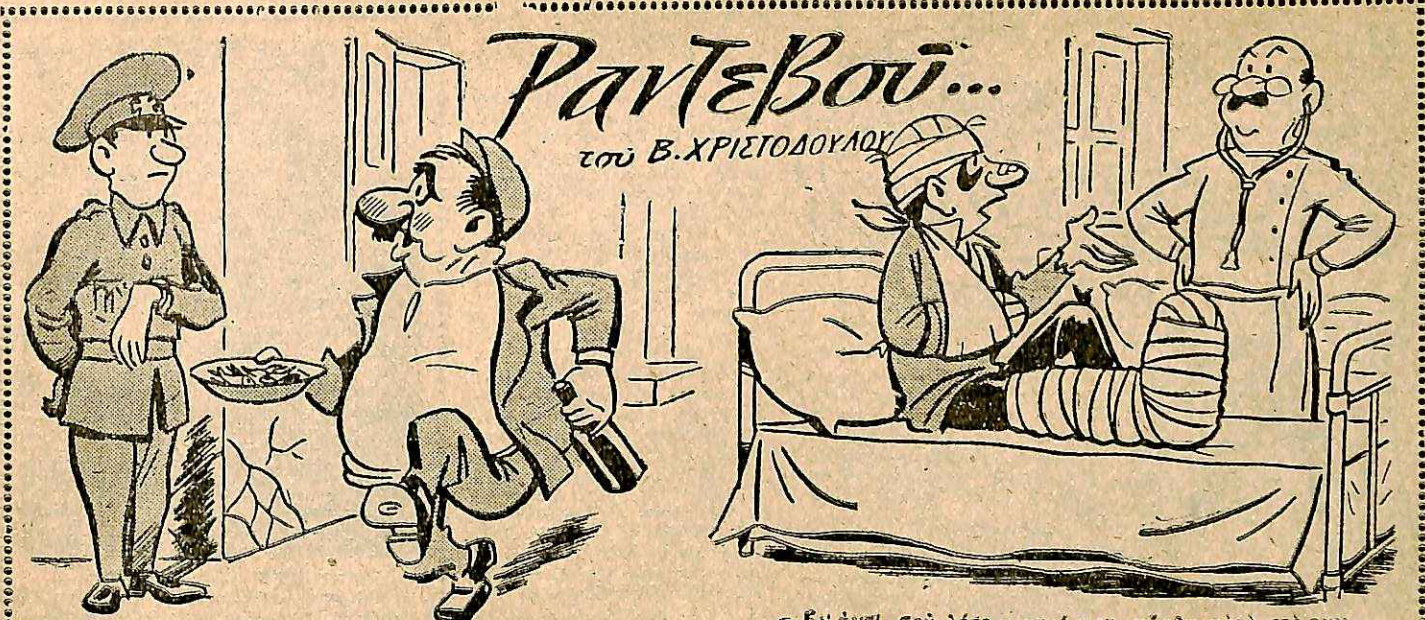
—

—

—

—

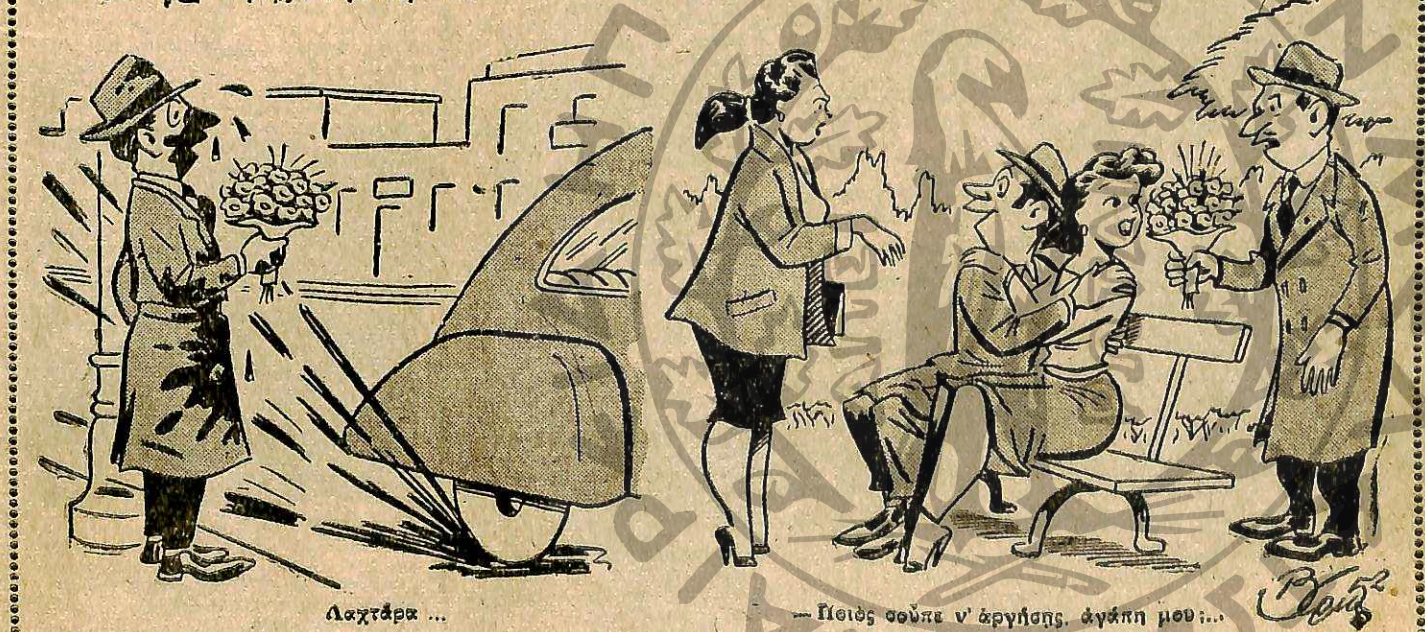
—

— Πῶ, πῶ!.. Ἐννέα εἶναι ἡ ὥρα, κύριε πόλιςμαν; Καὶ θά περιμένουνε τὰ παιδιὰ στὸ ραντεβού!..

— Τί νὰ σοῦ κἀν, ἀγάπη μου; Ἀργήσες νάρχῃς στὸ ραντεβού!..

Ἀσχήμα...

— Ποῖος σοῦπε ν' ἀργήσῃς, ἀγάπη μου!..

«ργοπορημένη «αρχή»

(Ή σκηνή σ' ένα έρημο μάλλον άποτυχημένο συνοικιακό υπάτο. Δεν υπάρχουν άλλοι πελάτες εκτός από: ΕΚΕΙΝΗ... Κουρασμένη, σχεδόν κατάκοπη Γοητεία, μ' άπληκτη την παλιά πολυτέλεια, που τύλιγε το άκτινοβόλο «σύνολο». Μάτια μαύρα, λαμπέρα, λυπημένα. Με μια πινακίδα πλατύνει στολίσει τα μαλλιά της ο γωστήρας του Χρόνου, 38 χρόνων.

Απέναντί της κάθεται: ΕΚΕΙΝΟΣ: "Έχει τον «άερα» του κυρίου. Αξέριος. Ακούρευτος. Καλαραμένο παλτό κοστούμι. Πικρή φάτσα, έκφραση μάτια, νευρώδη γέλια, τσακισμένο ύφος. Ρυτίδες, 42 χρόνων).

ΕΚΕΙΝΟΣ: ... Λοιπόν, Καίτη:

ΕΚΕΙΝΗ: "Ήμουν τότε δεκαοχτώ χρόνων... ΕΚΕΙΝΟΣ: "Όταν παντρευτήκαμε: ΕΚΕΙΝΗ: "Όχι. "Όταν χωρίσαμε. "Ένα χρόνο ζήσαμε μαζί. (Βουρκωμένα): "Γιατί να το κρύβω; Τον καλύτερο χρόνο της ζωής

Για τη γυναίκα και τον έρωτα

Κι' ή πιο έρωτευμένη γυναίκα, είχε στο βάθος της ψυχής της, έτοιμη για ένα καινούργιο είδωλο.

ΣΑΙΝ-ΖΑΝ

"Η αγάπη είναι λιγότερο εύαισθητή από τον εγωισμό μας.

ΜΠΩΜΑΡΣΑΙ

Στον έρωτα, μόνο ή άρχη αξίζει. Είναι καλύτερο να μη σκεφτεί κανείς το τέλος.

ΣΤΑΝΤΑΛ

Οι γυναίκες δεχθούν όλα όσα κάμαμε γι' αυτές, αλλά θυμούνται όλα όσα δεν κάμαμε.

ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

Οι γυναίκες μοιάζουν σαν τους άνεμοδείκτες. "Όταν σκουριάσουν, σταματούν.

ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ

Τα δάκρυα των γυναικών έλκουν τη θεϊκή φωτιά πάνω στα κεφάλια κείνων που τα προκαλούν.

"Όταν οι γυναίκες ζουν στη θλίψη, ή οικογένεια δεν άγει να διαλυθ.

"Όταν μια γυναίκα είναι εύτυχισμένη, ή εύτυχία της αντανακλά σ' όλη την οικογένεια.

"Η γυναίκα είναι ή ψυχή της ανθρωπότητας.

ΡΑΜΑΤΣΑΡΙΑΡ (Ινδικό βιβλίο)

φτα πολύ χαμηλά κι' ή κόσμος... μούδινη την πανάκριδη απόημωσι της μονώσεως. Σ' όλες μου τις στιγμές αυτές, σε σκεπτόμουν. Πότε με τη χαρά της κακίας: που δεν ήσουν κοντά μου «συνεταίρος» της εφίμερης εύτυχίας μου. Πότε με την ανάγκη της δειλίας: που δεν σε είχα κοντά μου για να χαϊδέψω στοργικά το κουρασμένο κεφάλι μου, το πονεμένο απ' τ' άγρια χτυπήματα της ανάληπτης μοίρας... Και πότε μ' ένα βαθύ, άρρωστο παράπονο που μ' άφησε μονάχο ν' ανεβαίνω Γολγοθάδες ή να τρέχω σε οδοσπαρμένα μονοπάτια, χωρίς το πολύτιμο «δεκανίκι» της συντροφιάς... (Πίνει μια γουλιά κονιάκ). Σ' άγάπησα πολύ. (Διορθώνει). Και σ' αγαπώ. ΕΚΕΙΝΗ (κλαίμενη):...

Δεν θέλω να μού πης άλλη λέξη. Θά φύγω μ' αυτό το «σ' αγαπώ» κρατώντας το σαν πολύτιμο θάσο...

ΕΚΕΙΝΟΣ (την κυττάζει κατάματα. Απίτομα): Θέλει να στο χαρίζω κάθε μέρα:

ΕΚΕΙΝΗ (καταπίνει ένα λυγμό): "Όχι, Κώστα. Θάταν εγκλημα! Θάταν έγωισμός, που θα μ' έκανε να περιφρονήσω τον έαυτό μου. "Εγώ βρίσκομαι σε οικτρή θέση. Χωρισμένη, πεταγμένη στο δρόμο, γιατί ή άντρας μου έρωτεύθηκε μια νεαρή προκλητική τσαχπινούλα κι' άκόμη άρρωστη ψυχικά κι' άπένταρη... "Εσύ, βρίσκεσαι πάλι στα σκαλοπάτια του ύψους... Θά σ' έβλοπα... Θά σου έκανα κακό... Κι' έπειτα... όλα τα δροσερά μου χρόνια... στάκλενα και τάδωσα σ' άλλον...

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Ήταν δικά σου. Τώρα σου μένουν τα καλύτερα...

ΕΚΕΙΝΗ (τον κυττάζει στα μάτια): Δικά μου, ναι, αλλά δεν ήξερα να τα ζήσω...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' ένα χαμόγελο, που δείχνει πως τίποτ' απ' όλα αυτά δεν έχει σημασία): Μην τα σκέπτεσαι πιά... Το παρελθόν για μένα δεν υπάρχει...

ΕΚΕΙΝΗ (με φανερό πρόθεσι να τον κάνει να έξεγερθεί, ν' αντιδράσει): "Έχεις μεγάλη καρδιά! Ξεχνάς εύκολα!

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τι παιδί που είσαι! Δεν ξέρεις ούτε να προσποιηθείς... "Ελα, Καίτη... "Ελα ν' ανεβούμε μαζί το σκληρό Γολγοθά της καινούργιας Εύτυχίας. "Εγώ δουλεύω νύχτα μέρα χωρίς σκοπό. Μ' έσενα θ' ανεβούμε μαζί τα «σκαλοπάτια του ύψους» πολύ πιο γρήγορα... Πάμε, Καίτη στο σπίτι μου. Σου υπόσχομαι... (γλυκά) ν' άφήσω γι' άπόψε τη δουλειά, να ξυπνήσω, να κόσω τα μαλλιά μου και να βάλω ένα καινούργιο κοστούμι. Θά «συναπαύουμε» μαζί «τέτ-α-τέτ» και θα σου κάνω με τη βοήθεια της σαμπάνιας μια πολύ εύλογη «ντεκαρσασιόν»... (Βουρκώνει): "Ελάτε, κυρία μου! Θά γίνουμε ρεζίλι με τα κλάματα στο δρόμο! Τρυπώστε γρήγορα στο πρώτο ταξί...

(Αυλαία)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

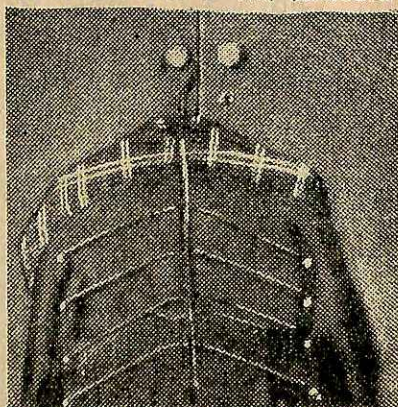
ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

"Η πάντοτε γεμάτη υποπό, πρωταγωνίστρια του έλαφου ηουλικού μας θεάτου Ζαζά Μπουλάντη βρίσκεται τώρα στην Κύπρο όπου, καθώς μας γράφουν, σημειώνει μεγάλη επιτυχία.

ΠΑΙΔΟΚΤΟΝΟΣ ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ

"Η νεαρά παιδαγωγός Ντελώρα Κάμπελ δείχνει στη φωτογραφία μας, πως έπνιξε με το μαντίλι της ένα παιδάκι που της είχαν εμπιστευθεί. "Η νεαρά δολοφόνος έξηγισε πως είδε στην τηλεόρασι μια άναλογο σκηνή που της έκανε τόση έντυπωσι, ώστε τελικά να βελήση να την εφαρμόση και να γίνει φόνισσα!...

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΚΡΕΜΑΣΤΡΑ

Μια πολύ πρακτική κρεμάστρα, για όσους δεν διαθέτουν μεγάλο χώρο στις ντουλάπες τους. Στην κρεμάστρα αυτή μπορούν να κρεμαστούν χωρίς κανένα κίνδυνο να τσαλακωθούν πέντε κοστούμια ή φορέματα.

ΕΓΩ ΣΚΟΤΩΣΑ

τον Μάρκο Μπότσαρη

Βίος και πολιτεία ενός τρομερού Αρβανίτη φυλάρχου

Για τον ήρωικό θάνατο του Μάρκου Μπότσαρη είναι γνωστά όσα, με σχετική συντομία αναφέρει ή ιστορία της Έπαναστάσεως του 21. "Ός σήμερα όμως δεν έχει γίνει σχεδόν λόγος για τον άνθρωπο που σκότωσε τον σεινό και γενναίο Σουλιώτη αγωνιστή και για την ιστορία του τρομερού αυτού Αρβανίτη φυλάρχου που στέρεψε την Ελλάδα από ένα ασύγκριτο κι' ανεχτίμητο παλληκάρι.

Σχετικές πληροφορίες, άπόλυτα εξακριβωμένες, θα σας δώσουμε στο άρθρο αυτό. Προέρχονται από έρευνες που έγιναν τον περασμένο αιώνα από δυο σοφούς Έλληνες μελετητές: τον ιστορικό κ. Σάβα και τον καθηγητή του Πανεπιστημίου Ν. Πολίτη.

"Όπως ξέρουμε απ' την ιστορία, στα 1823, ή Μουσταφά Πασάς της Σκόδρας, ή επιλεγμένος και Σκοδραλής, είχε κατασκήνωσει στο Καρπενήσι με 30.000 άνδρες. Μαζί του βρίσκταν κι' ή Αρβανίτης φυλαρχος Πόγγιν Δόδα, με τους Μιρδίτες πολεμιστές του, κι' ή αδελφός του Μαύρο-Λέκας, πολεμιστής τρομερός, όμως και άνοιος, σαν τα άγρια βουνά της πατρίδας του.

Κοντά στο Καρπενήσι βρίσκταν κι' ή Μάρκος Μπότσαρης με τους Σουλιώτες. Οι άντρες του Μάρκου ήταν λίγοι. Το στότευμα του Μουσταφά, τρομερό και πολύ άνωτερο άριθμητικά.

"Όπόσο ή άτόνυπος Σουλιώτης δεν δίτασε. Και στις 7 "Ιουλίου, όταν άπλώθηκε το σκοτάδι, ρίχτηκε με τα παλληκάρια του εσθνικά στην κατασκήνωσι του έχθρου, για να τον άποδεκατίση.

Σαν λιοντάρι ή Μπότσαρης τρέχει εμπρός απ' τους γενναίους του. Αναζητάει τη σκηνή του Μουσταφά Πασά. Λαχταράει να ριχτεί μέσα και να του πάση με το γιατάγανι του το κεφάλι.

Μέσα στο σκοτάδι όμως και στο κακό που γίνεται, κάνει λάθος. Αντικρούει τη σκηνή του Πρέγγ Δόδα και νομίζει πως είναι ή σκηνή του Σκόδραλη. Φαντασμένος τότε απ' το μεθύσι της φωτιάς και της σφαγής σφαίρι προς τα εκεί με το γιατάγανι ψηλά και την πιστόλα στο γέρι.

Στη σκηνή του Δόδα άκουσαν τη φασαρία, πετάχτηκαν απ' τον ύπνο τους κι' άρπασαν τ' άρματά τους. "Ετσι, μόλις ή Μπότσαρης πρόβαλε στην είσοδό της ή τρομερός Μαύρο-Λέκας πυροβόλησε έναντιόν του και τον σφώρισε κάτω νεκρό.

Αυτή είναι ή άκριβης περιγραφή του θανάτου του ήρωικού Σουλιώτη πολεμιστή, κατά τον άειμνηστο Σάβα.

"Ο ίδιος ή Μαύρο-Λέκας έλεγε κατόπιν στους φίλους του Αρβανίτες καπετανέους:

—"Εγώ σκότωσα το Μάρκο Μπότσαρη! Κοίμα! "Ήταν ασύγκριτο παλληκάρι. Τον είδα, μέσα στις άσπρατες της μάχης, να χυγεται στη σκηνή του άδερφού μου, του Πρέγγ Δόδα, σαν σφίονας. Τούρριζε με την κουμπούρα και τον ξάπλωσα κάτω...

"Όταν γύρισαν στην πατρίδα τους οι δυο Αρβανίτες καπετανέοι, οι Τούρκοι δηλητηρίασαν τον Πρέγγ Δόδα.

"Ο Μαύρο-Λέκας τότε έγινε άρχηγός των Μιρδιτών εν όνοματι του ήηλικου άνηψιού του Νικόλα.

Κατόπιν στα 1830, ή Μουσταφά Πασάς της Σκόδρας έπαναστάτησε

κατά του Σουλτάνου κι' άκυρώθηκε με 40.000 Αρβανίτες στα στενά της Βάθουσας. "Ο Μαύρο-Λέκας ήταν μαζί του.

"Ο Σουλτάνος έστειλε έναντιόν τους ισχυρό στότευμα.

Μά οι Αρβανίτες πολεμούσαν άγρια.

Οι Τούρκοι είχαν μαζί τους κι' Έλληνες καπετανέους με τα παλληκάρια τους. "Ένας απ' αυτούς, ή όπλαρχηγός του Χαμουριού, άρμισε με 300 πολεμιστές έναντιόν των Αλβανών και κατέλαβε ένα μεγάλο μοναστήρι όπου ήταν άσυρομένοι. Ξεθάρρεσαν τότε και οι Τούρκοι και σκόρπισαν το στότευμα του Μουσταφά.

"Ο Μουσταφάς κλείστηκε τότε με το Μαύρο-Λέκα στο φρούριο της Σκόδρας. Νικήθηκε όμως κι' εκεί και στο τέλος του δόθηκε άμνηστία απ' το Σουλτάνο, με την επέμβασι του αυτοκράτορα της Αυστρίας.

"Ο Μαύρο-Λέκας, ή φονιάς του Μάρκου Μπότσαρη, έξορίσθηκε στα Γιάννενα. Αργότερα πήρε κι' αυτός άμνηστία και γύρισε στην πατρίδα του. Αρχηγός των Μιρδιτών είχε γίνει στο μεταξύ ή άνηψιός του Νικόλας.

"Ο Μαύρο-Λέκας τον δολοφόνησε κι' ανέλαβε αυτός τη φυλαρχία.

"Αρχισε τότε άγριο μακελειό άνάμεσα στις δυο οικογένειες.

"Αρχισε τότε άγριο μακελειό άνάμεσα στις δυο οικογένειες. "Αρχισε τότε άγριο μακελειό άνάμεσα στις δυο οικογένειες. "Αρχισε τότε άγριο μακελειό άνάμεσα στις δυο οικογένειες.

Κοιμήσου ήσυχα στον τάφο σου Νικόλα. Θά πάρω το αίμα σου πίσω.

Σε λίγες μέρες, παραφύλαξε το Μαύρο-Λέκα, και τον σκότωσε. με μια πιστόλα κατάσθηθα.

Αυτός ήταν το τέλος του φονιά του Μάρκου Μπότσαρη. "Ο άγιος Αρβανίτης πολεμιστής βρήκε το θάνατο απ' τα χέρια μιας γυναίκας!

"Η χήρα του Μαύρο-Λέκα, άφου τον έθαψε, γονάτισε πάνω στον τάφο του και φώναξε, τρίζοντας με λύσσα τα δόντια της:

—Μαύρο-Λέκα, άντρας μου άλησμόνητε, λεβέντη μου κι' άγαπημένο μου, μαύρο βόλι να με θερίση και μένα, κακός Χάρος να με χτυπήσει, ντροπισσμένη να ζήσω και τρισκαταραμένη, αν δεν ξεκληρίσω τους όχτρούς σου, αν δεν καλυμπτήσω στο αίμα τους!

Και κράτησε τον όρο της ή τρομερή Αρβανίτισσα. Άνοιξε πόλεμο με το συγγενολό του Νικόλα και δεν έκανε νιάφι να σκοτώνει. Σωστή άντροπαικίσσα έστειλε στον κάτω κόσμο άρσενικούς και θηλικούς συγγενείς της γυναίκας του Νικόλα!

Στα 1867 ζούσε ακόμα ένας έγγονος του Μαύρο-Λέκα, ή Γκιώνης, σκληρός κι' άγριος σαν τον παππού του.

Δυο λόγια ακόμα για την όνομασι των Μιρδιτών της Αλβανίας. Οι Μιρδίτες θεωρούν γενάρχη τους τον περίφημο πολεμιστή Γκιώνη Μάρκο.

Τον 15ον αιώνα, ή Γκιώνης βοήθησε το Σουλτάνο Αιουράτ στη μάχη του Κοσσόβου. Το παπύ, ποό της μάχης, πήγε στη σκηνή του Σουλτάνου να τον χαιρετήσει.

—Μισό ντί (καλημέρα)! του είπε. "Ο Σουλτάνος εύχαριστήμένος για τον ήρωισμό του Γκιώνη κατά τη μάχη τον κάλεσε και του είπε:

—"Ο παρών σου χαιρετισμός μου βγήκε σε καλό. Νικήσαμε! Απ' σήμερα λοιπόν, εσύ και το άσκέρι σου θα λεγόσαστε Μιρ-ντί-τες (Μιρδίτες).

Καλημεριές δηλαδή ή Καλημέρες, όπως θα λέγαμε στη γλώσσα μας.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ

"Αντιστάσεις μη ούσης, — της Βουλής μας συμφωνούσης — της συμβάσεως της Ουλέν λίαν προσεχώς ληούσης, ανανέωσις θα γίνη προς... χαράν της πρωτεύουσας, της άείποτε διψούσης!

Για την ανανέωσι της έγινε ή πρώτη κρούσις. Και το θέμα μελετάται, της επιτροπής παρούσης, και βεβαίως έγκρινούσης!

— Να μία είδησις, αλήθεια, που... διψάς σαν την (άκούσης!)

ΤΟ ΨΑΡΙ

Μία κι' είχε, ως φαίνεται, σειρά, το ψάρι εξαφανίσθηκε από την αγορά!

Και όποιος πάει, τα μάρμαρα άδειά εκεί τα βλέπει. Και δεν υπάρχει, δηλαδή, για δείγμα ούτε λεπτό! Δεν βρίσκεις ούτε κεφάλο, ούτε και συναγρίδα. Ούτε μπαρμπούνι, ούτε κολλίο, μα ούτε και μα- (ρίδα).

Και λόγω της έλλείψεως, ως άντελήφθηκαν και είδα, για λίγο ψάρι έγινε το μάτι μας... γαρίδα!

ΠΕΤΡΕΛΑΙΟΠΟΤΑΙ

Σε μία ταβέρνα γραφική, σ' ένα χωριό της Κρήτης, μία παρέα τάπινε, μία παρέα, ήτις, άφου όλων έξόδεψε την τσικουδιά εκείνη, μετά, με κέφι άρχισε πετρέλαιο να πίνει! Κι' άφου κι' αυτό ζοδεύτηκε, με πληρωμή —όχι (τζάμπα! —

ένας πότης κατέβασε του πετρελαίου τη λάμπα, να βγάλη το πετρέλαιο και να το τσούξει μόνος. Μά κάποιος τον έμπόδισε και... έγινε ό φόνος! Αί, ρε τι πίνει ή άνθρωπος, σαν τύχη να δίωσση! "Αφου κρασί, ούζο, κονιάκ, δεόντως κατεβάσει, πίνει και το πετρέλαιο — έδίβα σας ρε φίλο! — και προτιμάει για μεζέ της λάμπας το... φυτλή!

ΣΥΖΥΓΙΚΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ

Καθημερινό δελτίο του συνήθους... γεγονότου: «Έπνιξε τη σύζυγό του» — «Κρέμασε τη σύζυγό (του),

τη μαχαίρωσε, την πήγε στο πηγάδι να τη ρίξη, την καρύδωσε με σπάγγο πούχε στο λαμό της (σφίζει»

—και εκείνη ή καυμένη δεν έπρόφτασε να... βήση! — "Άλλος πάει με το τσεκούρι το κεφάλι της ν' άνοιξη είν' ή άνθρωπος να φρίξη!

Συνεχώς τις καθαρίζουν στις άγάπης τους τη φού- (ρια

για ν' άρχίσουν με μιαν άλλη, με χαρά... ζωή και- (νούργια!

Τέτοια νέα τα διαβάζω κάθε μέρα όχτω φορές, Κι' ύστερα, μωρέ παιδιά μου, λέμε για τις... πέ- (θερές!

ΤΑ ΣΠΙΡΤΑ

Στών νέων των αύξησεων την τόση τη σωρεία, κάποια αύξησις έγινε και στα πνεύμα! "Επήραν την άπόφασι, τη γράψαν στα χαρτιά! Κι' έτσι τα σπάρτα αύξηθηκαν και γίνανε... φω- (τριά!

ΕΞΟΠΛΙΣΜΟΣ

Τι πρόγραμμα εξοπλισμών! Διαβάζω και το χαί- (ρομαι!

"Όπλα καινούργια γίνονται που ακόμα δεν τα (έχουμε.

Αεροπλάνα, άρματα, κανόνια άτομικά, και στόλοι καταπληκτικοί και όπλα χημικά. Εργάζονται νυχθημερόν παντού τα εργοστάσια. Στρατοί έδω έτοιμάζονται, γίνονται εκεί γυμνάσια.

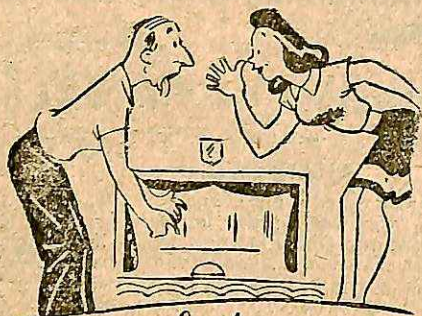
Κάθε κράτος το πρόγραμμα εξοπλισμών έντεινεί. Με λίγα λόγια δηλαδή, τραβάμε για... ειρήνη!

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ ΠΑΡΑΠΟΝΩΝ

Το Δημαρχείον Αθηνών — και είνε ίσως το μόνον — τηλεφώνο εγκατέστησε, εσχάτως, παραπονών. Κι' όποιος δημότης, στο έξης, παραπόνον τι έχει —άν το κάρρο δηλαδή των σκουπιδιών απέχει — θα παίρνη το τηλεφώνο και — όσο ν' άπορήτε — ή αίτησις του παρευθής θα ίκανοποιήται!

Μπράβο, κύριε δημαρχε! "Η ιδέα τούτη πιάνει. Μά ένα μόνο τηλεφώνο τούτο τον τί να κάνει; Είν' τόσα τα παραπόνον των Δήμων άφορώντα. Που βάπρεπε κανονικώς να βάλης άλλα... όδόντα!

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

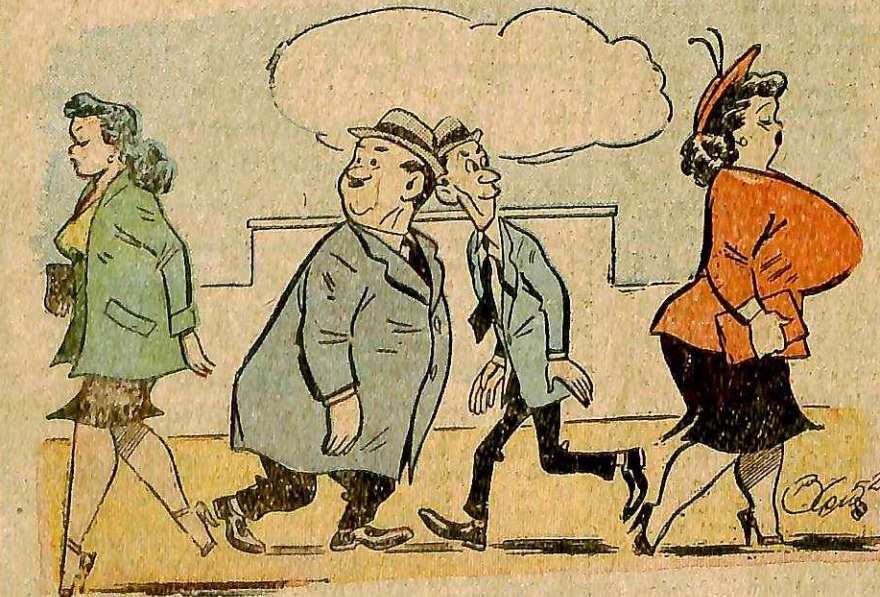

71 ΚΑΜΥΔΙΟΝΙΣΜΑ ΜΑΣ

ΚΑΛΤΣΕΣ ΝΑΪΛΟΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΙΟΥΛΙΑ: χαριτωμένη νέα 25 χρόνων.
ΧΕΝΡΥ: αδελφός της, 30 χρόνων.
ΓΕΩΡΓΙΑ: ωραία νέα 20 χρόνων.
ΜΠΡΟΥΣ: αδελφός της, 27 χρόνων.
ΠΑΜ: συμπαθητική νέα 25 χρόνων, κοινή φίλη τους.
ΟΥΪΛΦΡΕΝΤ: κομψός άνδρας 40 περίπου χρόνων.

ΣΚΗΝΗ 1η
(Στο σπίτι της Ιουλίας)
ΙΟΥΛΙΑ (ἀναστενάζει): Πάλι κάλτσες νάυλον; Θεέ μου!
ΧΕΝΡΥ: Τι συμβαίνει, αδελφούλα μου;
ΙΟΥΛΙΑ: Αυτός ο βλάκας! Κάθε Σάββατο που στέλνει το παπιαίο δώρο του!
ΧΕΝΡΥ: Μιλώ για τον ΟυΪλφρεντ; Δεν βλέπω σχήμα το δώρο του.
ΙΟΥΛΙΑ: Είναι πολύ άσχημο! Ένοχλητικό! Γιατί πάντα συνοδεύεται με μια πρόταση γάμου.
ΧΕΝΡΥ: Κι' όμως... πόσα κορίτσια θα ήθελαν να τον παντρευτούν!... Ύστερα είναι κι' οι νάυλον; Δεν τις λογαριάζεις;
ΙΟΥΛΙΑ: Έστω... Ένα ζευγάρι, δυο ζευγάρια! Όχι όμως ντουζίνες! Έχουν μαζευτεί ένα σωρό στη ντουλάπα μου.
ΧΕΝΡΥ: Πάντως είναι ευγενής. (Αναστενάζει). Άλλα συνήθως οι ευγενείς είναι άτυχοι...
ΙΟΥΛΙΑ (συμβουλεύεται το ρολόι της): Πρέπει να προλάβω τα μαγαζιά... (Ετοιμάζεται να φύγει). Με περιμένει και η Πάμ.
ΧΕΝΡΥ: Θα φανής στο χορό του «Σαντράλ» αργότερα;
ΙΟΥΛΙΑ (μ' ένα μορφασμό): Φαντάζομαι... Θα σε συναντήσω εκεί. (Φεύγει).
ΧΕΝΡΥ (μονολογεί): Τι αδικία! Και η καυμένη ή Γεωργία να μην έχω ούτε ένα ζευγάρι! (Ανοίγει τη ντουλάπα της αδελφής του και παίρνει δυο ζευγάρια. Θυμάται το στόκ): Τι έγκληματική σπατάλη!

Τὰ ἑτερόνυμα ἔλκονται!... (Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στο σπίτι της Γεωργίας, φιλενάδας του Χένρυ... Ανοίγει την πόρτα ο Μπρούς).
ΜΠΡΟΥΣ: Γεια σου, Χένρυ!
ΧΕΝΡΥ: Μέσα είναι η Γεωργία;
ΜΠΡΟΥΣ: Όχι. (Τὸν τραβά): Πέρασε μέσα να πιούμε καφέ.
ΧΕΝΡΥ (Διστάζει): Ἦρθα νὰ τῆς δώσω αὐτές τὲς νάυλον. (Βγάζει τὰ δυο ζευγάρια). Καλύτερα ὅμως νὰ τὲς ἀφήσω. Μπορεῖ νὰ βελά νὰ τὲς φορέσῃ στὸν ἀποφινὸ χορὸ τοῦ «Σαντράλ».
ΜΠΡΟΥΣ (παίρνει τὲς κάλτσες): Δυὸ ζευγάρια κιόλας. Τὸ ξέρεις, Χένρυ, ὅτι κάνεις κακὸ στὴν ἀδελφὴ μου; Τῆς φτάνει τὸ ἐνῆ! Τὸ ἄλλο τὸ κρατῶ νὰ τὸ χαρίσω σὲ μιὰ φιλενάδα μου! (Ὁ Χένρυ μουρμουρίζει). Νὰ σὲ τὴς πληρώσω!...
ΧΕΝΡΥ: Ὁ, ὅχι! Δὲν ἐννοῶ αὐτό.
ΜΠΡΟΥΣ: Σῶπα, τώρα! Ἀλλωστε μοῦ ἀείζουν... Σοῦ κάνω πλάτες. Ὑστερα ἡ ἀδελφὴ μου θὰ εὐχαριστηθῇ καὶ μὲ τὸ ἕνα ζευγάρι. Εἶνε τόσο ὀλιγαρκής! (Αῆνει τὸ ἕνα ζευγάρι στὸ τραπέζι. Φεύγει).
(Στὸ δρόμο)
ΜΠΡΟΥΣ: Νὰ περάσουμε πρῶτα ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Πάμ. Νὰ τῆς ἀφήσω τὲς κάλτσες.
ΧΕΝΡΥ (ἀνίσχυος): Στὴν Πάμ, λοιπόν, θὰ τὲς δώσω; Φαρά, ὅμως, ὅτι δὲν θὰ βρισκεται σπiti τῆς. Ἡ ἀδελφὴ μου ἔλεγε, ὅτι θὰ πῆγαιναν μαζί στὰ μαγαζιά.
ΜΠΡΟΥΣ: Τότε θὰ τὲς ἀφήσω κι' ἐγὼ ἐκεῖ, ὅπως ἔκανες μὲ τὲς δικές σου. (Φτάνουν στὸ σπίτι τῆς Πάμ. Χτυπᾷ τὴν πόρτα. Καμμία ἀπάντησις). Ἐχεις μολυβὶ νὰ τῆς γράψω ἕνα σημείωμα;
ΧΕΝΡΥ (ψάχνεται): Δὲν ἔχω.
ΜΠΡΟΥΣ: Δὲν πειράζει. (Ρίχνει τὲς νάυλον ἀπὸ τὴ γραματοθυρίδα). Θὰ καταλάβῃ ποῖος τὲς ἔριξε. Ἀλλωστε τῆς τὸ λέω, ὅταν συναντηθούμε στὸν ἀποφινὸ χορὸ! Πάμε τώρα νὰ πιούμε καμμία μύρα...
ΣΚΗΝΗ 3η
(Ἡ «Ιουλία» κι' ἡ Πάμ ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὰ μαγαζιά).
ΠΑΜ (καθὼς πλησιάζουν στὸ σπίτι τῆς): Περνάς μέσα νὰ πιούμε ἕνα τσάι;
ΙΟΥΛΙΑ: Καλὰ τὸ σκέφτηκες...
ΠΑΜ (βλέποντας στὸ γὰλ τῆς κάλτσες): Μπᾶ! Τὶ εἶνε αὐτές πάλι; Νάυλον; (Σκύβει καὶ τὲς παίρνει).
ΙΟΥΛΙΑ (τὲς ἐξετάζει): Εἶνε καλὴ μάγκα! Ἐγὼ ἀρκέω ζευγάρια ἀπὸ τὲς ἴδιες.
ΠΑΜ: Ποῖος ὅμως νὰ μοῦ τὲς ἐστειλε; Ἀσφαλὸς ὁ Μπρούς. (Σχίζει τὸ σελοφάν).
ΙΟΥΛΙΑ: Ἐγὼν κι' ἐνῆ ἐπισκεπτήριο μέσα.
ΙΟΥΛΙΑ (ἐπισκεπτήριο):
ΠΑΜ (Διαβάζει): «Νταρλίγγ, θὰ μὲ παντρευτῇς; ΟὐΪλφρεντ» (Γελά). Ὁ ΟὐΪλφρεντ! Κι' ἐγὼ νόμιξα πὺς ἐνδιαφερόταν γιὰ σένα.
ΙΟΥΛΙΑ (μὲ ἀγρία): Κάποιο λάθος θὰ συμβαίνει. Ἡ κάρτα μοιάζει μὲ τὴν κάρτα πὺς μοῦ στέλνει κάθε Σάββατο. Πάντα μοῦ γράφει τὰ ἴδια διαβάσματα...
ΠΑΜ (γελά): Τότε ἴσως νὰ προσάθεσε στὸν ταχυδρομικὸ τοῦ κατάλογου καὶ τὸ δικό μου ὄνομα!
ΙΟΥΛΙΑ: Μπᾶ! Κάποιο λάθος θὰ εἶνε. Δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε ἐρωτευμένος καὶ μαζί σου!

ΠΑΜ: Μήπως κουράστηκε νὰ σου κάνει ἐρωτικές ἐξομολογήσεις καὶ σκέφτηκε νὰ χτυπήσῃ κι' ἄλλή πόρτα;
ΙΟΥΛΙΑ (σκεφτική): Ἴσως... Πάντως, ἡ μου βέβαιη πὺς ἦταν ἐρωτευμένος μαζί μου κι' αὐτὸ τώρα μ' ἐκπλήσσει.
ΠΑΜ: Ὡστε τὸν ἀπεκρούσεις;
ΙΟΥΛΙΑ: Ναι! Δὲν τὸν θέλω!
ΠΑΜ: Τότε ἐγὼ δίκιο... Χτυπάει ἄλλή πόρτα γιὰ νὰ παρηγορηθῇ. Σὲ πειράζει;
ΙΟΥΛΙΑ: Δὲν ἔρω. Τὰ ἔχω χαμένα. Ἀς πιούμε τὸ τσάι μας...
ΣΚΗΝΗ 4η
(Στὴ χορευτικὴ αἴθουσα τοῦ «Σαντράλ».
Ἡ Πάμ καὶ ἡ Ιουλία συναντῶνται στὸ γὰλ. Ἐκεῖ παρουσιάζεται κι' ἡ Γεωργία).
ΓΕΩΡΓΙΑ (ζωγράφει): Γεια σου, Ιουλία! Μπᾶ! Γεια σου, Πάμ. Τὸ φαντασθήκατε ποτέ; ΟὐΪλφρεντ μοῦ ἔκανε πρότασι γάμου.
ΙΟΥΛΙΑ (ἐκπληκτική): Μιλᾷς σοβαρά;
ΓΕΩΡΓΙΑ: Πολύ σοβαρά. (Δείχνει τὲς κάλτσες πὺς φορεῖ). Βλέπεις αὐτές τὲς νάυλον;
ΠΑΜ (γελά): Ὁ! Τὸ ἴδιο κι' ἐγὼ;
ΓΕΩΡΓΙΑ: Τὶ ἐννοεῖς;
ΠΑΜ: Ἐννοῶ ὅτι πρότασι γάμου καὶ κάλτσες νάυλον εἶχε σημεῖρα καὶ ἡ Ιουλία. Τὸ ἴδιο κι' ἐγὼ! Τώρα, λοιπόν, κι' ἐγὼ;
ΓΕΩΡΓΙΑ: Ἡ πρότασι τοῦ βρισκόταν ἀνάμεσα στὲς κάλτσες πὺς σοῦ ἔστειλε;
ΠΑΜ: Ἀκριβῶς! (Δείχνει τὸ ἐπισκεπτήριο τοῦ ΟὐΪλφρεντ). Νὰ κι' ἡ δική μου κάρτα.
ΓΕΩΡΓΙΑ (γελάει): Τότε ἡ πρότασι τοῦ θὰ ἐπὶ γίνῃ στὰ μισὰ κορίτσια τοῦ Λονδίνου! Τὸν ἀλλοί! Δὲν τὸν φανταζόμουν γιὰ φαρσέρ. Οὐτὸ ὁ Δον Ζουάν νὰ ἦταν!...
(Ἡ Ιουλία ἀναπνέει δύσκολα).
ΓΕΩΡΓΙΑ: Πάντως ἐγὼ, κορίτσια, θὰ δεχτῶ τὴν πρότασι τοῦ.
ΙΟΥΛΙΑ (σάφικα): Δὲν θὰ τὴν δεχτῇς!
ΓΕΩΡΓΙΑ: Γιατί, παρακαλῶ; Ἐνῆς πὺς μοιράζει κάλτσες, τὸν ἐχὲ τὸν παρὰ. Πρέπει νὰ τρέξω, μάλιστα, νὰ τὸν βρῶ, πρὶν προλάβῃ καμμία ἄλλη. (Ἡ Ιουλία φεύγει θυμωμένη. Ἡ Γεωργία κλίνει τὸ μᾶτι στὴν Πάμ). Ἡ Ιουλία θὰ τρελλαθῇ, ὅταν μάθῃ ὅτι τὲς κάλτσες δὲν μᾶς τὲς ἔστειλε ὁ ΟὐΪλφρεντ...
ΠΑΜ: Τότε ποῖος σοῦ τὲς ἔστειλε;
ΓΕΩΡΓΙΑ: Ὁ ἀδελφός της, ὁ Χένρυ. Καὶ τὸ ζευγάρι σοῦ, ὁ ἀδελφός μου Μπρούς! Καὶ τὰ δυὸ ζευγάρια προέρχονται ἀπὸ τὴν... Ιουλία. Καταλαβαίνεις; Ἀδελφικὴ λαθροχειρία!

ΠΑΜ: Ὡστε ἐτσι;
ΓΕΩΡΓΙΑ: Μάλιστα! Ὅταν γύρισα στὸ σπίτι καὶ βρῆκα τὲς νάυλον στὸ τραπέζι καὶ διαβάσα καὶ τὸ ἐπισκεπτήριο τοῦ ΟὐΪλφρεντ, σκεφτήκα ἀμέσως νὰ περάξω τὸν Χένρυ. Ὅταν ὅμως ἐκείνος γύρισε σὲ λίγο μὲ τὸν ἀδελφὸ μου καὶ μοῦ εἶπε: «Μὰ δὲν φορᾷς ἀκόμα τὲς κάλτσες μου», κατάλαβα ποῖος ἦταν ὁ διηρητής! Τὸν ἀλλοί! Μοῦ εἶχε δώσει μεταχειρισμένες κάλτσες!...
ΠΑΜ: Ὁ! Δικές μου τότε θὰ εἶνε ἀπὸ τρίτο χέρι!...
ΓΕΩΡΓΙΑ: Ἐτσι φαίνεται. Πάντως ἐγὼ θὰ συγχωρῶ τὸν Χένρυ. Ἀρκεῖ νὰ μὴ φέρε κι' ἄλλες. Αὐτὸ μὲ συμβούλεψε ὁ ἀδελφός μου ὁ Μπρούς...
ΠΑΜ: Καλὸς εἶνε κι' αὐτός! Μὲ ρεζίλεψε!...
ΓΕΩΡΓΙΑ: Πὺς νὰ τὸ φανταστῇ ὁ καυμένος. Πάντως, δὲν σκοπεύω νὰ πῶ στὴν ἀδελφὴ τοῦ Χένρυ πὺς πῆγαιναν οἱ κάλτσες τῆς. Γιατί μπορεῖ νὰ τὴς ζητήσῃ πίσω κι' αὐτὸ θὰ εἶνε τρομερό!...
ΠΑΜ: Κι' ἂν ἡ Ιουλία ρωτήσῃ τὸν ΟὐΪλφρεντ καὶ μάθῃ, ὅτι ἐνῆος δὲν μᾶς ἔστειλε κάλτσες;
ΓΕΩΡΓΙΑ: Τὸ σκέφθηκα. Γι' αὐτὸ εἶπα τοῦ Μπρούς καὶ τοῦ Χένρυ νὰ τὸν προειδοποιήσουν. Τους εἶπα, μάλιστα, καὶ τί νὰ τοῦ πουν, γιὰ νὰ πῇ στὴν Ιουλία καὶ νὰ γίνῃ πιστευτός. Ἀς ἀφήσουμε ὅμως τὸ κουτσομπολιό. Καὶ πάμε νὰ χορῶσουμε.
ΣΚΗΝΗ 5η
(Στὸ μὲρ. Συναντοῦν τὸν Μπρούς καὶ τὸν Χένρυ).
ΧΕΝΡΥ: Ἡ ἀδελφὴ μου Ιουλία ξεμονάγισε κάπου τὸν ΟὐΪλφρεντ γιὰ νὰ τὸν σφάξῃ!...
(Πλησιάζουν ἡ Ιουλία κι' ὁ ΟὐΪλφρεντ, πιασμένοι ἀπὸ τὸ χέρι).
ΙΟΥΛΙΑ (μὲ ἀγρία χαρά): Ἀρραβωνιαστήκαμε!...
ΟΥΪΛΦΡΕΝΤ (στὴν Γεωργία): Ἡ συνταγὴ σας ἔπιασε: Κάθε φορὰ πὺς νευρίαζε ἡ Ιουλία, τῆς ἐπανελαμβάνω ὅτι μοῦ εἶναι παραγγεῖλει μὲ τὸν ἀδελφὸ σας καὶ τὸν ἀδελφὸ τῆς.
ΠΑΜ: Ἀπλάθῃ;
ΟΥΪΛΦΡΕΝΤ: Ὅτι ἐγὼ σὰς εἶχα στείλει τὲς νάυλον κι' ὅτι θὰ σὰς ἔστειλα κι' ἄλλες.
ΠΑΜ: Τώρα θὰ τὲς στέλνετε πᾶς μετὰ τὸ γάμο!
ΟΥΪΛΦΡΕΝΤ: Ἀμφιβάλλω πολὺ γι' αὐτό!

ΚΟΥΠΕΡ ΧΙΑ

Τὰ πινέλλα ΓΙΑ ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΖ

Πάντα, σ' ὅλους τοὺς αἰῶνες καὶ σ' ὅλα τὰ γεωγραφικὰ πλάτη, οἱ γυναῖκες προσπαθοῦσαν μὲ κάθε τρόπο νὰ βροῦν μέσα γιὰ νὰ γίνουν ἐλκυστικώτερες. Χρησιμοποιοῦσαν γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ λουτρά ἀπὸ γαίδουρινὸ γάλα, μάσκες ἀπὸ μέλι γιὰ τὴ διατήρησι τῆς νεανικῆς δροσίας τους, φτιασιδιά παρὰσκευασμένα ἀπὸ τὸ λεπτότερο συντέφι... Σήμερα λοιπὸν εἶνε ἡ βασιλεία τοῦ πινέλλου. Σ' αὐτὸ στηρίζεται ἡ σύγχρονη τεχνικὴ τῆς καλλονῆς. Πρῶτος τὸ εἰσήγαγε ὁ περίφημος Μὰξ Φάκτορ, ὁ «βασιλεὺς τοῦ μακιγιαζ» τοῦ Χόλλυγουντ. Οἱ ὡραῖες κυρίες καὶ δεσποινίδες μεταχειρίζονται, γιὰ τὴν καθημερινὴν περιποίησι τῆς ὡμορφιάς τους, ἕνα πινέλλο, ἢ μάλλον περισσότερα, διαφόρων εἰδῶν, ἀπὸ ἕνα γιὰ κάθε κομμάτι. Μὲ τὸ λεπτὸ ἀπαλὸ ἀγγινιμά τους, ἐπιτυχᾶνουν πολὺ αἰσθητικώτερα ἀποτελέσματα, παρὰ μὲ τὰ δάκτυλα.

Ἀσ δοῦμε ὅμως πῶς εἶνε, ἢ κυριώτερα, ἀπ' αὐτὰ τὰ πινέλλα καὶ πῶς πρέπει νὰ τὰ χειρίζεσθε:

1) Γιὰ τὸ πουντράρισμα.— Πρέπει νὰ βάζετε στὸ πρόσωπό σας ἀφθονὴ πούντρα, γιὰτὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο διατηρεῖται περισσότερο τὸ μακιγιαζ σας. Ἀν ὅμως δὲν τὴ στρώσετε παντοῦ ὁμοιόμορφα μ' ἕνα εἰδικὸ πινέλλο, δὲ διακοινηται ὑπερβολικὰ καὶ θὰ σχηματίσῃ ἕνα εἶδος ἀντιαισθητικῆς μάσκας πᾶνω στὸ πρόσωπό σας.

Ὅταν πουντράρεστε, τεντώνετε καλὰ μὲ τὰ δάκτυλά σας τὸ δερμα τοῦ προσώπου σας, γιὰ νὰ πᾶν παντοῦ ἡ πούντρα. Ὑστερὰ τὴ στρώνετε μὲ τὸ πινέλλο. Ἀν δὲν κάμετε ἐτσι, δὲν θὰ εἰσχωρήσῃ ἡ πούντρα στὲς μικρὲς πτυχές τοῦ δέματος, καὶ τὸ πρόσωπό σας θὰ φαίνεται κατ'ὸν πᾶν σκαμμένο. Ἀντίθετα, μὲ τὸ πινέλλο παίρνει μιὰ ἐνιαία ὀψὶ ὁλόκληρο τὸ μακιγιαζ σας.

2) Γιὰ τὰ μάτια.— Χρειάζεσθε ἕνα πινέλλο πλατὺ στὴν ἄκρη, μὲ πλάτος 1 πόντου περίπου. Ὁ τρόπος πὺς θὰ τὸ μεταχειρισθῆτε γιὰ νὰ σκιάσετε τὰ μάτια σας, ἐξαρτᾶται ἀπ' τὸ εἶδος τους.

Ἀν δηλαδὴ ἔχετε μάτια κανονικὰ, βουτάτε ἐλαφρὰ τὸ πινέλλο στὸ καλλυντικὸ ποσίδον πὺς θὰ χρησιμοποιήσετε, καὶ τὸ ἀπλώνετε ἀπὸ τὸ κέντρο τῶν βλεφάρων πρὸς τὰ ἔξω.

Ἐπάνω: Τὸ βάψιμο τῶν χειλιῶν μὲ πινέλλο. Κάτω: Ἡ σκία στὸ βλέφαρο ἀπλώνεται μὲ τὸ πινέλλο ὡς τὸ φρυδι...

Τὰ βαθυβλεμένα μάτια χρειάζονται πολὺ λίγη σκία στὸ βλέφαρο, πὺς θὰ ἀπλωθῇ μὲ τὸ πινέλλο πρὸς τὰ ἔξω τοῦ φρυδιοῦ, ἐτσι ὥστε νὰ ὑπάρχῃ κάπως περισσότης πᾶνω ἀκριβῶς στὸ κόκκαλο. Ἐτσι, τὰ μάτια φαίνονται σὰν νὰ προεξέχουν κάπως.

Ἀντίθετα, τὰ φουσκωτὰ μάτια θέλουν περισσότερη σκία στὸ κέντρο τοῦ βλεφάρου, πὺς θὰ «σβύνῃ» τελείως πρὸς τὸ φρυδι.

Ἀν θέλετε νὰ σκιάσετε καὶ τὸ κάτω βλέφαρο — ὅπως εἶναι ἀκόμη τῆς μόδας — μεταχειρίσεσθε καὶ πάλι τὸ πινέλλο, μὲ χρῶμα ὅμως λίγο σκουρότερο ἀπὸ αὐτὸ πὺς βάλατε στὸ ἔπάνω βλέφαρο.

Μερικὲς γυναῖκες προτιμοῦν νὰ βάθουν τὰ μάτια τους μετὰ τὸ πουντράρισμα τοῦ προσώπου των. Εἶναι ὅμως πῶς σωστό, κατὰ τοὺς εἰδικούς τοῦ μακιγιαζ νὰ γίνεταί τελευταῖο τὸ πουντράρισμα, γιὰτὶ «στερεώνει» τότε τὸ βάψιμο τῶν ματιῶν καὶ δὲν τ' ἀφίνει νὰ χαλάσῃ εὐκόλα.

3) Γιὰ τὰ χεῖλη.— Τὸ πινέλλο γιὰ τὰ χεῖλη πρέπει νάναί ἀκόμη πῶς λεπτό ἀπ' τὸ προηγούμενο, ὅχι πλατύτερο ἀπὸ 3 χιλιοστὰ τοῦ μέτρου.

Χρησιμοποιεῖται δὲ κατὰ δύο τρόπους:

α) Κραγιονάρονται ἀπ' εὐθείας τὰ χεῖλη, κι' ἔπειτα τὸ κραγιὸν στρώνεται ἀπάνω τους μὲ τὸ πινέλλο.

β) Τὸ βάψιμο γίνεταί ἐξ ἀρχῆς μὲ τὸ πινέλλο. ἀλειμένο μὲ λίγο κραγιόν.

Ὁ δεύτερος τοῦπος εἶναι καλύτερος, ἂν θέλετε ν' ἀλλάξετε κάπως μὲ τὸ βάψιμο τὸ σχῆμα τῶν χειλιῶν σας. Αὐτὴ εἶναι μιὰ δουλειὰ πὺς ἀπαιτεῖ πολλὴ προσοχὴ καὶ περίσκεψι, ἂν δὲν θέλετε νὰ μοιάσετε μὲ... παληάτσου τοῦ τσίρκου, ἀντὶ νὰ γίνετε ἐλκυστικώτερη! Μὲ τὸ εἰδικὸ ὅμως πινελλάκι, υπορῖτε ν' ἀπλώσετε, κανονικὰ τὸ βάψιμο ἔξω ἀπ' τὰ χεῖλη σας, ἐνῶ, ἂν ἐπιχειρήσετε νὰ κάμετε τὸ ἴδιο πράγμα μὲ τὸ κραγιόν ἀπ' εὐθείας, τὰ ἀποτελέσματα θὰ εἶναι μάλλον... ἀεισθητικὰ — ἰδίως ἂν τὸ ἀπάνω χεῖλος σας εἶναι λίγο φουσκωτό, ὅπως συμβαίνει τὲς περισσότερες φορές.

Δώστε πρῶτα στὸ ἔπάνω χεῖλος τὸ κανονικὸ σχῆμα. Ἀν θέλετε νὰ τὸ πλατύνετε, ἀπλώστε τὸ κραγιόν ὡς τὲς γωνίες τοῦ, τελείως ἰσχωρὶς νὰ δεχάσθε νὰ βάψετε καὶ τὸ ἐσωτερικὸ τῶν χειλιῶν. Ἀν ἀπεναντίας θέλετε νὰ κάμετε νὰ φαίνεται μικρότερο τὸ στόμα σας ἀφίνετε ἄεθα τὰ χεῖλη κοντὰ στὲς γωνίες τους.

Ἀν θέλετε νὰ τονίσετε περισσότερο τὸ ἔπάνω ἢ τὸ κάτω χεῖλος, χρησιμοποῖστε γι' αὐτὸ πῶς πολὺ κραγιόν, ἢ σκουρότερου χρώματος.

4) Γιὰ τὰ μάγουλα.— Τὸ πινέλλο μὲ τὸ ὁποῖο ἀπλώνεται τὸ ρουζ στὰ μάγουλα, εἶναι μεγάλο καὶ χοντρὸ σὰν αὐτὰ πὺς μεταχειρίζονται οἱ ζωγράφοι. Μ' αὐτὸ ἐπιτυχᾶνεται ἕνα φυσικώτατο «σβύσιμο» τοῦ ρουζ ὁλόγυρα στὸ μάγουλο.

5) Γιὰ τὲς βλεφαρίδες.— Τὸ πινέλλο πὺς θὰ μεταχειρισθῆτε γιὰ νὰ βάλετε ρίμμες στὲς βλεφαρίδες σας, πρέπει νάναί ὁλοκάθαρο. Σκουπίτε τὸ λοιπὸν καλὰ, κάθε φορὰ, ἀφοῦ τὸ μεταχειρισθῆτε. Πολλὲς γυναῖκες συνήθουν νὰ τὸ υγραίνουν μὲ σάλιο, στὸ στόμα τους. Εἶναι ὅμως προτιμότερο νὰ τὸ βουτάτε τελείως σὲ νερό.

Τὸ ρουζ στὰ μάγουλα ἀπλώνεται μὲ χοντρὸ πινέλλο...

Ἐπάνω: Τὸ βάψιμο τῶν χειλιῶν μὲ πινέλλο. Κάτω: Ἡ σκία στὸ βλέφαρο ἀπλώνεται μὲ τὸ πινέλλο ὡς τὸ φρυδι...

Στις 13 Σεπτεμβρίου 1943, κατά τις δέκα το πρωί, δύο σμήνη γερμανικών αεροπλάνων έκαναν την εμφάνισή τους πάνω από το νησί της Κέρκυρας. Οι κάτοικοί του, αλαφιασμένοι, έτρεξαν να κρυφτούν στα καταφύγια, νομίζοντας, ότι έπρόκειτο να βομβαρδιστεί η πόλις. Αλλά οι Γερμανοί αεροπόροι, έκαναν μία τελευταία προσπάθεια να «συνεννοηθούν» με τους πρώην συμμάχους τους, τους Ιταλούς, με την ελπίδα, ότι θα κατάρθωναν, αυτή τη φορά τουλάχιστον, να τους πείσουν να παραδοθούν χωρίς αντίσταση.

Και σκόρπισαν πάλι χιλιάδες προκηρύξεις, με τις συνηθισμένες απειλές τους: «Αν δεν παραδοθήτε με το καλό — τους ετώνίζαμε — θα κάψουμε απ' άκρη σ' άκρη την Κέρκυρα και, μαζί μ' αυτή, και σας. Κανείς σας δεν πρόκειται να γλυτώσει!».

Οι Ιταλοί, όμως, που στο διάστημα αυτό, είχαν μεταφέρει τη διοίκησή τους στο χωριό Σταυρός, δεν είχαν πάρει διόλου είδησι τι έγραφαν οι προκηρύξεις κι εξακολουθούσαν να προετοιμάζουν τις θέσεις τους. Ήσαν βέβαιοι πως οι Γερμανοί θα επιχειρούσαν άργα ή γρήγορα, αποβάσεις στο νησί κι' έκαναν ό,τι μπορούσαν για να τους αντιμετωπίσουν αποτελεσματικά.

Έτσι, αφού δεν συμπεριφέρθηκαν να σηκώσουν λευκή σημαία πάνω στην ακρόπολη του παλαιού φρουρίου, σύμφωνα με τις υποδείξεις των Γερμανών, τ' αεροπλάνα ξανααύξησαν πάνω από την πόλι, σε πέντε τετράδες. Στην αρχή, πήγαιναν κοντά-κοντά, μα, ξαφνικά, σκούρπισταν απότομα κι' άρχισαν τις καβέτες έφορμήσεις, χωρίς όπισθο και να βομβαρδίζουν.

Φαίνεται πως ήθελαν, πρὸς το παρόν, να τρομοκρατήσουν τον κόσμο με τις δαιμονισμένες σειρήνες τους. Πραγματικά, ο έκκαφαντικός αυτός θορύβος, τσάκιζε τα νευρά του πληθυσμού γρήγορα και τα γυναίκοπαίδια, με ξεφωνητά, σαν καταδιωγμένα πουλιά, άρχισαν να τρέχουν εδώ κι' εκεί, για να σωθούν. Με μπάτια γουρλωμένα και πρόσωπα γλωμά από τον τρόμο, έτρεχαν, μικροί και μεγάλοι, χωρίς να ξέρουν πού πηγαίνουν. Ήταν μία φυγή τρελλή, ένας πανικός, όπως τις φοβερές στιγμές του σεισμού που βρίσκουν τον κόσμο άπροετοίμαστο...

Στο μεταξύ, στην πολιτική διοίκησι του νησιού, παρουσιάστηκε η πρώτη άναστασις. Ο νομάρχης Κερκύρας, που είχε διοριστεί από τους Ιταλούς και άλλοτε πρόεδρος του Έργατικού Κέντρου, του Γουλιάς Σκούρας, καθαιρέθηκε απ' τους ίδιους και τη θέση του ανέλαβε προσωρινά ο έφετης Γκιόκας. Τα συμβούλια κι' οι συσκέψεις, άρχισαν αμέσως. Σ' αυτά, εκτός από το συνταγματάρχη Φεις, άρχισαν αμέσως. Σ' αυτά, εκτός από το συνταγματάρχη Μπετίνι και τον κομητά Μπαρτατζιέρη, έπαιρναν μέρος τόσο ο νέος νομάρχης, όσο και πολλοί άλλοι Κερκυραίοι παράγοντες που, κατά το δίσταμα της κατοχής, είχαν ιδρύσει την «Ε.Κ.Ο.», δηλαδή την Έθνική Κερκυραϊκή Οργάνωσι.

Η οργανωσι αυτή είχε προσφέρει άνεκτίμητες υπηρεσίες στο μυστικό αγώνα του νησιού, κι' αν οι σύμμαχοι αποφασίζουν τότε να την ενισχύσουν με όπλα και άλλα απαραίτητα, θα κατάρθωναν σίτη, είχε σημειώσει μεγάλες επιτυχίες σε όλες τις εκδηλώσεις, αντίστασής του νησιού. Στις συσκέψεις, λοιπόν, αυτές, Ιταλοί και Έλληνες, είχαν συμφωνήσει να συνεχίσουν την άμυνά τους από κοινού και ν' αντισταθούν με ίδια μέσα, σε κάθε εκδυστική απόπειρα των Γερμανών να καταλάβουν την Κέρκυρα.

Αλλά, ξαφνικά, άρχισε ο βομβαρδισμός. Ήταν περίπου μία και τέταρτο μετά το μεσημέρι, όταν η πρώτη βόμβα, σφουρίζοντας απάισια, έπεσε κοντά στην παραλία. Αυτό ήταν το σύνθημα της ενάρξεως του φοβερού βομβαρδισμού.

Αμέσως κατόπιν άρχισε η αληθινή τραγωδία του νησιού, που δεν τέλειωσε παρά με την ολοκληρωτική του σφεδονό.

Έλληνες και Ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ

Η τραγική μεραρχία «Ακούϊ»

στησαν ακόμη και οι κεντρικοί δρόμοι, τα σπίτια της πόλεως και τα χωριά. Οι άνθρωποι, κλεισμένοι στα υπόγεια, περίμεναν νάρθη κι' η δική τους ή σειρά... Άκουαν τους πυροβολισμούς και τις βόμβες που έσκαζαν, τραντάζοντας τη γη, μα δεν ήσαν ανήμποροι να σιγήσουν κι' αυτό μεγάλωσε τον πανικό τους, που έφτανε σε σημείο παραφροσύνης.

Ήταν αφάνταστο! Το ένα σμήνος διαδεχόταν το άλλο, έτσι πού πετούσαν πάντα στον ούρανό δέκα και είκοσι αεροπλάνα κάθε φορά, σε ύψος από πενήντα ως εκατό μέτρα. Ωστόσο κι' οι Ιταλοί από κάτω, δεν έμεναν με σταυρωμένα χέρια. Τα πυροβόλαιά τους που ήσαν εγκατεστημένα στα δύο φρούρια του νησιού, στην Άνταλη και στο Βίδο, έβαλλαν συνεχώς, μαζί με τ' αντιαεροπορικά των καραβιών τους, που βρίσκονταν εκείνη τη στιγμή στο λιμάνι. Είχαν μάλιστα και αρκετές επιτυχίες, πράγμα που έκανε να μεγαλώσει η λύσσα των Γερμανών.

Την πρώτη εκείνη μέρα της μάχης, κατάρθωναν να καταρρίψουν τρία «Γιούγκερ 88», που έπεσαν, το πρώτο πάνω στα ύπαστα του Τελωνείου, το δεύτερο στην περιοχή της Πλατύρας και το τρίτο, που είχε σπάσει φωτιά, στο κωδωνοστάσιο του Αϊ-Γιάννη. Από το πλήρωμά τους σκοτώθηκαν ή τραυματίστηκαν σχεδόν όλοι.

Η τραγική Κέρκυρα τώρα, είχε πιά παραδοθεί στις φλόγες της φωτιάς. Απ' όλα τα σημεία της πόλεως, υψώνονταν τεράστιες φλόγες, που δεν άργησαν να τη μεταβάλουν σε στάχτη. Στο μεταξύ, το γερμανικό πυροβολικό, είχε κατορθώσει να καταλάβει τη νησίδα του Μούρτου, απέναντι ακριβώς στο ακρωτήριο Κάβο Μπιάνκο — στο νότιο μέρος της Κερκύρας — και με τα μεγάλα τοπομαχικά του, άρχισε να χτυπάει τα οχυρωματικά έργα των Ιταλών. Την ίδια εκείνη νύχτα, μερικά γερμανικά καράβια, κατάρθωναν να περάσουν το στενό που βρίσκεται ανάμεσα στην Πάργα και στους Παζούς και να κατευθυνθούν οδοιπορώς προς τις ακτές του νησιού.

Σύγχρονα όμως με την ενέργειά τους αυτή, οι Γερμανοί, λίγο πριν από τα μεσάνυχτα, έφθισαν και τους πρώτους αλεξιπτωτιστές, ανάμεσα στα χωριά Μπραγκανιάτικα και Λευκίμη, όπου ήσαν εγκατεστημένες οι έδρες του Ιού και του 3ου Ιταλικού τάγματος πεζικού.

Κανείς ως τότε δεν είχε αντίληψη

καταστροφή. Οι Γερμανοί, βλέποντας την πρόθεσι των Ιταλών, μα και των κατακτών, ν' αντισταθούν, άνοιξαν να ρίχνουν δέσμες εμποτισμένων βομβών από πολλά σημεία μαζί. Τ' αεροπλάνα, που έφταναν σε πολυάριθμα κυμάτια, απογειούμενα από τα κοντινά αεροδρόμια της Παραμυθιάς, των Ίωαννίνων και του Άργινιού, δεν δέκοσαν ούτε μία στιγμή τις έφορμήσεις τους, επί δυο σχεδόν μερώνυχτα.

Οι έπιδρομές αυτές δεν περιωρίστηκαν μόνο στα σημεία εκείνα που είχαν χαρακτηριστεί ως στρατιωτικοί στόχοι. Βομβαρδίζονταν ακόμη και οι κεντρικοί δρόμοι, τα σπίτια της πόλεως και τα χωριά. Οι άνθρωποι, κλεισμένοι στα υπόγεια, περίμεναν νάρθη κι' η δική τους ή σειρά... Άκουαν τους πυροβολισμούς και τις βόμβες που έσκαζαν, τραντάζοντας τη γη, μα δεν ήσαν ανήμποροι να σιγήσουν κι' αυτό μεγάλωσε τον πανικό τους, που έφτανε σε σημείο παραφροσύνης.

Ήταν αφάνταστο! Το ένα σμήνος διαδεχόταν το άλλο, έτσι πού πετούσαν πάντα στον ούρανό δέκα και είκοσι αεροπλάνα κάθε φορά, σε ύψος από πενήντα ως εκατό μέτρα. Ωστόσο κι' οι Ιταλοί από κάτω, δεν έμεναν με σταυρωμένα χέρια. Τα πυροβόλαιά τους που ήσαν εγκατεστημένα στα δύο φρούρια του νησιού, στην Άνταλη και στο Βίδο, έβαλλαν συνεχώς, μαζί με τ' αντιαεροπορικά των καραβιών τους, που βρίσκονταν εκείνη τη στιγμή στο λιμάνι. Είχαν μάλιστα και αρκετές επιτυχίες, πράγμα που έκανε να μεγαλώσει η λύσσα των Γερμανών.

Την πρώτη εκείνη μέρα της μάχης, κατάρθωναν να καταρρίψουν τρία «Γιούγκερ 88», που έπεσαν, το πρώτο πάνω στα ύπαστα του Τελωνείου, το δεύτερο στην περιοχή της Πλατύρας και το τρίτο, που είχε σπάσει φωτιά, στο κωδωνοστάσιο του Αϊ-Γιάννη. Από το πλήρωμά τους σκοτώθηκαν ή τραυματίστηκαν σχεδόν όλοι.

Η τραγική Κέρκυρα τώρα, είχε πιά παραδοθεί στις φλόγες της φωτιάς. Απ' όλα τα σημεία της πόλεως, υψώνονταν τεράστιες φλόγες, που δεν άργησαν να τη μεταβάλουν σε στάχτη. Στο μεταξύ, το γερμανικό πυροβολικό, είχε κατορθώσει να καταλάβει τη νησίδα του Μούρτου, απέναντι ακριβώς στο ακρωτήριο Κάβο Μπιάνκο — στο νότιο μέρος της Κερκύρας — και με τα μεγάλα τοπομαχικά του, άρχισε να χτυπάει τα οχυρωματικά έργα των Ιταλών. Την ίδια εκείνη νύχτα, μερικά γερμανικά καράβια, κατάρθωναν να περάσουν το στενό που βρίσκεται ανάμεσα στην Πάργα και στους Παζούς και να κατευθυνθούν οδοιπορώς προς τις ακτές του νησιού.

Σύγχρονα όμως με την ενέργειά τους αυτή, οι Γερμανοί, λίγο πριν από τα μεσάνυχτα, έφθισαν και τους πρώτους αλεξιπτωτιστές, ανάμεσα στα χωριά Μπραγκανιάτικα και Λευκίμη, όπου ήσαν εγκατεστημένες οι έδρες του Ιού και του 3ου Ιταλικού τάγματος πεζικού.

Κανείς ως τότε δεν είχε αντίληψη

καταστροφή. Οι Γερμανοί, βλέποντας την πρόθεσι των Ιταλών, μα και των κατακτών, ν' αντισταθούν, άνοιξαν να ρίχνουν δέσμες εμποτισμένων βομβών από πολλά σημεία μαζί. Τ' αεροπλάνα, που έφταναν σε πολυάριθμα κυμάτια, απογειούμενα από τα κοντινά αεροδρόμια της Παραμυθιάς, των Ίωαννίνων και του Άργινιού, δεν δέκοσαν ούτε μία στιγμή τις έφορμήσεις τους, επί δυο σχεδόν μερώνυχτα.

καταστροφή. Οι Γερμανοί, βλέποντας την πρόθεσι των Ιταλών, μα και των κατακτών, ν' αντισταθούν, άνοιξαν να ρίχνουν δέσμες εμποτισμένων βομβών από πολλά σημεία μαζί. Τ' αεροπλάνα, που έφταναν σε πολυάριθμα κυμάτια, απογειούμενα από τα κοντινά αεροδρόμια της Παραμυθιάς, των Ίωαννίνων και του Άργινιού, δεν δέκοσαν ούτε μία στιγμή τις έφορμήσεις τους, επί δυο σχεδόν μερώνυχτα.

Οι έπιδρομές αυτές δεν περιωρίστηκαν μόνο στα σημεία εκείνα που είχαν χαρακτηριστεί ως στρατιωτικοί στόχοι. Βομβαρδίζονταν ακόμη και οι κεντρικοί δρόμοι, τα σπίτια της πόλεως και τα χωριά. Οι άνθρωποι, κλεισμένοι στα υπόγεια, περίμεναν νάρθη κι' η δική τους ή σειρά... Άκουαν τους πυροβολισμούς και τις βόμβες που έσκαζαν, τραντάζοντας τη γη, μα δεν ήσαν ανήμποροι να σιγήσουν κι' αυτό μεγάλωσε τον πανικό τους, που έφτανε σε σημείο παραφροσύνης.

Ήταν αφάνταστο! Το ένα σμήνος διαδεχόταν το άλλο, έτσι πού πετούσαν πάντα στον ούρανό δέκα και είκοσι αεροπλάνα κάθε φορά, σε ύψος από πενήντα ως εκατό μέτρα. Ωστόσο κι' οι Ιταλοί από κάτω, δεν έμεναν με σταυρωμένα χέρια. Τα πυροβόλαιά τους που ήσαν εγκατεστημένα στα δύο φρούρια του νησιού, στην Άνταλη και στο Βίδο, έβαλλαν συνεχώς, μαζί με τ' αντιαεροπορικά των καραβιών τους, που βρίσκονταν εκείνη τη στιγμή στο λιμάνι. Είχαν μάλιστα και αρκετές επιτυχίες, πράγμα που έκανε να μεγαλώσει η λύσσα των Γερμανών.

Την πρώτη εκείνη μέρα της μάχης, κατάρθωναν να καταρρίψουν τρία «Γιούγκερ 88», που έπεσαν, το πρώτο πάνω στα ύπαστα του Τελωνείου, το δεύτερο στην περιοχή της Πλατύρας και το τρίτο, που είχε σπάσει φωτιά, στο κωδωνοστάσιο του Αϊ-Γιάννη. Από το πλήρωμά τους σκοτώθηκαν ή τραυματίστηκαν σχεδόν όλοι.

Η τραγική Κέρκυρα τώρα, είχε πιά παραδοθεί στις φλόγες της φωτιάς. Απ' όλα τα σημεία της πόλεως, υψώνονταν τεράστιες φλόγες, που δεν άργησαν να τη μεταβάλουν σε στάχτη. Στο μεταξύ, το γερμανικό πυροβολικό, είχε κατορθώσει να καταλάβει τη νησίδα του Μούρτου, απέναντι ακριβώς στο ακρωτήριο Κάβο Μπιάνκο — στο νότιο μέρος της Κερκύρας — και με τα μεγάλα τοπομαχικά του, άρχισε να χτυπάει τα οχυρωματικά έργα των Ιταλών. Την ίδια εκείνη νύχτα, μερικά γερμανικά καράβια, κατάρθωναν να περάσουν το στενό που βρίσκεται ανάμεσα στην Πάργα και στους Παζούς και να κατευθυνθούν οδοιπορώς προς τις ακτές του νησιού.

Σύγχρονα όμως με την ενέργειά τους αυτή, οι Γερμανοί, λίγο πριν από τα μεσάνυχτα, έφθισαν και τους πρώτους αλεξιπτωτιστές, ανάμεσα στα χωριά Μπραγκανιάτικα και Λευκίμη, όπου ήσαν εγκατεστημένες οι έδρες του Ιού και του 3ου Ιταλικού τάγματος πεζικού.

Κανείς ως τότε δεν είχε αντίληψη

καταστροφή. Οι Γερμανοί, βλέποντας την πρόθεσι των Ιταλών, μα και των κατακτών, ν' αντισταθούν, άνοιξαν να ρίχνουν δέσμες εμποτισμένων βομβών από πολλά σημεία μαζί. Τ' αεροπλάνα, που έφταναν σε πολυάριθμα κυμάτια, απογειούμενα από τα κοντινά αεροδρόμια της Παραμυθιάς, των Ίωαννίνων και του Άργινιού, δεν δέκοσαν ούτε μία στιγμή τις έφορμήσεις τους, επί δυο σχεδόν μερώνυχτα.

κίμης, πριν προλάβουν να έπекτείνουν τη δράσι τους...

Μα ο Μπελόντι δεν ήθελε να πιστέψει στα λόγια του δημάρχου. — Δεν είναι δυνατόν, απάντησε. Τα φυλάκια που έχω εγκαταστήσει εκεί, έπρεπε να με ειδοποιήσουν, αν συνέβαινε κάτι τέτοιο. Γιατί δεν το έκαναν;...

Στην έπιμονή όμως του Γκίνη, ο Μπελόντι αναγκάστηκε να πάει στο τηλέφωνο το φυλάκιο του Αγίου Γεωργίου και να ζητήσει πληροφορίες. Αλλά, με τα πρώτα λόγια που ανταλλάξε, ο λοχαγός έγινε κάτωχρος. Το κάτω χείλος του άρχισε να τρέμει σπασμωδικά και τα μάτια του γουρλώσαν από τον τρόμο. Πραγματικά ο αρχιφύλακας του είχε εξηγήσει πως οι Γερμανοί αλεξιπτωτιστές είχαν καταλάβει την περιοχή και πως πολλοί άλλοι στρατιώτες είχαν αποβιβάστη στην παραλία, κοντά στη λίμνη Κορισσιών. Ο λοχαγός προσπάθησε τότε να μάθει τον αριθμό τους, μα ο αρχιφύλακας τούκλεισε το τηλέφωνο.

Κάτι άλλο πρέπει να συμβαίνει, τού είπε τότε ο Γκίνης. μόλις τέλειωσε η συνδιάλεξι. Πως είναι δυνατόν ένας αρχιφύλακας να μη θέλη να δώσει πληροφορίες στον άνωτέρο του και να ληη μπερδεμένα πράγματα;...

Ο Μπελόντι προσπάθησε να δικαιολογήσει τον ύπαινωματικό του, μα στο τέλος κι' ο ίδιος άνοιξε να έχη κάποιες αμύβολες. Πραγματικά, ο «αρχιφύλακας» του Αγίου Γεωργίου, ήταν ένας από τους αλεξιπτωτιστές, που είχαν καταλάβει την περιοχή και μιλούσε θαυμάσια τα Ιταλικά. Αυτό το διαπίστωσε ο λοχαγός, όταν έπεξείρησε να ξαναπάει στο τηλέφωνο το φυλάκιο.

Προσπάθησε τότε νάρθη σ' επικοινωνία με τη διοίκησι του 49ου συντάγματος, που ήταν εγκατεστημένη μέσα στην έπαυλι του Τά-νη Κογεβιάς, που χωριό Σταυρός. Ο συνταγματάρχης Μπετίνι, που είχε πληροφορηθεί την απόδοσι, τού δήλωσε ότι είχε δώσει διαταγή να στείλουν αμέσως εκεί ένα λοχο πεζικού κι' ότι έπρεπε κι' αυτός να στείλει άλλον ένα ίσο τις δυνάμεις που είχε στη διάθεσί του.

Ενώ, λοιπόν, στην αρχή ο Μπελόντι έδειξε κάποια αδιαφορία — κι' όμως έπρεπε να σπεύσει αμέσως! — με τις διαταγές που πήρε από το Μπετίνι, έγινε άλλος άνθρωπος κι' ανάλαβε την πρωτοβουλία με έκπληκτική ταχύτητα. Έδειξε, δηλαδή, πως ήταν καλός αξιωματικός, με παλληκαρίσια ψυχή. Συγκέντρωσε αμέσως τους άνδρες του, τούς έξηγησε την κατάσταση και με αποφασιστικά λόγια, τούς ζήτησε να πολέμησουν όλοι με σθένος. Σχημάτισε ύστερα δύο μίχτες ομάδες από στρατιώτες και έστειλε τη μία προς το φυλάκιο του Αγίου Γεωργίου και την άλλη προς τη λίμνη των Κορισσιών.

Τίποτε όμως πιά δεν ώφελούσε. Οι Γερμανοί είχαν σταθεροποιήσει τις θέσεις τους και προχωρούσαν τώρα για την κατάληψι διαφόρων τοποθεσιών, που είχαν στρατηγική ση-

όποιους οι Λεωνίδας Καβδαβιάς, Κώστας Άσπιώτης, Γιώργος Κυνηγόπουλος και άλλοι. Ή αλήθεια είναι πως οι Ιταλοί, ποτε άλλο δεν πολέμησαν με τόσο ηρωισμό και τόσο πείσμα, όσο στην Κέρκυρα.

Οι Γερμανοί όμως, περισσότερο έμπειροπόλεμοι και παίρνοντας βοήθεια από τον αέρα, τη θάλασσα και τη στεριά, κατάρθωναν να τους καταβάλουν γρήγορα. Παρ' όλη όμως την ύπεροχη τους, τα Ιταλικά αντιαεροπορικά μπόρεσαν να καταρρίψουν κι' άλλα τρία «Γιούγκερ 88», που το ένα απ' αυτά, καθώς έφευγε, χτύπησε πάνω σ' ένα στούκακι και το κομμάτισε στον αέρα.

Αλλά οι αποβάσεις εξακολουθούσαν. Ο Μάλορ της Λευκίμης είχε μαυρίσει από γερμανικά ασημάτια, που έφταναν αδιάκοπα, το ένα πίσω από τ' άλλο. Τότε, τις τραγικές εκείνες στιγμές και εκεί που κανείς δεν τού περιμένα, άνηκταν νύκωνται τρία μεγάλα δικινητήρια αγγλικά, τύπου «Μπλεχάι», ειδοποιημένα από το συμβαχικό σύστημα του Όρσον Μπαίκερ, πού, όπως γράψαμε στο προηγούμενο τεύχος μας, βρίσκονταν στο νησί για κατασκοπεία.

Αφού διεγράψαν μερικούς κύκλους πάνω από την Κέρκυρα κι' ήσαν έτοιμα να ξαναφύγουν — για να ειδοποιήσουν τη βάση τους στη Μάλτα — παρουσιάσθηκαν μπροστά τους ξαφνικά δυο «Γιούγκερ 88». Και τότε άρχισε μία πεισματώδης αερομαχία, με αποτέλεσμα την καταστροφή των γερμανικών.

Στο μεταξύ, οι μέρες περνούσαν και το τέλος του δράματος πλησίαζε έξοχάτικο. Οι περισσότεροι Ιταλοί είχαν πιασθή αιχμάλωτοι. Οι Γερμανοί τους είχαν συγκεντρώσει κατά χιλιάδες μέσα στον περιφρακτο χώρο του αεροδρομίου της Γαρίτσας. Αλλά δεν έφτανε όλη αυτή η τραγωδία. Το απόγευμα της 26 Σεπτεμβρίου 1943, σμήνη βρετανικών αεροπλάνων τύπου «Μοσκιτο», φάνηκαν πάνω από τ' αεροδρόμιο. Οι πιλότοι, είδαν την ανθρώπινασάσα εκείνη, νόμισαν πως ήσαν Γερμανοί κι' αφού διεγράψαν ένα μεγάλο κύκλο από πάνω τους, άρχισαν να τους πολυβολούν και να τους βομβαρδίζουν. Τραγικές κραυγές ύψωναν τότε από παντού. Όσοι ζούσαν ακόμη, προσπάθησαν να ξεφύγουν από τα συρματοπλέγματα, μα τότε τους ανάλαβαν οι Γερμανοί με τα πολυβόλα τους. Το τι επακολούθησε, δεν περιγράφεται! Χιλιάδες πτώματα και τραυματίες σκέπαζαν το έδαφος.

Το μοιραίο λάθος των Βρετανικών αεροπλάνων, τ' είχαν αποτελειώσει οι Γερμανοί με τις σφαίρες τους. Σε λίγο μάλιστα, επακολούθησε ένα απότρο-πιο έγκλημα. Αφού συνεληφθη και ο τελευταίος Ιταλός στρατιώτης, ο ταγματάρχης Γιέγκερ, που ανάλαβε τα καθήκοντα του στρατιωτικού διοικητή του νησιού, έκανε συσκέψι μαζί με τους αξιωματικούς του, για να βρουν τον τρόπο με τον οποίον θ' απαλλάσσονταν οριστικά από τους αιχμαλώτους. Ο Γιέγκερ υποστήριξε πως όλοι ανεξαιρέτως οι Ιταλοί, έπρεπε να εκτελεστούν όμαδικά στην πλατεία του 10ου συντάγματος, μπροστά σε όλα τον πληθυσμό του νησιού, για παραδειγματισμό. Όμως, ο ταγματάρχης Στάλ, διαφωνούσε.

Οι σφαίρες για την εκτέλεσι θάνε χιλιάδες και τις έχουμε ανάγκη γι' άλλου, είπε. Πρέπει να βρούμε άλλον τρόπο εξοντώσεως, που να μη στοιχίση α-πολύτως τίποτε...

Ο φρουραρχός Χανς Γκούμ, ένα ανθρώπινο φέρετρο, σπείθηκε τότε και παρακάλεσε να τον αφήσουν να σκεφθ. Αυτός αναλάμβανε να κανονίσει την υποθέσι. Οι άλλοι δεν έφεραν καμία αντίρρησι. Γνώριζαν καλά τον σανάδελφό τους και ήσαν από άλλες φορές — τα ίδια περίπου είχε κάνει και στη Ρωσία — πως η εξόντωσι των Ιταλών θα ήταν αποτελεσματική και ανέδοτη. Πραγματικά, έπειτα από μερικές ώρες, ο σάσιος ταγματάρχης, έφε-ρε το σχέδιό του.

Σε μία απόθρηκη του νησιού, ανακάλυψε μία μεγάλη ποσότητα σάσκων, είτε. Αυτοί που έδωσαν την καλύτερη έμπνευσι. Θα δέ-νομε δυο-δυο τους Ιταλούς και θα τους πετάνε στη θάλασσα!... Το τρομακτικό αυτό σχέδιο έγινε με ικανοποίησι δεχτό από τους άλλους Γερμανούς αξιωματικούς. Ο Γιέγκερ έδωσε τη συγκατά-θεσί του και το απάνθρωπο έργο άρχισε αμέσως. Υπαξιωματικοί και στρατιώτες, διάλεγαν τα θυμάτα τους από το αεροδρόμιο της Γαρίτσας, για να τα κλείσουν, δεμένα κεροπόδαρα, μέσα στους μεγάλους σάσκους. Τους φορτώνων κατόπιν σε βενζινοβόλα, να-νούνταν λίγο στο πέλαγος και τους πετούσαν στη θάλασσα!

Αυτό κράτησε πολλές ώρες. Έπειτα, όταν κουράστηκαν απ' το πάνε κι' έλα, άλλαξαν τρόπο εξοντώσεως. Πήραν τους υπολοίπους Ιταλούς αιχμαλώτους, τους ανέβασαν στην ακρόπολι του παλαιού φρουρίου — ακριβώς στο σημείο που στεγάζεται σήμερα η Στρατιωτική Σχολή των Εφέδρων Αξιωματικών — και δεμένους πάντα μέσα στα σάκκια, τους γκρέμισαν από κεί πάνω, δηλαδή από ύ-ψος 100 μέτρων...

Την έπιμονή της ανήκουστης αυτής ανθρώποκτονίας, χιλιάδες πτώματα ξεβράσθηκαν σε όλα τα σημεία της κερκυραϊκής ακτής. (Η συνέχεια διπσθεν)

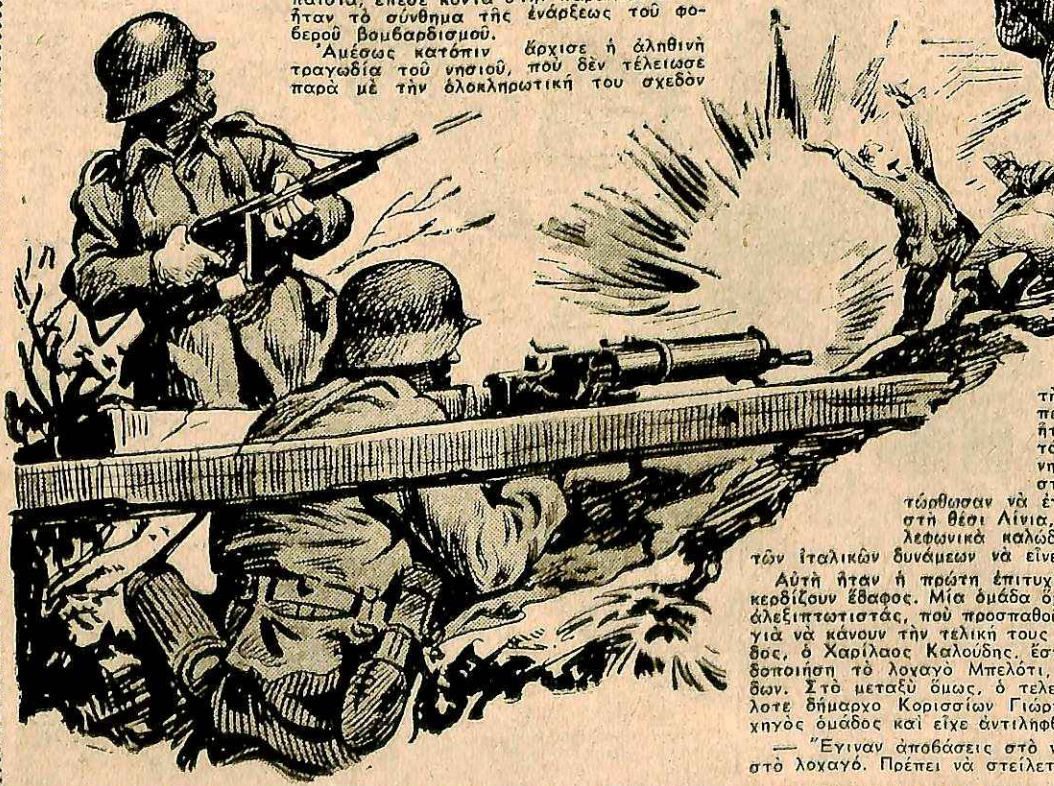
Οι Βρεταννοί πιλότοι νόμισαν πως ήσαν Γερμανοί κι' άνοιξαν να τους πολυβολούν και να τους βομβαρδίζουν...

μαρία για τους Ιταλούς. Κι' η μάχη άρχισε. Το κελάηδημα του πολυβόλου, μαζί με τις εκρήξεις απ' τους δυναμίτες και τις χειροβομβίδες, αναστάσαν τη νησιού αγωνιούσε. Ποια θα ήταν η έκδοσι της μάχης; Η είδησι, ότι στην Κέρκυρα είχαν πέσει «χι-λιάδες» αλεξιπτωτιστές, είχε σκούρψει τον πανικό και τη φρενι-λιά. Η μάχη, λοιπόν, εξακολουθούσε άγρια, πιο φοβική από κάθε άλλη φορά. Πολυάριθμα πτώματα της συγκρούσεως, κοίτονταν στη πού έπεσαν τις πρώτες στιγμές της συγκρούσεως, κοίτονταν στη μέση του δρομολυ.

Και, ξαφνικά, σαν συμπλήρωμα όλων αυτών, ήρθαν και τ' αε-ροπλάνα για ν' αποτελειώσουν την καταστροφή. Οι πρώτες βόμβες που έπεσαν, έσκαζαν ακριβώς στις αμυντικές θέσεις που είχε κα-ταλάβει ο λοχος του Μπελόντι. Η στιγμή, για τον Ιταλό αξιω-ματικό και τους άνδρες του, ήταν εξαιρετικά κρίσιμη. Αλλά το ίδιο συνέβαινε και με όλους τους άλλους που βρίσκονταν στο νησί.

Στη μάχη αυτή σκοτώθηκαν αρκετοί Έλληνες, ανάμεσα στους οποίους και ο δήμαρχος Κωρυσσιών Γιώργης Γκίνης, που ήταν κι' αυτός άρχιος ομάδος και είχε αντίληψη τις κινήσεις των Γερμανών.

— Έγιναν αποβάσεις στο νησί ή έπεσαν αλεξιπτωτιστές, είπε στο λοχαγό. Πρέπει να στείλετε ενισχύσεις στην περιοχή της Λευ-

(Συνέγρειψέ ἐκ τῆς προσηγορευμένης σελίδος)

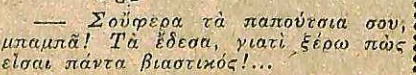
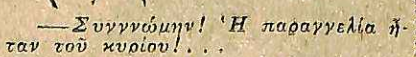
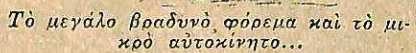
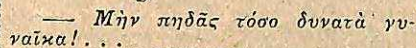
«Άλλα και πάλι δεν τελειώνουμε εδώ. Στο λιμάνι της Κέρκυρας, είχαν απομείνει αρκετές χιλιάδες Έταλντ που προσπαθούσαν να βρουν κανένα καράβι, για να ξεφυγούν. Τότε ακριβώς, φάνηκε να έρχεται ένα μεγάλο Ιταλικό υπερωκεανείο, το «Τσιτάτι ντ' Σαβόνα», 15 χιλ. τόνων, που πριν δυο μέρες, το είχαν συλλαβεί οι Γερμανοί στο Δυρράκιο. Και το έστειλαν τώρα στην Κέρκυρα, για να παραλάβει τους ύποπλους Έταλντους αιχμαλώτους και να τους μεταφέρει στην Τεργεστή. Έκει θα τους άπλωναν καλά και θα τους αφήναν ελεύθερους, για να έδωσαν με τους ποδάριους του Ντούτσε, που δρούσαν πια από καιρό στην περιοχή εκείνη, εναντίον των συμμαχικών στρατευμάτων καταχή.

Δεν είναι εύκολο να περιγράψω κανείς την τραγωδία που ξετυλίχτηκε τότε πάνω στο καράβι. Χτυπήμενο βαρείο το «Τοίτα ντι Σαράν» από τις βούβες των «Αμερικανών» έφυγε με την πρώτη του προς το Βυθό. Χιλιάδες στρατιώτες βρήκαν έτσι το θάνατο. Όσοι όμως ζούσαν ακόμη, προσπάθησαν να σωθούν κολυμπώντας. Άλλα κανείς δεν το κατάφερε. Οι Γερμανοί, μέσα από τα καταιφύγια τους, πολυβόλουν στα δεξιά κι αριστερά. Άνεμοι, λοιπόν, οι δυο φοβερά πυρά, οι Ιταλοί ξεκινάθηκαν ως τον τελευταίο. Ήταν μία τιμωρία που δεν τελείωσε κανένα, ακόμη και στον πιο απίθωπο ενθρό. Αποτελεί δε ένα από τα πιο χαρακτηριστικά — στην ιστορία του τελευταίου πολέμου — δείγματα της γερμανικής θηριδίας.

ἈΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

ουαα για συμποταί μεγάλης έκτασεως στο
νησί. Πάντως, θα ήθελα να μοῦ γράφατε καί
σείς ὅ,τι σχετικό γνωρίζετε με τή δράσι του.

Г. В. Л.

Δὲν ψήφισε τὸ σχετικὸ νομοσχέδιο

Το πρώτο νομοσχέδιο, σχετικά με την εὐθανασία, υπεβλήθη στη Βουλή των λóρδων τὸ 1938. Σύμφωνα μ' αὐτὸ, ὁ ἀσθενὴς ἔπρεπε νὰ ἔχῃ συμπληρώσει τὸ 21ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, νὰ εἶνε ὑγίης διανοητικῶς καὶ νὰ πάσχῃ ἀπὸ ἀθεράπευτη ἀσθένεια πού νὰ συνοδεύεται καὶ ἀπὸ ἀφόρητους πόνο-
 υς. Ἡ «αἵτησις εὐθανασίας» ἔπρεπε νὰ συνταχῇ ἰδιοχειρὰς ἀπὸ τὸν ἀσθενή, μπου-
 στα σὲ δύο μάρτυρες καὶ σύμφωνα μὲ ὡ-
 ρισμένον τύπο. Στὴν αἴτησιν αὕτῃ ἔπρεπε νὰ προσαρτηθῶν δυὸ πιστοποιητικά, εἰς τὰ δυὸ θεράποντος ἱατροῦ καὶ τὸ δεύτερον ἀπὸ ἱατρὸν, ὀρίζομενον ἀπὸ τὸ κράτος. Καὶ οἱ δυὸ ἱατροὶ ἔπρεπε νὰ πιστοποιήσουν μὲ τρόπον ἀπόλυτον τὸ ἀθεράπευτον τῆς ἀσθε-
 νείας τοῦ ἄρρωστου. Ἡ αἵτησις καὶ τὰ δυὸ πιστοποιητικά θὰ υπεβάλλοντο στὸ ὑπουργεῖο Ὑγιεινῆς, πού ἦταν υποχρεωμένον νὰ κἀν ἀμέσως μιὰ σχετικὴ ἐρευνα γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν συνέτρεχε ἡ ὀχι περιπτώσις ἐφαρμογῆς ἡ ὀχι τοῦ νόμου περὶ εὐθανασίας.

«Αλλά κι' εδώ, τὸ νομοσχέδιο αὐτὸ προσέ-
βλεπε διάφορες διατυπώσεις. Στὴ θανά-
τωσι τοῦ ασθενούς ἔπρεπε νὰ παρίσταται
ἕνας εκπρόσωπος τοῦ κράτους, ἕνας λα-
τρός οὐριζόμενος ἀπὸ τὸ υπουργεῖο Ὑγιεί-
νης καὶ ὁ θεράπων ἱατρός. Οἱ εκπρόσωποι
τοῦ κράτους ἦταν υπεύθυνοι γιὰ τὴν τή-
ρησι ὅλων τῶν διατυπώσεων.

«Αλλ'» ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ νομοσχεδίου παρουσιάσθησαν πολλές ἀντιρροήσεις.

Ὁ ἀρχιτέκτονος τῆς ὁρκῆς κατέκρι-
νε τὴν ἀρχὴ τῆς εὐθανασίας καὶ γιὰ λό-
γους θρησκευτικοὺς καὶ γιὰ λόγους ποῦ
σχετίζονταν μὲ ἐξωκοσμικὰ ἐπιδράσεις.
Καὶ ἀνέφερε περιπτώσεις ἀνθρώπων ποῦ
βρίσκονταν στὸ κατώφλι τοῦ θανάτου καὶ
ἐσώθησαν μὲ τρόπο ποῦ μόνο ὡς θαῦμα
μποροῦσε νὰ χαρακτηρισθῇ.

Ὁ λόρδος Ἦρλ ὃφ' Ἰντεσλαίν, τέλος, κατέκρινε τὴν εὐθανασία γιὰ λόγους γοήτρου τῶν γιατρῶν. Οἱ γιατροὶ, ἐτόνισε, θεωροῦνται ἀπὸ τὸν κόσμον, ὅπως καὶ πρέπει νὰ εἶνε, ὡς σωτῆρες τῶν ἀσθενῶν. Δὲν πρέπει, λοιπὸν, νὰ τοὺς μεταβάλωμε σὲ ἐκτελεστὰς θανατικῶν ἀποφάσεων.

ΤΥΠΟΠΟΙΗΜΕΝΑ

"Όλα τυποποιημένα είν' αφεύκτως στη ζωή
 όπως ξέρει ο καθένας και ό πώς τις έννοει.
 Κι' άν άκούμε όλο δηλώσεις άπ' τον τάδε και τον
 (δείνω)
 πώς ό κόσμος θα ξεφύγει άπ' την άχαρη ρουτίνα,
 κι' άν μäs δίνουν ύποσχέσεις με άγαπην και με
 (πόνον),
 οι δηλώσεις των, συνήθως, είνε για τους... τ ύ π ο υ ς
 (μόνον)!

Τὸ πρῶτ' τοὺς δρόμους παίρνουν μ' ἓνα δίχτυ, μὲν (μιά τσάντα)
καὶ ῥωτᾶνε γιὰ πατάτες καὶ γιὰ γάλα σκόνη πάντα
Ὅμως μόνον ἀπαντήσεις παίρνουν τυποποιημένες
ὡς ἐχάσθηκε τὸ γάλα, οἱ πατάτες πῶς σπανίζουν
Καὶ φιλεῖνε τοῦ μονάβη τις ποδὶς τις λερωμένῃ
καὶ γιὰ λίγο γάλα... σκόνη, τὸ μπακάλι ξε- (σκανολίζουν)

Δὲν ξεφεύγεις, ἀναγνώστα, ἀπ' τὰ τυποποιημένα
τὰ συνήθη γεγονότα καὶ τὰ χιλιοτετριμένα.
Καὶ μονίμως θ' ἀσχολῆσαι μὲ τῆς Οὐλεν τίς δηλῶ

με της Πάουερ τὰ μέτρα καὶ με τὶς καταναλώσεις
 θὰ μουτζώνης τοὺς στροβίλους τοὺς ἀθλίους καθ' ἡμέραν
 ἢ τῆς βούσες σου πὺν βγάζουν καθαρώτερν ἀέρα
 κι' ἂν τὴν καταναλώσι σου λίγα κιλοβάτ περᾶσιν
 ἕνα πρόστιμο γενναῖο θεὸς δὲν θέλεις θὰ τὸ σκάσῃς
 γιατί ἡ Πάουερ τὴν ἔχει τέτοια ιδιοτροπία...
 κι' ἀκριβὰ θὰ τὴν πληρώσῃς κάθε σου... παρὰ τὴν

τόσα τρόφιμα ἀναγκαῖα στῆς θαλάσσης τὸν πυθμένα
Καὶ θὰ φτάση, δίχως ἄλλο, μὲ τὸ γάλα πού πετᾷ
ἡ ἄκτῃ τῆς Βουλιαγμένης νᾶν' ἄκτῃ τοῦ... Γαλοῦ (τὰ

Κι' ὁ Σαρωνικὸς ἐν τέλει — λόγῳ τέτοιαις εὐκαι-
 ρίαις —
 θᾶνε σύντομα... γιαιοῦρτι, μᾶλλον... «τύπου Ση-
 λυβρίας!

★

Ἀντιγράφουνε ἀλλήλους ὅλοι οἱ μῆνες γενικῶς
καὶ δὲν πρόκειται ν' ἀλλάξουν ριζικῶς ἡ περικῶς
ἴδια πάντα κι' αἰωνίως θάν' ἡ μοῖρα τοῦ Ρωμιοῦ
κι' ἴδιος πάντοτε ἐπίσης καὶ ὁ τύπος τοῦ ψα-
(μιοῦ)

Ἐπ' ἀόριστον θὰ τρώμε τὸ πανάθλιο ψωμί.
 πού ἀπὸ τὸ καλαμπόκι πού τοῦ βάζουνε γραμμή,
 τὸ κυτᾶμε ἀπελπισμένοι καὶ τὸ τρώμε περιούσιω,
 κι' ἔτσι καὶ εἰς τὸ ψωμί μας νὰ ὀ... Κί τ' ἴνιο...
 (ὁ τύπος)

★
 Ἡ ζωὴ μας, τὶ τὰ θέλεις, παραμένει... ἀεὶ ἡ ἰδία.
 Γράψε, μᾶλλον, ἡ ζωὴ μας ἔχει γίνει ἀηδία!
 Ἰδίο κάθε μας τραγούδι. Ἰδία κάθε μας ταῖνια,
 καὶ τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια συνάντας στὰ καφενεῖα.
 Δυὸ νερά, ἑπτὰ καρέκλες, ἐπιθυμίες οἱ ἀρίδες.
 Τάξι, πρῆμα καὶ πικέττο, νοργιλές κ' ἐφημερίδες.
 Κ' ἴδιοι μὲς στὰ καφενεῖα καὶ οἱ τακτικοὶ τοῦ
 (τύπου
 πού δὲν λείπουν καὶ ὅταν ἔχουν τρεῖς ὀκάδες.
 (γάρμπη)

βλέπεις πάντα καὶ μονίμως κουνουπιδι καὶ πατζαρι!
Ἐπὶ τριήμερον διαβάξεις κάθε μέρα τακτικά,
ὅτι πρόκειται να πάρης καὶ αὐτὰς ὑμνηρικά.
Καθόριζεται ὁ «τύπος» τῶν λευκῶν μακαρονίων.
Τοῦ μοιρασματος ὁ τρόπος καὶ τὸ χρώμα «κουπο
(νίων)»

Μόνο που, αντι τροφίμων, με πολύ καλές προθέσεις
οι ύπουργοι μας διανέμουν με τόν τύπο ύσαςχέσεις
Πού τις δίνουν στόν καθένα.
Κι' έτσι καί τὰ τροφίμά μας είν... έντυπο
(ποιημένα)

Χρόνια τυποποιημένες, δίχως ἴχνος ποικιλίας,
εἶνε ὅπως οἱ δηλώσεις τῆς φιλατείας μας Ἀγγλίας
Ἐπιμόνως μὰς χρυσώνει, ἡλαδή, τὰ ἴδια χάπια
κι' ὅλο κάνει γιὰ τὴν Κύπρο τὴν «κοροϊδα» καὶ τὴν
(«πάτια»

Τὸ βιολί της δὲν θ' ἀλλάξη, ὅπως φαίνεται, ποτὲ
Κι' ὅλο θὰ διαδηλώνουν οἱ δικοὶ μας φοιτηταὶ
καὶ θὰ φέρωνται ἀναλόγως: ἢ μὲ τὰκτ καὶ μὲ τὸν
(«τύπους»

"Η... νεράντζι για νεράντζι, δὲν θ' ἀφήνουνε στου
(κήπου
Μὰ καὶ στὴν πολιτικὴ μας, ὅπως τὸ παρατηρῶ,
κάτι ἀνάλογο συμβαίνει ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ καιρὸ.

“Ολοι οι άρχηγοί εν γένει, με δηλώσεις των αιώνων (γουν
στερεότυποι είναι πάντα στους ώραίους των (τους λόγους

"Όλες οι δηλώσεις ίδιες, άφθονες και ζυγισμένες
που δικαίως νομίζεις ότι είν'... κονσερβοποιημένες
Ίδια λόγια. νέτα - σκέτα.

"Ιδια πάντα ἡ οὐσία καὶ ἀλλάζει ἡ... ἔτικεττα!
Κι' ἐπὶ πλέον, καθὼς εἶδα, κι' ὅπως γίνεται συ (νῆθω)

στῶν κομμάτων μας τὸ πλεθος,
 ἄλλοι ἀρχηγοὶ κινουῦνται — τὸ φρονῶ καὶ θὰ τ
 εἰς τὰ παροσκήνιά τους κι' ἄλλοι εἶνε γιὰ τὸν.

★
"Όλα, γιὰ νὰ τελειώω, εἶνε ἴδια καὶ τὰ ἴδια.
Τὰ μαντάτα τῆς Κορέας, τῶν Μεγάλων τὰ ταξίδια

Ποῦ μᾶς επαναλαμβάνουν καὶ θὰ ψαλλοῦν οὐρεῖς
τὰ «μοτίβα» τὰ συνήθη καὶ τὰ χιλιοεπωμένα:
«Θὰ σιγήσουν τὰ κανόνια», «θὰ περάσῃ τὸ μπού
(ρίνι)

«Τοῦ πολέμου ἡ φουρτοῦνα, ὅπου θάνε θὰ κόπαση.
Καὶ μονίμως, ἐν ὀλίγοις, θὰ μιλάνε γιὰ εἰρήνην.
ὥς πού βόμβας μυστηρίας νέος «τύπος» κάπου θ
(σκάση)

"Ετσι ἡ ζωὴ διαβαίνει, ἀπὸ τὸ πρῶτὶ ὡς τὸ βράδι
 "Ὅλα τυποποιημένα καὶ πρὸ πάντων ἐν Ἑλλάδι
 ὅπου, ἐν μέσῳ ἐπισήμων, τροφίμων.

Καὶ κάθε ρωμὸς πηγαίνει, δίχως νὰ τὸν προσκα-

ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον θὰ τὰ βλέπη στὰς... ἐ
(θεσεῖς)
Ὁ Ρωμῆος! Αὐτὸς ὁ ἥως, ποὺ τὸν τρώει ὁ καὶ μὲν

και που ειν αναμφισβητως τυπος και οχι
(γραμμος
Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

Σμίλα ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ευθύια ενσταυρώσει

Γο-τέλος του «51» εν δψει του δισέχτου «52», ήταν, όπως ξέρουμε όλοι, γεμάτο γάμους. Χρυσές δουλειές έκαναν τα... στεφανοποιεία! Και οι νύφες... «κρουαζιέρα» αρκετούς.

Ένας, λοιπόν, εκ των... κουκουλομένων, πήρε την «αύρι» κυρία του και πήγε σ' ένα ξενοδοχείο της Κηφισιάς να περάσει τη γλυκύτερη νύχτα της ζωής.

Το δωμάτιο χωριζόταν με μία πόρτα από το διπλανό. Και στο διπλανό, υπήρχε άλλο ζευγάρι,

αλλά προφανώς ζευγάρι παλαιό, γιατί κάθε λίγο και λιγάκι ακουγόταν μία φωνή απελπισίας: — Άσε με, βρέ γυναίκα, να κοιμηθώ! Μου τ'άλες αύριο!...

Περνούσαν δυο-τρία λεπτά και... φουσκωμένη κι' αγανακτισμένη η ψυχή του άτυχου συζύγου ώρυετο: — Άσε με, βρέ γυναίκα, να κοιμηθώ...!

Ο νεόνυμφος είχε παγώσει! «Αυτά θα τραβάω κι' εγώ», σκέφτηκε. Και δεν είχε το κουράγιο να τη την παραμισηρότερη τρυφερότητα λέει στη γυναίκα του.

Εκείνη τον έβλεπε κατάπληκτη!... «Αναδύσθαι ταίγαρα έκείνος και κτύπαε το ταβάνι. Μόλις γύρισε να της χαμογελάσει, ο διπλανός εφιάλτης επένεινε:

— Άσε με, κορμί, να κοιμηθώ, να αναπαύω το κορμί μου! Πάγωσε να τρελλάσει ο δυστυχός. Η νεόνυμφη αγανάκτησε: — Τι έχεις; — Καί, μηχανικά, επηρεασμένος από τη διπλανή «κρεβατομουρμούρα», ο μόλις πρό νύμφε ώρυν συζυγός, ξεφώνισε: — Άσε με, κορμί, να κοιμηθώ...!

Την επομένη έχωρισαν!...

Στο τραίνο του Πειραιώς, Ένα ζευγαράκι κάθεται, τρυφερά χειροπιασμένο. Ο διάλο-

γος είναι κοινός και άφορητος στερεότυπος:

— Μ' αγαπάς; — Σε λατρεύω! — Περνάω δυο-τρία λεπτά. (Ποτέ περυσότερα). Κι' επαναλαμβάνεται: — Μ' αγαπάς; — Σε λατρεύω!...

Καλλιθέα, Μοσχάτο, Θησείο, Μοναστηράκι — τα ίδια: — Μ' αγαπάς;

— Σε λατρεύω! — Περνάω την Όμόνοια και πάνε προς τη «Βικτώρια». Μόλις ξεκινάει το τραίνο: — Μ' αγαπάς; — Καί διακόπτει, ο «νευρικός» που κάθεται απέναντί: — Σας λατρεύει, δεσποινίς! Σας λατρεύει!... Έχουμε πειστήριο, μας μέσα στο βαγόνι!... Πεισθήτε και σεις να ησυχάσουμε!...

Το βαγόνι καγχάζει ολόκληρο, αλλά εύτυχώς... φτάνει το τραίνο στη «Βικτώρια» και το ζευγάρι βγαίνει αξιοπρεπώς... θορυβημένο. Ο καθαλιέρος ψιθυρίζει:

— Στην Ευρώπη αυτά δεν γίνονται. Ούτε σε προσέχει κανείς!... Εδώ είναι λας Βαρβαρός!...

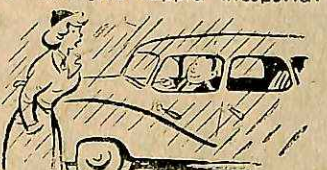
Κι' ένας μικρός μαγκάκος «κλείνει την αυλαία»: — Να μας συγχωρήτε πολύ, κύριε... Τσώρτσιλ!...

Βροχή. Βροχή άγρια! Σκληρή και άδυσωπτη βροχή! Βρέχεται θλιβερά ένα κομμάκι και τρισαριθμημένο δεσποινίδιον στη γωνία του πεζοδρομίου.

Ο τροχοφόρος σύγχρονος «κίπότης» σταματάει συρρίζοντας να δίνει εξετάσεις για να πάρει δίπλωμα οδηγού:

— Περπάτε, δεσποινίς... — Στραφή απάντησε: — Όχι, ευχαρίστη! — Άγανακτεί ο κίπότης: — Μα βρέχεστε! — Έτσι μ' αρέσει! — Μα... μπορεί να κρουολογήσετε!

— Τι σας ενδιαφέρει; — Έχετε λογική αυτή τη στιγμή που κάνετε πεισμάτα; — Αρπάγετε καρμιά πνευμονία!

— Έτσι μου γουστάρει! «Ας είν' καλά η πενικιλίλη! Βγαίνει έξω για να τη συγκινήσει ο κίπότης: — Θα μ' αναγκάσετε να βραχά κι' εγώ! — Τώρα το πέτυχε! Ο άρχισ να κλαίει! Βρεγμένος και κατάπληκτος ο άνθρωπος, την αρπάζει απ' το μπράτσο:

— Εμπά μέσα! Γρήγορα!... Το ατίθασο θήλυ — όπως συνήθως όλα — πειθαρχεί στη βία! Και μόλις ξεκίνησε τ' αυτοκίνητο, τον ωσάει: — Μα τί σας νοιάζει εσάς αν εγώ βραχά και κρυσά; — Γ.α.β. μου... είμαι μέλος της Έταιρίας Προστασίας των Ζώων και κάνω το καθήκον μου!

Κόκκαλο το δεσποινίδιον!... Τηλεφωνικός: — Πρόεδρέ μου, γειά σου! Σιδερένιος!... Θα τους φάμε όλους και πρώτο-πρώτο το Σοφοκλή.

— Ποιος τηλεφώνει; — Δεν γνωρίζεις τη φωνή μου; — Κατάλαβε εδώ! — Ά. Κατάλαβε μου έκανε λόγος. Έδώ... Βενιζέλος!... Ο κ. Κατάλαβε έπιστεψε ότι μιλεί στον κ. Πλαστήρα! Αυτά τουλάχιστον έλεγε γνωστός ακακόγλωσσος σ' έναν υπονοητικό προθόλοιο...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

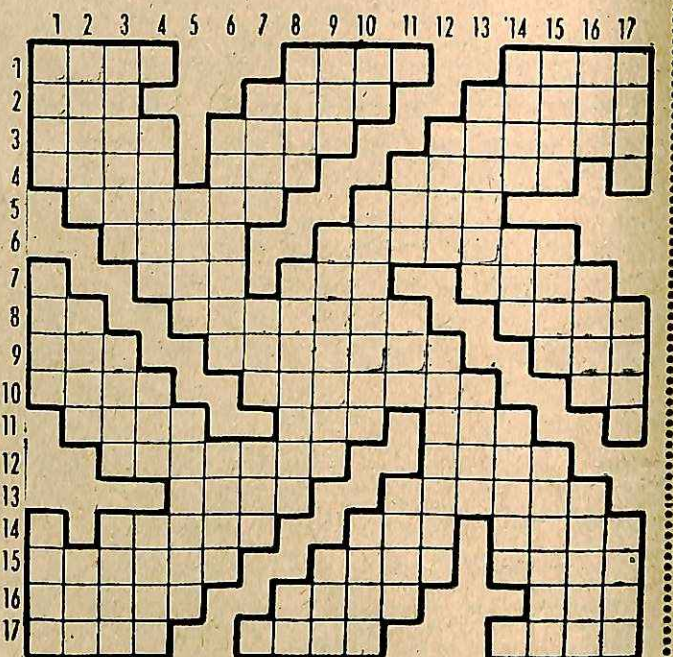
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 366

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1) Γυμνάσιον. — Οίκος με μαυροφορεμένους ένοίκους. — Χρηματικό ποσόν που διαθέτει κανείς παίζοντας χαρτιά.
- 2) Δεν έχουν πάθει τίποτε. — Εύτελής γενεά. — Πόλις της Γαλλίας, επί της Μάγχης.
- 3) Μονωδία όπερας. — Άπαλλασσεται από κάτι. — Μυώ

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1) Ήγεμονικός οίκος της Βουλγαρίας. — Χώρα της Ν. Α. Ασίας. — Υπόσχεσις.
- 2) Συγκέντρωσις πραγμάτων. — Τά μεν επί των δέ. — Τα βοίσκουε στην αγορά. — Πάλλ... γνωστός Έλλην ευθυμογράφος που βρίσκεται στην Άμερική.
- 3) Τίτλος στη Ρώμη και στο

σε θεοσκεπτικό δόγμα.

- 4) Δεν είμαι καλά στην υγεία μου. — Ζώο (δμ.). — Χρησιμοποείται από τις νοσοκόμες (γεν.).
- 5) Πειράζει. — Η πιο γλυκειά λέξις.
- 6) Λουλούδια. — Το τελευταίο μας κοστούμι.
- 7) Έλληνικοί σιδηρόδρομοι. — Μισό «στρώμα». — Δέντρο που αγαπά το νερό.
- 8) Την έρωτεύθηκε ο Ζεύς και η Ήρα την μεταμοσώσε σε δαμάλι. — Έλληνισις συμμετρίας. — Μερικά.
- 9) Πρόθεσις. — Άκτινες που αναπλάτουμε τώρα τον γειμώνα. — Πόλις που έδωσε το όνομά της σε Γαλλίδα ηρωίδα.
- 10) «Αφλεκτος διαφανής ύλη. — Πολύτιμη της Κορινθίας, πρώην Στενόπορον. — Άρθρο.
- 11) Παίζει σημαντικό ρόλο σ' ένα πόλεμο. — Μισό «κόστος». — Το μικρό όνομα γνωστού άστερος του κινηματογράφου.
- 12) Έγραψε περίφημους μύθους. — Έρωτ τρέλλα Ιθαγενών της Ασίας.
- 13) Το κύριο πρόσωπο σ' ένα μυθιστόρημα. — Φανερός.
- 14) Τον αγοράζουμε από τον κρεοπώλη. — Πρόθεσις. — Χρησιμοποείται ως έναυσμα στο τσακμάκι (δμ.).
- 15) Δεν έχει το ίδιο μέγεθος με άλλον. — Πρόθεσις. — Έως σε έβην γλώσσα.
- 16) Δεν έχει συντροφιά. — Πτηνό που δεν λείπει από κανένα ζωολογικό κήπο (καθ.). — Ολόκληρο.
- 17) Ποταμός της Ασίας πιο γνωστός ως Άραξ. — Μέρος του αυτοκινήτου. — Του ίδιου μεγέθους (θελ. γεν.).

ΑΝΝΑ ΚΟΣΤΕΚΟΓΛΟΥ
Η λύσις του 365
στη σελ. 62

Οί πιο σημαντικές ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ ΤΟΥ 1951

Ίατρική, άστροφυσική και άτομική ενέργεια

Ποιές είναι οι πιο σημαντικές ανακαλύψεις που έγιναν κατά το 1951;

Στην έρώτησι αυτή απάντησε μ' ένα άρθρο του, που δημοσιεύθηκε στους «Ταίμς της Νέας Υόρκης» ο γνωστός δημοσιολόγος και συγγραφέας Βάλντεμαρ Κάιμπερτ.

Οί πιο αξιοσημείωτες λοιπόν ανακαλύψεις έγιναν στον τομέα της ιατρικής, της θεραπευτικής και της φαρμακολογίας. Σημειώνουμε τις κυριώτερες απ' αυτές.

1) Έπετεύχθη η παραγωγή συνθετικής κορτιζόνης. Πρόκειται, προς το παρόν, για εργαστηριακά πειράσματα. Άλλα δεν θα βραδύνη η ημέρα που θα καταστή δυνατή η παραγωγή αυτού του πολύτιμου φαρμάκου σε μεγάλη κλίμακα.

2) Ανακαλύφθηκε ένα νέο ύπνωτικό, το «ντορμίζον», που, όπως απέδειξαν τα σχετικά πειράματα, δεν έχει καμμία τοξικότητα και δεν προκαλεί διαταραχές οισαθήποτε φύσεως στον οργανισμό.

3) Τρείς επιστήμονες του πανεπιστημίου της Νέας Υόρκης ανέκλυσαν μία ουσία, που σταματά την πρόοδο της κυφορίας και κάνει τον οργανισμό της γκύου υ' «άπορροφα» το κυφορούμενο έμβρυον. Τα πειράματα, που έγιναν σε θηλυκούς ποντικούς εστέφθησαν από απόλυτη έπιτυχία.

4) Ο γιατρός Φίλιππος Λεβίν ανέκλυσε τρεις νέους παράγοντες στο αίμα του ανθρώπου. Η διαταραχή της μεταξύ των ισσοροπιών προκαλεί πιθανόν το σχηματισμό καρκίνου.

5) Ο δόκτωρ Σαπίρο του πανεπιστημίου της Κολομβίας «μετεφύτευσε» από ένα γάτο σε άλλον δόντια στο στάδιο της ανάπτυξεως. Τα δόντια που μεταφυτεύθηκαν συνεχίσαν την ανάπτυξή τους στο νέο κάτοχό τους.

6) Ο Άγγλος γιατρός Πάρκες ανέκλυσε έναν τρόπο διατηρήσεως του ανδρικού σπέρματος επί δεκαετηρίδες. Έτσι, ένας νεκρός θα μπορούσε να γίνει... πατέρας πενήντα ή εκατό χρόνια μετά το θάνατό του.

7) Ο δόκτωρ Βάλντ, του πανεπιστημίου του Χάρβαρντ, κατώρθω-

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

* Στο Πέντρο της Χίλης, ύπαρξε ένα αλάμα, που είνε άφαιρμένο σε μία σταγόνα νερού! Το αλάμα αυτό κατασκευάσθηκε το 1925, που έβρεξε για πρώτη φορά έπειτα από 300 έτη έρησας! Οί κάτοικοι αυτής της περιοχής, άποζουν από το φάρμακο και αγοράζουν όλα τα άλλα είδη κι' αυτά ακόμη τα λαχανικά, γιατί η χώρα των δεν παράγει τίποτε.

* Ο θηλυκός βακαλάος γεννάει κάθε χρόνο 48 χιλιάδες αυγά! Αν το μεγαλύτερο μέρος απ' αυτά δεν καταστρεφτούν, η θάλασσα θα είνε γεμίζει από βακαλάους.

* Το μεγαλύτερο καμινόνι του κόσμου βρίσκεται σ' ένα μεταλλείο της πολιτείας της Νέας Υόρκης. Μπορεί να μεταφέρει φορτίον 35 τόνων, με ταχύτητα 51 νηλιόμετρων την ώρα. Κιείται με κινητήρα Ντήζελ, δύναμews 325 ίππων.

* Στις Ήνωμένες Πολιτείες κατασκευάσθηκαν γιγαντιαίες ναυαγιστικές βάρκες από αλουμίνιο μήκους 11 μέτρων και πλάτους 4. Καθεμία απ' αυτές, ζυγίζει 3 τόνους και μπορεί να μεταφέρει 150 επιβάτες.

σε να κατασκευάσει με χημικά, μέσα ένα τεχνητό μάτι.

8) Ο Ίταλός καθηγητής Ντολιότι κατασκεύασε έναν τεχνητό πνεύμονα και μία τεχνητή καρδιά, που λειτουργούν ταυτόχρονα και σε στενή συνάφεια μεταξύ τους. Τα τεχνητά αυτά όργανα τα χρησιμοποίησε για ν' αναπληρώσει τα φυσικά, κατά τη διάρκεια μιας δύσκολης και πολύπλοκης έγχειρήσεως. Η έπιτυχία του ήταν καταπληκτική!

Σημαντικές προόδους έκαμε έπίσης κατά το περασμένο έτος η άστρονομία. Να μερικές απ' αυτές:

1) Άνεκαλύφθη ότι μεταξύ των άστρων του Γαλαξίου απλώνεται ένα άορατο παραπέτασμα ύδρογόνου, που εκπέμπει κύματα όμοια με εκείνα του ραδιοφώνου.

2) Άνεκαλύφθη κοντά στον Ήλιο ένα μεγάλο νέφος κοσμικού κοινού, που μάς έμπνιζει να διακρίνωμε τα άστρα που βρίσκονται πίσω απ' αυτό.

3) Στο νότιο ήμισφαιριο του ουρανού ανεκαλύφθησαν 18 νέες πλανήτες.

4) Κατά το παρελθόν έτος οί άστρονόμοι διέκριναν τέσσερες μεγάλες «νόδες» (άστρα που διανύουν ένα στάδιο συνεχών ατομικών εκρήξεων).

5) Στο ήλιακό φάσμα παρατηρήθη η παρουσία τεκτενίου, που είναι το 43ον στοιχείον του πίνακος του Μέντελγιεφ. Το στοιχείο αυτό είχε ανακαλυφθί πριν από μερικά χρόνια από το Γάλλο επιστήμονα Αιμίλιο Σεγκρέ.

6) Ο δόκτωρ Νίκολσον του άστεροσκοπίου του όρους Ουίλσον, ανέκλυσε ένα δωδέκατο δορυφόρο του Διός.

7) Άνεκαλύφθησαν από διαφόρους άστρονόμους οί έξι πέντε νέοι κομήτες: ο «Παζντοσακόβας», ο «Άρεντ-Ριγκώ», ο «Κρεζάνι», ο «Ουίλσον-Άρρίγγκτον» και ο «Άρρινγκκτον».

8) Κατά τον δόκτορα Μάρτιν Λ. Πόμφαντζ, πηγή των κοσμικών ακτίνων είνε ο Ήλιος. Πειράματα που έκαμε ο επιστήμονας αυτός στον Καναδά, απέδειξαν ότι την εμφάνισι των ήλιακών κηλίδων έπασχολουθε (με διαφορά συνήθως μιας μόνο ήμέρας) έντατικός βουδισμός της Γης με κοσμικές ακτίνες.

Κατά το περασμένο έτος, έξ άλλου, συνεχίσθηκαν με γοργότερο ρυθμό οί ατομικές έρευνες.

Ο δόκτωρ Ρομπερτ Λέυτον, του πανεπιστημίου της Καλιφορνίας, ανέκλυσε ένα άνητικό πρωτόνιον. Κατά τον Άμερικανό επιστήμονα, τα πρωτόνια και τα ουδετερόνια, που εθεωρούντο ως σήμερα άδιάσπαστα, μπορούν να διασπασθούν και να μάς δώσουν σημαντικώτερες πηγές ενεργείας.

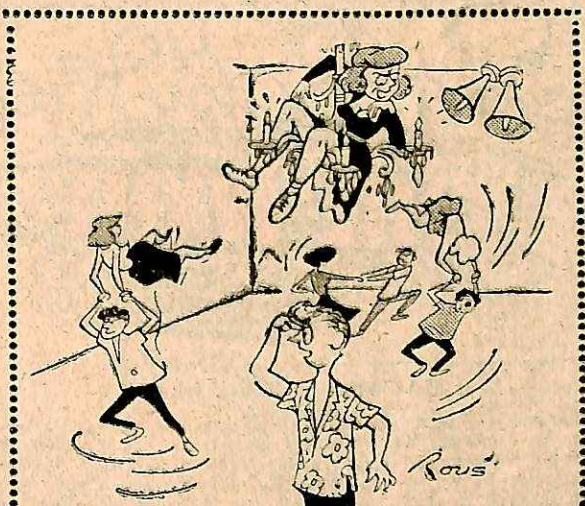
Τα πειράματα της Νεβάντα απέδειξαν, έξ άλλου, ότι είναι δυνατόν να κατασκευασθούν ατομικές βόμβες, που να μπορούν να χρησιμοποιηθούν στο πεδίο της μάχης, όπως περίπου κι' οί όβιδες των κανονιών.

Στο κεφάλαιο τέλος της ειρηνικής χρησιμοποίησε της ατομικής ενεργείας δεν έγινε τίποτε το ιδιαίτερος αξιοσημείωτο ως αυτή τη στιγμή.

☉☉

Μη χειρότερα!

Η γνωστή πρωταθλήτρια του σκι Μάριον Βιγκλεσιγούωρ υπέβαλε αίτηση διαζυγίου στο δικαστήριο της Βοστώνης, κατηγορώντας το σύζυγό της ότι, μ' όλο που ήταν φερμένο από δέκα χρόνια, της φερνόνταν πάντα με τη θερμή και τις διαχύσεις των πρώτων εβδομάδων μετά το γάμο τους! Η κυρία Βιγκλεσιγούωρ χαρακτηρίζει αυτή την τρυφερότητα του συζύγου της ως ένδειξι ψυχικής σκληρότητας.

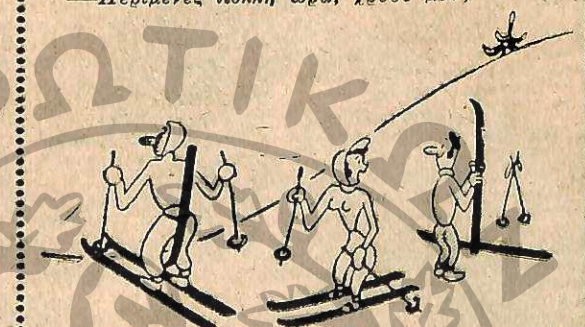

ΜΟΝΤΕΡΝΟΙ ΧΟΡΟΙ

—Πού είσαι, Νταίζη;

—Περίμενες πολλή ώρα, χρυσέ μου;

—Ο Γιώργος βλέπετε δεν είν' ακόμη καλός σκιέρ!...

—Ούδνη τηλεόρασις για καμπαριόηδες!...

Στὰ Βαβίλεια Τῆς Τύχης

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔ ΕΣΤΙΝ... ΝΕΚΡΟΥ!

Υπάρχει περίπτωση που να ερημώσει κανείς και μετά την μεταστροφή του στα Βαβίλεια του σκότους να αλλάξει η τύχη του και να κερδίσουν οι κληρονόμοι του τα κέρδη της απίθανης αυτής μεταθανάτιας ευνοίας της τύχης;

Σπάνιο πράγμα, αλήθεια, αυτό που ρωτάμε, όχι όμως και ακατόρθωτο. Όλα τα πράγματα μπορεί να συμβούν αρκεί να θέλη η τυφή αυτή θεά που ονομάζεται τύχη. Μια ιστορία σχετικά συνέβη πριν από τον πόλεμο στο Καζίνο του Σάν Σεμπαστιάν, στην Βόρεια Ισπανία, ένα από τα γνωστότερα και πολυτελέστερα της Ευρώπης.

Ο ήρωας της καταπληκτικής αυτής ιστορίας ήταν ένας Νοτιοαμερικανός ζωγράφος που είχε έρθει με την κόρη του από το Μπουένος Άιρες στο Ισούν από όπου καταγόταν για να επισκεφθεί τους δικούς του.

Το Ισούν που είναι η πατρίδα της Ισπανικής πόλης προς την Γαλλία απέχει μισή ώρα με το τρένο περίπου από το Σάν Σεμπαστιάν τόπο συναντήσεως όλων των μεγιστάνων του πλούτου της Υφελίου.

Το Σάν Σεμπαστιάν φιμίζεται για τα υπερπολυτελή ξενοδοχεία του, για την γλίστρα της καθημερινής του ζωής και για το μεγάλο παιχνίδι που γίνεται στις αίθουσες του Καζίνο του. Ήταν λοιπόν φυσικό, ο ήρωας μας, αφού επισκέφθηκε τους δικούς του, να παρουσασθεί από την λάμψη του Σάν Σεμπαστιάν και να πάν και αυτός εκεί για να δοκιμάσει την τύχη του. Ο Αμερικανός όμως ζωγράφος δεν είχε και πολλά χρήματα. Έτσι η επίσκεψή του στο Καζίνο είχε σκοπό να δοκιμάσει λίγο την τύχη του και κυρίως να μπορέσει να πάρει μερικά σκίτσα παικτών για να τα πουλήσει αργότερα σε μία εικονογραφημένη επιθεώρηση του Μπουένος Άιρες με την οποία κρι συνενόησαν.

Η τρέλλα όμως του τυχερού παιχνιδιού είχε πολύ μεγάλη και άμα υπέλεξε κανείς δεν μπορεί πια να λησυχάσει εύκολα. Έτσι την επόμενη και ο ζωγράφος μας πού από το πρώτο βράδυ της επίσκεψής του στο Καζίνο, κάθισε στο τραπέζι της ρουλέτας και έχασε ένα τεράστιο ποσό.

Στη συνέχεια όμως όπως ήταν δεν συλλογίσθηκε τη δουλειά του. Η μόνη του σκέψις ήταν το πόσο μ...

...ρούσε να ξαναρχίσει να παίξει στα οποία συνηθισμένα λαιμωδόνταν και το ποσόν της επιστροφής του στο Μπουένος Άιρες.

Την επομένη το βράδυ ξεκίνησε πάλι με τον σιδηρόδρομο από το Ισούν και ταξίδεψε για το Σάν Σεμπαστιάν. Κανείς δεν ήξερε ότι είχε χάσει τα λεπτά του στην ρουλέτα και μόνο η κόρη του ανησύνησε γιατί ο ζωγράφος έπασσε από την καρδιά του.

Τον είχε δη γλωμώ το ποιά της επομένης της παρωληθείας του στο Καζίνο και δίχως να ξέρει ακριβώς τι είχε συμβεί φοβόταν υπήρχε απώστως Γι' αυτό αποφάσισε να τον ακολουθήσει κρυφά.

Ο ζωγράφος λοιπόν κάθισε στο τραπέζι της πιο μεγάλης ρουλέτας εκεί όπου η μικρότερη είχε έρθει σε σεβαστό ζοϊθύμ πεσσετών. Είχαν αποφασίσει να τα παίξουν όλα για όλα, με σκοπό να κερδίσει τα ναυμένα του λεφτά και να φύγει αμέσως από το Καζίνο με την οπτη απόφασι — απόφασι κάθε ναμένου παικτού — όταν κερδίσει να μην ξαναπατήσει το πόδι του εκεί.

Δυστυχώς όμως η τύχη του δεν τον ευνόησε στο πρώτο τέταρτο της ώρας. Και όταν έφτασε η στιγμή να καταθέσει την τελευταία του φίσσα, ο ζωγράφος ήταν χωρίς, σαν πεθαμένος. Τελικά με μία υπεράσπρωπη προσπάθεια, την έβαλε στον αριθμό 8. Ύστερα ακίνητος στην θέσι του, με ναυμένα τα μάτια στο κενό, περίμενε...

Η υπίλλια στριφονούρισε μερικές φορές και ύστερα ο κρουπιέρας φώναξε με την άχρωμη εκείνη φωνή των υπαλλήλων του Καζίνο:

— Οκτώ... Ο ζωγράφος μας κέρδισε. Μπροστά του μαζεύτηκαν 36 φίσσες σαν τη δική του. Δεν άπλωσε όμως να τις πάρει. Καθόταν εκεί στη θέσι του ακίνητος και σιωπηλός με νοουλωμένα τα μάτια. Η φίσσα του έμεινε πάντα τοποθετημένη στον αριθμό 8. Και η υπίλλια ξαναγύρισε, και πάλι ο κρουπιέρας φώναξε:

— Οκτώ... Πάλι κέρδισε ο ζωγράφος και πάλι στοιβάντηκαν τα κέρδη του μπροστά του και πάλι όμως δεν κίνησε το γέρι του για να τα μαζέψει, μό ο έβλεπε με απλάνες το μάτι, μπροστά του. Τότε ο διπλανός του τον

σκούντηξε και εκείνος έπεσε ξαφνικά προς τα πλάγια μοιχοκόμματος! Ήταν νεκρός!

Πότε όμως είχε πεθάνει; Πριν ή μετά από την αναγγελία του θανάτου του; Κανείς δεν το έμαθε ποτέ. Στο μεταξύ όμως η φίσσα του έμεινε στο όκτώ και κανείς δεν είχε το δικαίωμα να την άποσύρη.

Και το όκτώ πήρε έσοτα φορές ακόμη κατά συνέχεια και κάθε φορά κερδίζει ο πεθαμένος ζωγράφος, συνεχίζοντας από το υπερπέραν το μακάριο παιχνίδι του!

Στο μεταξύ η κόρη του, που τον είχε πασκολογηθεί ως το Καζίνο, κλαίνοντας παρόλας τον νεκρό πατέρα της που μεταφέρθηκε στο γραφείο της διευθύνσεως του Καζίνο για να του πασασχεθούν οι πρώτες βότες, άκουστες πιά...

Όταν διειστώδη ότι ο ζωγράφος είχε πεθάνει από συγκοπή της καρδιάς ειδοποιήθηκε ένα γραφείο κηδείων να τον πασάλαδη. Όσο για την κόρη του άτυχου παικτού, φεύγοντας από το Καζίνο, πήρε μαζί της τα κέρδη του μεταθανάτιου παιχνιδιού του πατέρα της ένα ποσόν τριάντα χιλιάδων περίπου δολαρίων!

Από τα χοήματα αυτά έκανε στο πατέρα της μια από τις μεγαλοπρεπέστερες κηδείες που είχε δη ποτέ το Σάν Σεμπαστιάν και τα υπόλοιπα χοήματα της χορήγησαν, ως ποσικά για να παντρευτεί τον εκλεκτό της καρδιάς της στο Μπουένος Άιρες.

Έτσι σε μία πρωτοφανή σύμπτωση θανάτου και τύχης, ένας τυχερός, νεκρός κέρδισε στη ρουλέτα μια ολοκληρωθείσα ιστορία.

ΑΛΕΞ. Γ. ΠΩΠ

Ένα φέρετρο για δύο έρωτευμένους

Μία ωραία χωρική του Έρζεσουμ ονοματι Σεβίμ Εκάλ, ηλικίας 14 ετών, κόρη πλουσιού κτηματίου, το είχε σκάσει απ' το σπίτι του πατέρα της, για να ακολουθήσει ένα βοσκό, που αγαπούσε από καιρό. Όταν οι γονείς της ανακάλυψαν τη δραπέτευσή της συνένωσαν τους φίλους των κι' άρχισαν να αναζητούν τους δυο έρωτευμένους. Μα η νύχτα ήταν τόσο παγωμένη, στα μέρη αυτά, στους πρόποδες δηλαδή του Καυκάσου, κι' είχε πέσει τόσο χιόνι, ώστε αναγκάστηκαν να σταματήσουν τις έρευνές τους τις νυκτερινές ώρες. Μόλις ξημέρωσε, τις συνέχισαν. Κι' αυτή τη φορά βρήκαν τους έρωτευμένους, σφιχταγκαλιασμένους και νεκρούς απ' το κρύο πάνω σε μία βελανιδιά. Είχαν καταβύγει εκεί πάνω για να γλυτώσουν απ' τους λύκους που τους κυνήγησαν κι' είχαν ελπίσει απ' την παγωνιά. Το κρύο κι' ο θάνατος έκαναν τελείως αλύγιστα τα μέλη του σώματός τους. Κι' έτσι μη μπορώντας να τους χιρίσουν, τους έβαλαν ανακαλισμένους στο ίδιο φέρετρο και τους έθαψαν σε κοινό τάφο...

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΤΑ ΗΘΕΛΕ ΑΥΤΗ...

— Ο άντρας μου εινε ο μεγαλύτερος παληάνθρωπος που εγέννησε η φύσις!

— Και τι σου έκαμε;

— Άνοιξε τον κουμπαρά του μπέμπη και πήρε όλα τα λεφτά που βόσκονταν εκεί!

— Α, τον άθλιο!

— Κι' ό,τι λογάριάζα ν' αγοράσω μ' αυτά ένα καινούργιο καπελλάκι, που έχω από καιρό στο μάτι!

— Ζητάω, φίλε μου, μιὰ κατάλληλη γυναίκα για να την παντρευτώ.

— Πώς τη θέλεις;

— Ψηλή, ωραία, στρογγυλή, γερή, καλλιτεχνική...

— Τότε να παντρευτείς... μιὰ κολώνα του Παρθενώνος!

— Έκείνη; Φίλας σαν να εισαι πολύ πεπειραμένος!

— Εκείνος; Και σύ, πώς το κατάνες;

— Σωθήκατε, φίλε μου, απ' την άρρώστεια σας χάρις στη γερή καρδιά σας.

— Τότε λοιπόν, γιατρέ μου, δεν σάς όφειλω τίποτε!

— Ο σόζυγος; Μα γιατί εξακολουθείς να λες πως δεν σε αγαπώ πια;

— Η σόζυγος; Γιατί εινε αδύνατο ν' αγαπάς μιὰ γυναίκα, που εινε τόσο κακοτηγμένη σαν και μένα!

— Μα γιατί φωνάζετε έτσι, πριν ακόμη σάς άγγιξω;... Ένας κύριος που περιμενε τη σειρά του στην αίθουσα άναμονής, τρώμαξε κι' έφυγε. Αυτό ακριβώς ήθελα! Ήταν όράφτης μου, που του χρωστώ ακόμη το κοστούμι που φοράω!...

— Ένας κύριος μπαίνει σ' ένα φαρμακείο.

— Μου δίνετε ένα καλό φάρμακο για τη ροίπη; Λέει στο φαρμακοποιο.

— Θα σάς δώσω το πιο αποτελεσματικό απ' όλα, απαντάει αυτός. Τις παστίλλες «Αντιγκρίπ».

— Όχι, όχι, φωνάζει ο πελάτης. Αυτές τις παστίλλες τις βράζω εγώ... Δεν έχετε τίποτε άλλο;

— Ένας πατέρας κάνει τον περίπατό του, μαζί με το μικρό γνιό του. Σα φνικα, ένα πουλάκι κάνει... ένα ανεπιθύμητο δώρο στο καπέλλο του. Έκείνος το βράζει τότε, το σκουπίζει και λείι στο γνιό του.

— Προπει, παιδί μου, να ευχαριστούμε το Θεό που δεν έδωσε φτερά... στις άγελάδες!

— Δεν ξέρω με ποιό τρόπο να σάς ευχαριστήσω, λέει ο κατηγορούμενος που άθωώθηκε στο δικηγόρο του.

— Από την εποχή που οι Φοίνικες ανακάλυψαν το χοήμα, του άπανταί αυτός, δεν χρειάζεται να σπάξει κανείς το κεφάλι του για κάτι τέτοια μικροπράγματα!...

— Γιατί βρίζεσαι στη φυλακή;

— Μ' έφαγε η πλειοψηφία! Έγώ, γνόπιστήριζα πως ήμουν άθώος, άλλ' οι ένοργοι είχαν αντίθετη γνώμη. Κι' αυτοί, φίλε μου, ήταν περισσότεροι!

Ο μύω σόζυγος: Έ, λοιπόν, βρέ γυναίκα, αυτό το ριγέ κοστούμι μου το είχα τελείως ξεχάσει!...

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η γοργά Νικόλ ἀποκαλύπτει στὸ Μονμορανσὺ, ὅτι ὁ Προφήτης εἶναι ὁ γιὸς τῆς Διάνας ντὲ Βιλαντρώ καὶ τοῦ μαρκήσιου ντὲ Μπαζά κι' ὅτι τοῦ ἔχει παραδώσει μιὰ περγαμνὴ ποὺ τῆς εἶχε ἐμπιστευθῇ ἡ μητέρα του. Ἡ περγαμνὴ αὐτὴ ἀποκαλύπτει τὸ μυστικὸ τῆς γεννήσεώς του. Κι' ὁ Μονμορανσὺ φοβάται ὅτι, μ' ἓνα τέτοιο ὄπλο, ὁ Προφήτης μπορεῖ νὰ διεκδικήσῃ τὴν περιουσίαν τῆς μητέρας του, ποὺ τὴν ἔχει σφετερισθῇ αὐτὸς. Πιεζόμενος, λοιπόν, ἀπὸ τὴν ἀπειλὴ τῶν λουθηρανῶν ποὺ πολιορκοῦν στέναι τὸν πύργου του, ἀναβιβάζει στὸ γραμματεῖον τὸν πρῶτον ἀπὸ τῶν ἀπαιτητῶν τῆς περγαμνῆς. Κι' ἐκεῖνος τοῦ φανερώνει τὸ μυστικὸ τῆς καταγωγῆς του.

42^{ον} — Διάννα ντὲ Βιλαντρώ, κόρη τοῦ κόμπετος Γκασπαρ καὶ τελευταία τῆς γενιάς τῆς.
Ὁ Προφήτης ἀπῆλθε τὸ ἀλυσόδετο χέρι του καὶ πρόσφερε μ' ἐπίσημο τόνο:

— Νὰ πῆς στὸν κοντόσταυλο, ὅτι θὰ τοῦ παραδοθῇ ἡ περγαμνὴ τὴν ἡμέραν ποὺ κι' ὁ τελευταῖος ἀδελφός μου θάχη πιά ἐπιβιβασθῇ στὴν ἀγγλικὰ πλοία!
Ὁ Ρομπέρ πρόσθετε τὴ συγκατάθεσί του, ὅχι ὥσως καὶ τὸν τελευταῖο ἐκεῖνο περιορισμὸ.

— Γιατί νὰ περιμένῃς ὥς τότε, εἶπε, ἐφ' ὅσον ὁ δούξ σοῦ δίνει τὸ λόγον σου;
Ὁ γιὸς τῆς Διάνας ἐβίβει ἓνα ἱστὸ ἀράχνης ποὺ κρεμόταν ἀπ' τὸν φεγγίτη, κι' ἀπάντησε:

— Νὰ τὸ ἐμβλημα τῆς συνειδήσεως τῶν ἀνθρώπων! Ἐνὰ ὄσκος περνάει ἀνάμεσα τῆς καὶ φύνης, ὅπως ὁ ἀνεμὸς ἀνάμεσα σ' αὐτὸ τὸν ἱστὸ!

Ποῖν προλάβῃ νὰ δώσῃ ἀπάντησι ὁ Ρομπέρ, ἀντήχησε ἓνας δυνατὸς κρότος, σὰν βροντῇ.

— Τί εἶν' αὐτό; φώναξε ὁ γραμματεὺς τοῦ Μονμορανσὺ.
Κι' ὥρμησε πρὸς τὴ σκάλα, τόσο βιαστικά, ὥστε ἔλασε νὰ κλειδωθῇ τὴν πόρταν τοῦ κελλιοῦ. Φανόταν, ἄλλωστε, περιττὴ αὐτὴ ἡ προφύλαξι, ἐφ' ὅσον τὰ χέρια τοῦ Προφήτη ἦσαν κλεισμένα μέσα σὲ σιδερένια βραχιόλια, στὴν ἀκρὴ μιᾶς βαρεῖας ἀλυσίδας, στερεωμένης γερά στὸν τοῖχο.

— Αὐτὸς ὁ θόρυβος, εἶπε οἱ πυροβολισμοὶ τῶν ἀδελφῶν μου! ψιθύρισε ὁ φιλακισμένος, ὅταν ἐξῆλθε μόνος. Ἀρχίσαν τὴν ἐπιθεσί... Μὰ δὲν θέλω νὰ σκοτώσω αὐτὸ τὸ γένος μου! Εἶχε σχεδὸν τὸ δικαίωμα νὰ φερόνται σκληρὰ, ἀφοῦ ὑπῆρχε τόσο δυστυχισμένος!

Κύτταξε τὰ χέρια του καὶ πρόσθεσε:
— Θὰ τὰ ἐλευθερώσω ἀπ' τὴν ἀλυσίδες κι' ἀν' ἀκούῃ χρειαστῇ νὰ πληρώσω τὴν σάρκα μου, νὰ σπάσω τὰ κόκκαλά μου!...

Βλέποντας πὼς δὲν εἶχαν ξαναγυρίσει ὁ Προφήτης κι' ἡ Νικόλ ἄλλωστε, εἶχε διατάξει ἐπιθεσί. Κι' οἱ ἄνδρες ποὺ εἶχαν ὀρμήσει μὲ μανίαν ἐναντίον τοῦ πύργου. Εἶχαν στήσει σκάλες πάνω στὰ τεῖχη του, κι' ὁ ἀνθρωπίνος χείμαρρος ξεχύθηκε, ἀφορισμένος, γύρω ἀπ' τὸν πέτρινο ἐκεῖνο ὄγκο.

Μὲ τὴν εἶδησι τῆς νίκης τοῦ Λυκοπηδήματος, εἶχαν φτάσει ἀπὸ παντοῦ ἐνισχύσεις στοὺς λουθηρανούς. Μόνον οἱ εὐγενεῖς ὁμόθροσκοι τοὺς δὲν εἶχαν κινήθῃ ἀπ' τοὺς πύργους τους — ἀντίθετα πρὸς τὴς προβλέψεις τοῦ Σπαλατρόνε. Γιατί σκεπτόνταν, ὅτι δὲν εἶχε φτάσει ἀκόμη ἡ στιγμή... ὅτι ἡ ἐξέγερσις ἐκείνῃ δὲν εἶχε πιθανότητες ἐπιτυχίας, ἐφ' ὅσον δὲν γίνονταν ἀρχηγὸς τῆς κάτοικος μεγάλος ἀρχοντας. Ἰσως μὲ τοὺς ἀρχηγούς τῶν καθολικῶν.

Οἱ ἐνισχύσεις λοιπὸν ἀποτελοῦντο μόνον ἀπὸ χωρικοὺς σχεδὸν ἀόπλους, ποὺ ἐπιφελοῦντο ἀπ' τὴν ἐξαιρετικὴ ἐκείνῃ εὐκαιρίαν, γιὰ νὰ προσπαθῶσιν ν' ἀπαλλαγούν ἀπ' τοὺς τυραννικοὺς ἀφέντες τους. Ὁ Ρολὰν καταλάβαινε τὴς προθέσεις τους, καὶ μάλιστα ὑποπτευόταν πὼς πολλοὶ ἀπ' αὐτούς, ἦσαν καθολικοί, κι' ἄλλοι πάλι τελειὸς ἀδιαφοροὶ γιὰ τὴν θρησκείαν. Πάντως, ὁμως, σκεπτόταν φιλοσοφικά, ὅτι μεγάλωνε ἐστὶ ἡ δύναμι τοῦ στρατοῦ του.

Ὅσο γιὰ τὴν φρουρὰ τοῦ πύργου, ἀποδεκατισμένη, δίχως ἐφόδια καὶ χωρὶς τὰ στρατηγήματα τοῦ Χαίρε-Μαρία — ποὺ τὸν φρουρούσε ὁ ἴδιος ὁ Ρολὰν — δὲν αἶξε μεγάλα πράγματα. Ἀπτελεῖτο μολὶς ἀπὸ 70 ἄνδρες, μ' ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς τὸν Σπαλατρόνε, τὸν δὲν Τζιλ Λοπέθ καὶ τὸν Λά Ουαίν, ποὺ ὁ Μονμορανσὺ τὸν εἶχε ὀνομάσει καπετάνιο. Εἶχε ὁμως μὲ τὸ μέρος τῆς τοῦ πλεονέκτημα. τοῦ ὄχυρου πύργου.

Διατάζοντας ἐπιθεσί, ὁ Ρολὰν ἤξερε καλά, ὅτι δὲν θὰ μπορούσαν οἱ λουθηρανοὶ νὰ σκαρφαλώσων στὰ ψηλά τεῖχη. Ὁ σκοπὸς του ἦταν ν' ἀναγκάσῃ τὴν φρουρὰ νὰ διασκορπισθῇ τὴς δυνάμεις τῆς.

Πραγματικά, οἱ στρατιῶτες τοῦ κοντόσταυλου εἶχαν τρέξει ἀμέσως στὴς ἐπάλξεις κι' ἐξορίχον ἀπὸ κει πάνω πυροβολισμούς, ποὺ δὲν ἐξερῶσαν ὡστόσο οὐποδαῖα ἀποτελέσματα...

Ὁ Ρολὰν εἶχε ἀντιληφθῇ, ὅτι τὸ τωρὶν σημεῖον ἦταν ἡ κυρία εἴσοδος τοῦ πύργου. Εἶχε ρίξει, λοιπόν, ἐναντίον τῆς εἰσοδοῦς αὐτῆς, ἀπαισιμένους μὲ γερά τσε-

Τὸ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

ΨΩΝΙΟ

Φρόνιμο, κήθησε σ' αὐτὰ καὶ κάθε μέρα μὴ μὸν βγά-
φωτογραφίαν στίβα
καὶ πρὸ παντὸς μὴ μὸν κολλᾷς
νὰ πᾶς κ' ἐστὶν γὰρ... «στὰρ Ἑλλάς»
καὶ γιὰ μεγάλη «γέλα»!

«Ἀσε τὸ ψώνιο κατὰ μέ-
και σοδαρὰ μὴν ἐπιμέ-
νὰ πᾶς γιὰ Τάσσορ Λάνα,
γιὰ νὰ μὴ μὴν ὅλη ἡ γῆ
πὼς εἶσαι τοῦ Μεταξουργεῖ-
ἡ Φρόσω ἡ... ἀλάνη!

«Ἄν θέα νὰ κάνουμε χωριό,
μείνε πιστὸ στὸ πλυσταριό,
ποὺ σ' ἔχει «φίρμα» κάνει
καὶ ὁδῶσε, θέα εἰτε δὲ θέ-
καὶ τὸν Καζάν τὸν
(ἀκωνοθέ-
καὶ κῆντα τὴ... μα-
Γζάν!

«Ἀσε, λοιπόν, τὴ φω-
(τογέ-
καὶ γιὰ... «δενέττα»
(μὴν πηγαί-
μὲ δυὸ λογάκια σκέτα,
νὰ μὴ σοὺ κάνω τὴ
Γζιμιά
καὶ νὰ μὴν πᾶμε γιὰ
(καμιά
μανιάνη... βεντέτα!
Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ

Πραγματικά, ὁ Ρολὰν ντὲ Φερουιλάκ,

κουρία. Ἰδιάντα ἄλλοι τοὺς πορστάτευαν μὲ ἀρκεθούζια καὶ κρατοῦσαν σ' ἀπόστα-
σι τοὺς στρατιώτες ποὺ βρίσκονταν στοὺς δυὸ διπλανοὺς πυργίσκους.

Ἐνῶ οἱ λουθηρανοὶ, οἱ ἀνεδαφισμένοι στὴς σκάλες, ἀπασχολοῦσαν τοὺς ὑπερασπιστὰς τοῦ πύργου, οἱ συντροφοὶ τους, μὲ τὰ τσεκούρια, χτυποῦσαν μὲ μανίαν τὴν χοντρή πόρταν. Ὁ κοντόσταυλος ἀφρίζε, ἀκούγοντας αὐτὸ τὸ θόρυβο. Δὲν εἶχε φαντασθῇ ποτέ, ὅτι τὸ θρόσος τῶν οὐγενῶν θάφτανε ὡς τὸ σημεῖον νὰ ἐπιτεθοῦν κατὰ τοῦ πύργου του. Μὰ ἡ σκληρὴ πραγματικότης ἦρθε νὰ τὸν βγάλῃ ἀπ' τὴν πλάνη του.

Ὁ πάτερ-Ματουρέν, ὁ ἐφημέριος τοῦ πύργου, πῆγε νὰ τὸν βοᾷ καὶ τοῦ εἶπε, κατακόκκινος ἀπὸ ἐκπληξὴ καὶ τρόμο:

— Βοήκα ἓνα τρόπο νὰ τελειώσῃς ἡσυχα ἡ φασαρία. Αὐτοὶ οἱ ἀλῆτες σίγουρὰ θάχουν πολὺν καιρὸ νὰ πρῶν κρασί. Θὰ τοὺς ἀφήσουμε, λοιπόν, στὴ διάθεσί τους τὰ βαρέλια σας, ὥσπου νὰ πέσουν ἀναισθητοὶ ἀπ' τὸ μεθύσι...

— Ἀφήστε τὴς ἀνοησίες! τὸν διέκοψε ὁ Μονμορανσὺ, νευριασμένος. Βοηθήστε μὲ καλύτερα νὰ πᾶω ὡς τὸ παράθυρο καὶ νὰ δῶ τί γίνεται ἔξω...

ΜΣΤ.

Ἀκουμπώντας στὸ μπράτσο τοῦ ἐφημερίου, ὁ κοντόσταυλος, πῆλαισε σ' ἓνα παράθυρο καὶ τ' ἀνοίξε. Γενναῖος πάντα, σὰν ὅλους τοὺς προγόνους του, στάθηκε ἐστὶ ποὺ νὰ τὸν βλέπουν καλὰ ἀπ' ἔξω καὶ φώναξε μὲ φωνὴ βροντῶν:

— Κουράγιο, παιδιά μου!... Σουβλίστε ὅλους αὐτοὺς τοὺς βρυσμολόγους!

Μία σφαῖρα ἀρκεθούζιου πέρασε ἐξιστὰ σχεδὸν ἀπὸ τὸ πρόσωπό του κι' ἐπάταξε τὸ χάλκινο πολυέλειο, ποὺ κρεμόταν ἀπ' τὸ ταβάνι.

— Φύγετε ἀπὸ κει, ἔξοχῶτατε!... τσαύλιζε μὲ τόσου ὁ ἐφημέριος.

— Ἀφήστε με! Ἡ θέσι μου εἶν' ἐδῶ... Δώστε μου γρήγορὰ ἓνα ἀρκεθούζιο ἀπὸ κείνη τὴν πανοψία! Θέλω νὰ καυνίσω ἓνα γελοῖο ποὺ μὲ σημάδευε...

Ἀρπάξε τὸ ὄπλο ποὺ τοῦδωσε ὁ πάπας, τὸ στήριξε στὸν ὦμο του καὶ σκόπευσε. Ἀκούστηκε μιὰ διπλὴ ἐκπυρσάκρῃσι. Ἡ σφαῖρα τοῦ λουθηρανοῦ πέταξε τὸ σκούφο τοῦ κοντόσταυλου. Ὁ ἴδιος δ' ὡς χτυπήθηκε κατὰστάθη καὶ γκρεμίστηκε ἀπ' τὸ τεῖχος, πάνω στὸ ὅποῖο εἶχε σκαρφαλώσει.

Στὸ μεταξύ, οἱ ἄνδρες μὲ τὰ τσεκούρια συνέχισαν τὴ δουλειά τους. Ὁ Ρολὰν τοὺς εἶνε κουράγιο μὲ τὴς φωνές του. Καί, κάθε τόσο, ρωτοῦσε ἓνα ἄπλο ποὺ στεκόταν διπλὰ του:

— Πᾶς σας φαίνεται, Χαίρε-Μαρία!... Ὁ νικημένος καπετάνιος ἔσκυβε ταπεινὰ τὸ κεφάλι του κι' ἀπάντησε:

— Εἶνε μιὰ πολιορκητικὴ μέθοδος ποὺ δὲν τὴν ἔχω διαβάσει σὲ κανένα βιβλίο... Ἐ, λοιπόν, τώρα θὰ δῆτε πὼς τὰ τσεκούρια μας ἀξίζουν καλύτερα ἀπ' ὅλες τὴς σφίρες τῶν βιβλίων σας! Κυττάχτε...

Ὁ Ρολὰν ἀρπάξε κι' ὁ ἴδιος ἓνα τσεκούρι καὶ φώναξε στοὺς ἄνδρες του:

— Τόπο! Ἡ σειρά μου τώρα!

Σὲ κάθε χτύπημά του, ἔτρεμε ἡ βαρεῖα πόρταν οἱ σύντροφοί κι' οἱ κλειδαριές τῆς, οἱ πέτρες ποὺ τὴ συγκροτοῦσαν... Τὸν σκέπαζε ἡ σκόνη ποὺ πέφτε ἀπὸ ψηλά, μαζί μὲ κομμάτια ξύλου.

Ὁ κοντόσταυλος κατάλαβε πὼς δὲν θὰ μπορούσε ν' ἀντίξῃ γιὰ πολὺ ἡ πύλη τοῦ πύργου.

— Θὰ μποῦν, οἱ ἀθλιοὶ! φώναξε μὲ λύσσα.

— Καὶ δὲν θὰ μᾶς ἀφήσουν καθόλου ψωμί καὶ κρασί, οἱ πεινασμένοι... πρόσθεσε ὁ πάτερ-Ματουρέν.

Ὁ Σπαλατρόνε, μαζί μὲ μερικοὺς στρατιώτες, ὤρμησαν μέσα στὴν αἶθουσα.

— ἔξοχῶτατε! φώναξε ὁ ἴταλός. Ὁ Ρολὰν τὸν τσεκούρι ὁ ἴδιος ὁ καπετάνιος... Ἀνεβήτε γρήγορὰ στὸν ψηλὸ πυργίσκο, γιατί θὰ σπάσῃ ἡ πόρταν!...

Πρὶν προλάβῃ ν' ἀπαντήσῃ ὁ κοντόσταυλος τὸν ἀρπάξαν τρεῖς χειροδύναμοι στρατιῶτες καὶ τὸν τσάβησαν μαζί τους, παρ' ὅλη τὴν ἀντίστασί του.

— Κι' ἐμένα, θὰ μ' ἀφήτε ἐδῶ; τραύλιζε ὁ ἐφημέριος.

Πέντε ἄλλοι στρατιῶτες τὸν ἀρπάξαν κι' αὐτὸν, ἀλλὰ τόσο ἀπρόσεκτα, ὥστε ἔβαλε τὴς φωνές:

— Ἀφήστε με, κτήνη! Ἀσεδέστατοι!... Μὲ πονάτε, κακοῦργοι!...

Μὰ οἱ στρατιῶτες, ἀδιαφορώντας γιὰ τὴς διαμαρτυρίες του, τὸν κουβάλησαν στὸν πυργίσκο, ὅπου βρισκόταν ἡδὴ κι' ὁ κοντόσταυλος. Συγχρόνως σχεδόν, ἐμφανίσθηκε κι' ὁ Ρομπέρ Κέρ.

— Δώστε μου τὸ κλειδί ἀπ' τὴς ἀλυσίδες. ἔξοχῶτατε, εἶπε.

— Θὰ παραδώσῃ τὴν περγαμνὴν!

— Ναί...

Μία λάμψι χαρὰς φώτισε τὰ μάτια τοῦ κοντόσταυλου.

— Τόχει ὁ Σπαλατρόνε! εἶπε. Γρήγορα, πᾶστο κι' ἐλευθερώσε τὸν, προτοῦ νὰ σπάσουν τὴν πόρταν αὐτοὶ οἱ ληστές...

Ἐνα μυριόστομο οὐρλιασμα χαρὰς πληροφόρησε τὸ γέρο δούκα, ὅτι οἱ οὐγενετοὶ εἶχαν ὀρμήσει μέσα στὴν αἶθλ τοῦ πύργου. Ἐσκυψε ἀπὸ ἓνα στενὸ καὶ στοργυλὸ παραθυράκι κι' εἶδε πραγματικά τὸν πληθὸς ποὺ σκορπίζονταν πρὸς τὴς σκάλες, τὰ ὑπόγεια, τὰ μαγειρεῖα...

— Πολὺ ἀργά! μονολόγησε. Σὲ τρία λεπτά, θάχουν ἀνοίξῃ τὸ κελλί μου! Καί τότε θ' ἀνακαλέσῃ τὴν ὑπόσχέσί του!...

— Γιὰ ποῖον μὲ περνᾷς, γέροντα; πρόσφερε πίσω του μιὰ φωνὴ βαρεῖα.

— Αὐτὸς!... φώναξε μὲ τρόμο ὁ Μονμορανσὺ, ποὺ δὲν φοβόταν τίποτε.

Ὁ Προφήτης στεκόταν στὴ μισανοιχτὴ πόρταν. Τὰ χέρια του ἦσαν πληγωμένα, καταματωμένα.

— Ναί, ἐγώ, ὁ Ζὰν ντὲ Βιλαντρώ! εἶπε. Δὲν ἄφησα κρέας στὰ χέρια μου, γιὰ νὰ προλάβω νὰ βγῶ ἀπ' τὴ φυλακὴ μου καὶ νὰ ἐμποδίσω τοὺς ἀδελφούς μου νὰ σὲ σκοτώσουν!...

— Θὰ μὲ προστατέψῃς... ἐσύ; μουρμούρισε ὁ κοντόσταυλος, σατισμένος.

— Δώσε μου τὴ θέσι σου στὸ παράθυρο κι' ἀφήσε με νὰ μιλήσω στὸ λαό μου...

Ὁ δούξ παραμέρισε. Ὁ Προφήτης ἐβγαλε ἀπ' τὸ ἀνοιγνὰ μὲ κεφάλι του.

— Ἀδελφοί!... φώναξε.

Βασίλει σιωπῇ ἀπλώθηκε αἰσῶς στὴν αἶθλ τοῦ πύργου.

— Ἀδελφοί, συνέχισε ὁ γιὸς τῆς Διάνας, ὁ κύριος ντὲ Μονμορανσὺ, ὑποχωρῶντας στὴς παρακλήσεις μου καὶ στὴ θέλησί τοῦ Θεοῦ, θὰ σας δώσῃ μιὰ ἀδεια γιὰ νὰ ταξιδεύετε ἐλευθεροὶ ὡς τὸ Ὁρελάν... Ἔξερτε, ὅτι ἔχουν δοθῇ αὐστηρὸς διαταγὴς κι' ὅτι οἱ ἀκτὲς φρουροῦνται ἀγρυπνᾷ. Αὐτὴ ἡ ἀδεια, λοιπόν, θὰν ἡ σωτηρία γιὰ ὅλους σας... Μὴ σας παρασύρῃ τώρα τὸ μεθύσι τῆς ἐπιτυχίας. Σεβασθῇ αὐτὸν τὸν πύργου! Ἡ Νικόλ κι' ἐγὼ θαβόμαστε σὲ λίγο κοντὰ σας!...

Ἐξέτασε γύρισε κι' εἶπε στὸν κοντόσταυλο:

— Ἐλάτε μαζί μου. Δὲν ἔχετε πιά κανένα φόβο.

Ὁ ντὲ Μονμορανσὺ ἔμεινε κατάπληκτος καὶ διστακτικός.

— Ἐλάτε, ἔξοχῶτατε, τοῦ ψιθύρισε σ' αὐτὸν ὁ Ρομπέρ. Ἐννοια σας, καὶ θὰ πάρετε τὴν ἐκδίκησί σας! Θὰ σας πῶ μὲ ποῖον τρόπο...

Ὁ κοντόσταυλος κατέβηκε τὴ σκάλα, ἀκουμπώντας στὸ μπράτσο τοῦ γραμματεῶς του, καὶ βγήκε στὴν αἶθλ γεμάτη ἀπὸ λουθηρανούς. Ἡ ἐπιβλητικὴ κι' ἀφοβὴ ἐκφρασί του, ἔφερε τὸ ἀποτελέσμα τῆς: Οἱ λουθηρανοὶ παραμέρισαν μὲ σεβασμὸ, καὶ μάλιστα χαιρέτησαν ταπεινὰ ἐκεῖνον ποὺ ἤβελαν πρῶν ἀπὸ λίγες στιγμὲς νὰ κρεμᾶσιν πάνω στὰ ἐρείπια τοῦ ὄχι του. Ὁ Μονμορανσὺ ἀπάντησε ἀγέροχα στοὺς χαιρετισμούς τους. Ὁ ἐφημέριος τὸν ἀκολουθοῦσε, εὐχόμενος ὑπανακτικὰ τὸν πληθὸς. Κάποια στιγμή, ὁ κοντόσταυλος γύρισε καὶ τοῦ ψιθύρισε σ' αὐτό:

— Μοῦ φαίνεται πὼς ἔφτασε ἡ ὥρα ν' ἀνοίχῃ τὰ βαρέλια!...

— Βλέπετε λοιπόν πὼς ἦταν καλὴ ἡ ἰδέα μου; ἀπάντησε ἐκεῖνος μὲ ἀναστροφή.

Ὁ Μονμορανσὺ διέκρινε ἀνάμεσα στὸν πληθὸς τὸν Χαίρε-Μαρία.

— Τί κάνεις ἐκεῖ, ἐσύ; τὸν ρώτησε.

— Εἶμαι αἰχμάλωτος πολέμου, ἔξο-

χῶτατε! ἀπάντησε ἐκεῖνος μ' ἀξιολύπητο ὄφος.

— Οἱ αἰχμάλωτοι ἐλευθερώνονται, ὅταν τελειώσῃ ὁ πόλεμος καὶ πληρώσων τὰ λύτρα τους. Γιὰ νὰ πληρώσῃς λοιπόν καὶ σὺ τὰ δικά σου, πῆγαινε νὰ πάρῃς ἀπ' τὸν ἀποθηκάριο τὰ κλειδιά τῆς κάβας μου καὶ δώσε στὰ παλληκάρια νὰ φάνε καὶ νὰ πινοῦν ὅσο θέλουνε.

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Μονμορανσὺ ἔγιναν δεκτὰ μ' ἓνα ψιθύρο ἐπιδοκιμασίας, ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ μεταβληθῇ σὲ ζτωκραυγές...

ΜΖ.

Δυὸ μόνο ἄνθρωποι, στὸν πύργο τοῦ Ταλεμόν, δὲν συμμερίζονταν καθόλου τὸ γενικὸ ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὴν ἀπρόβλεπτη ἐκείνῃ λύσι.

Ὁ πρῶτος, καθισμένος σ' ἓνα παράθυρο τοῦ τρίτου πατώματος τοῦ πύργου, εἶχε παρακολουθῇ ὅλες τὴς φάσεις τοῦ δράματος ποὺ μετεβλήθη ἐξονικά σὲ κωμωδία. Ἦταν ὁ Ἀνδρόσιος Παρέ.

Ὅταν ἀκούσε τὰ λόγια τοῦ Προφήτη στοὺς ὁμοθρόσκους του, ὅταν εἶδε τὸ δούκα νὰ περνᾷ ἡσυχα-ἡσυχα ἀνάμεσα σ' ἐκεῖνους ποὺ κρεμοῦσε κι' ἐκείνους ὡς χθὲς ἀκόμη, ἓνα χαμόγελο φάνηκε στὰ χεῖλη τοῦ. Κι' ὅταν οἱ νικητὰ ἔπασαν στὸ φαγοπότι, ἔζωρε τὰ φρύδια του.

— Πάντα ἴδιος θὰν ὁ ὄλος! μουρμούρισε μ' ἀπογοήτευσιν. Δὲν ἔχει σταθερὸς πεποιθήσεις. Θέλω, φιλοδοξῇ! ἔχει μόνον ἐνοστικὰ καὶ ὀρέξεις. Αὐτὲς τὸν διευθύνουν!

Ἀπεμακρύνθηκε ἀπ' τὸ παράθυρο, κάθησε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ θυβίσθηκε πάλι στὴ μελέτῃ τῶν βιβλίων του.

Ὁ δεύτερος δυσαρρεστημένος ἀπ' τὴν τροπὴ τῶν πραγμάτων ἦταν ὁ Ρολὰν. Τὸν εἶχαν ἐγκαταλείψει τώρα ὄχι, κι' ἐνοίωθε ἓνα κενὸ μέσα στὴν ψυχὴ του. Καθισμένος σὲ μιὰ γωνία, πᾶν ὡς ἓνα δεμάτι ἄχυρα, σκεπτόταν τὸ κατάντημα τῶν λουθηρανῶν, ποὺ εἶχαν ξεχάσει τὸ κάθε τι, γιὰ νὰ φάνε καὶ νὰ πινοῦν...

— Ἰσως νὰ φανᾶξουν «Ζήτω» στὸ Μονμορανσὺ, ὅταν μεθύσουν σὲ λίγο! ψιθύρισε. Οἱ γελοῖοι!... Κι' ἐγὼ πεινώ καὶ διψῶ, καὶ μὲ πᾶρη ὄσος ὁ διάβολος ἀν' ἀγίγῃ τίποτε! Μοῦ μυρίζει παγίδα!... Κάτι πᾶει νὰ μᾶς σκαρώσῃ αὐτὸς ὁ γεροπληθὸς!...

Στὸ μεταξύ, ὁ πόλεμος τελείωσε κι' ἐγὼ ἔμεινα στρατηγὸς χωρὶς στρατὸ!... Μοῦ φαίνεται παράξενο ὡστόσο ὅτι κι' ὁ φίλος μου ὁ Ὀνος τοῦ Βαλαῦ τὴν ἔπαθε κι' αὐτός... Τὸν νόμιζα πῶς ἔξυπνο!... Τελοςπᾶντων, ἀφοῦ δὲν τὸν κρεμάσανε, πρέπει νὰ τοῦ ἐπιστρέψω τὴν περγαμνὴν πρὸς τοῦ ἐμπιστευθῇ... Μὰ σὰν τί νὰ γράφῃ ἄραγε αὐτὴ ἡ περγαμνὴ; Δὲν ἔχω ὑποσχεθῇ νὰ μὴ τὴν διαβάσω... Αὐτὴ θὰ μοῦ δώσῃ, πιστεύω, τὸ κλειδί τοῦ αἰν

31

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΛΟΝ

Μη φοβάσθε τὸν τοκετὸ

Ο δεκατετράλογος τῆς μελλούσης μητέρας

Ο φόβος κι' ἡ ἀγωνία πού αἰσθάνονται πολλές ὑποψήφιες μητέρες, ἰδίως στὴν πρώτη ἐγκυμοσύνη τους, μποροῦν νὰ συνδυαστοῦν ἐπιδόραιο στὴ σωματική καὶ στὴν ψυχική ὑγεία τους, κι' ἐπομένως στὴ διάπλασι τοῦ παιδιοῦ πού θὰ φέρουν στὸν κόσμο. Δὲν ὑπάρχει ὅμως λόγος σήμερα ν' ἀνυσθῇ μιά γυναίκα πού πρόκειται νὰ γίνῃ μητέρα. Οἱ πόθοι τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς τεχνικῆς μποροῦν νὰ συνομιλοῦν στὲς ἐξῆς 14 σημεία, πού ἡ πίστις τήρσῃ τοὺς ἀρκεῖ γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ὑγεία τῆς μητέρας καὶ τοῦ παιδιοῦ:

1) **Ἰατρικὲς ἐξετάσεις.** — Εἶναι ἀπαραίτητο, τόσο στὴν πρώτη ἐγκυμοσύνη ὅσο καὶ στὲς ἐπόμενες, νὰ ἐξετάζεστε κανονικά ἀπὸ ἔμπειρο γυναικό-ἰατρο. Ἀρχίζετε τὲς ἐξετάσεις αὐτὲς ὅσο τὸ δυνατόν νωρίτερα γιὰ τὸ καλὸ σας καὶ τὸ καλὸ τοῦ παιδιοῦ σας.

2) **Ἐξετάσεις αἵματος.** — Ὅλες σχεδὸν οἱ ἑγκυες γυναῖκες ἔχουν κάποια ἀναιμία, πού, ὅταν διαπιστωθῇ μὲ τὴν ἐξέταση, διορθώνεται εὐκόλως. Ἐστὶν ἐξασφαλιστὴν ἡ καλύτερη ἀνάσφαισις μετὰ τὸν τοκετὸ. Ποτέπις ἐπίσης νὰ γίνεται ἐξέταση γιὰ σφυρίδα, πού μπορεῖ τώρα νὰ θεραπευθῇ γρήγορα, πρὶν ἀπ' τὸν τοκετὸ, ἀν ἀνακαλυφθῇ ἐγκαιρῶς. Τέλος, στὴν Ἀμερικὴ γίνεται τώρα ἐξέταση τοῦ αἵματος τῶν ἐγκύων γιὰ τὸν παράνονον Rh. Ὅπως ἔχουμε γράψῃ ἄλλοτε λεπτομερῶς γι' αὐτὸ τὸ θέμα, τὰ 85% τῶν ἀνθρώπων ἔχουν Rh θετικὸ καὶ τὰ 15% ἔχουν ἀρνητικὸ. Ἀν λοιπὸν συμπερῇ ὁ πατέρας νὰ ἀνήκῃ στὴν πρώτη κατηγορία κι' ἡ μητέρα στὴ δεύτερη, τὰ παιδιά τους (ἐκτὸς ἀπ' τὸ πρῶτο) μπορεῖ νὰ πάθουν μιά βαρεὴ κι' ἐπικίνδυνη μορφή ἀναιμίας. Σὲ τέτοια λοιπὸν περίπτωση, ὁ γυναικὸς μπορεῖ νὰ προκαλέσῃ πρόωρο τοκετὸ πρὶν ἐπινοασθῇ πολὺ τὸ αἷμα τοῦ παιδιοῦ ἀπὸ τὴν μητέρα, ἢ νὰ κἀν μετάνγνισι. Ἐννοῦ αἷματος στὸ βρόχον αἵματος μετὰ τὸν τοκετὸ.

3) **Περιποιήσεις τοῦ στήθους καὶ τοῦ δέρματος.** — Κάνετε κάθε βράδυ μασσάζ τῆς κοιλίας, τῶν μηρῶν καὶ τοῦ στήθους (δὴν τῆς θηλῆς) μὲ ζεστὸ ελαιόλαδο. Ἀπ' τὸν 7ο μῆνα, ἐπαυλαυβάνετε καὶ τὸ πρῶτὸ τὸ ἴδιον μασσάζ. Ἐξ ἄλλου, πρὶν πέσετε στὸ κρεβάτι τὸ βράδυ, πλένετε τὲς θηλὲς τῶν μαστῶν καὶ τοὺς γύρω ἰστούς μὲ νερὸ καὶ πράσινο σαποῦνι καὶ τὲς ἀλείφετε μὲ μιά κρέμα ὅχι λιπαρή. Μὴ μεταχειρισθῇτε ἀλκοόλ, γιατί τὲς σκληραίνει.

4) **Γυμναστική.** — Εἶναι ἀπαραίτητη, ἀλλὰ μένι ὀδύνη. Γιατί ἡ πολλὴ κόπωση βλάπτει, ἰδίως στὴν ἀοχή καὶ στὸ τέλος τῆς ἐγκυμοσύνης. Πολὺ καλὴ εἶναι ἡ πεζοπορία. Στὰ μέσα τῆς ἐγκυμοσύνης (δὴν στὴν ἀοχή καὶ στὸ τέλος) ἐπιτρέπονται ὁ χορὸς καὶ τὸ κο-

λύμπι. Καλύτερα ν' ἀποφεύγουνται ἡ ἀνάσσεις σὲ μεγάλα ὑψόμετρα καὶ τὰ μακρὰ ταξίδια σὲ ἀνώμαλους δρόμους.

5) **Ἀνάπαυσις.** — Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ κοιμάστε καλὰ καὶ ἀκούγῃ τὴ νύχτα. Ἀν ὑποφέρετε, ν' ἀναπαύεστε καὶ μιά ὥρα τὸ μεσημέρι. Μὴ μένετε πολὺ μέσα σὲ δωμάτια φρεσκοβαμμένα, γιατί οἱ ἀτμοὶ τῆς μπογιᾶς μποροῦν νὰ σας πειράξουν.

6) **Λουτρά.** — Τὸ δέουσα πρέπει νὰ διατηρῇται ὁλόκαθαρο, γιὰ νὰ διευκολύνεται ἡ ἀποβολὴ τῶν τοινῶν ἀπ' τοὺς πόρους. Κάνετε λοιπὸν ἕνα ζεστὸ μπάνιο ἢ τοὺς κάθε μέρα, κατὰ προτίμησιν τοῦ βράδυ. Προσέχετε ὅμως μὴν πέσετε καὶ γυμνήστε. ὑπαίνουσιν στὴν μπανιέρα. Μετὰ τὸν 7ο μῆνα, κάνετε μόνο ντους. ἢ πλένετε μὲ σφουγγάρι. Στὸς μεσάτους ἡμέρας τῆς ἐγκυμοσύνης ἐπιτρέπονται τὰ θαλάσσια λουτρά, μὲ τὲς συνθησινένες προφυλάξεις πάντως.

7) **Δίαιτα.** — Ἀκολουθεῖτε μιά λονική καὶ ἰσορροπημένη δίαιτα. Μὴν ἀποκλείετε καμμία τροφή, ἐκτὸς ἀν σας τὴν ἀπαγορεύσῃ ὁ γυναικὸς. Πάντως, δὲν ἐπιτρέπεται κρέας περισσὸτερο ἀπὸ μιά φορὰ τὴν ἡμέρα. Τῶτε ἀφθονά φρούτα καὶ πράσινα χορταρικά τὸ λιγώτερο ἕνα αὐτὸ τὴν ἡμέρα καὶ μετρία ποσότητα βοῦτυρου. Πίνετε κάθε μέρα μισθ ὀκ γάλα. Ἀποφεύγετε τὰ πολλὰ τηγανητά, γλυκίσματα καὶ ἀμυλῶδη. Δὲν πρέπει ν' αὐξήσῃ τὸ βάρος σας περισσὸτερο ἀπὸ 7—10 κιλὰ ἐν ὅλῳ. Μὴν τρώτε πολὺ ἀλάτι, γιατί προκαλεῖ συγκράτησι ὕδρων στὸν ἰσθμὸ τοῦ σώματος καὶ περὶ τὴν αὐξήσιν τοῦ βάρους. Ἐνεῖ παρατηρηθῇ ὅτι τὸ τσάι μὲ ξερὰ βοῦτῆματα πολλὰς φορὲς τὴν ἡμέρα, καὶ σὲ μικρὸς ποσότητες, προκαλεῖ σιγὰ σιγὰ τοὺς ἐμετοὺς τῶν πρώτων μηνῶν.

8) **Κακοστοματικά, δυσπεψία.** — Εἶναι κάποτε ἀνισυμμετρικά συμπτώματα. Συμβουλευθεῖτε τὸν γυναικὸς.

9) **Κενώσεις.** — Εἶναι ἀπαραίτητη μιά κάθε μέρα. Θὰ τὴν ἐξασφαλίσετε μὲ τὴν συνήθεια καὶ τὴν ποικίλην δίαιτα. Ἀποφύγετε τὰ ἰσχυρὰ καθαρτικά.

10) **Ντύσιμο.** — Τὰ φορέματά σας πρέπει νὰν ἀνετα καὶ νὰ μὴ σας σφίγγουν πούθενά — ἰδίως στὴ μέση καὶ στὰ πόδια. Ἀντικαταστήστε τὲς καλὲς τοσδέτες μὲ ζαὶ ἱέρως. Φοράτε ἀνετα παπούτσια.

11) **Περιποιήσιν τῶν δοντιῶν.** — Ἐπισκέπτεστε κανονικά τὸν ὁδοντογυναικὸ σας. Μὴν ἀφίνετε στὸ στόμα σας κοψίδια δοντιῶν, πού ἀποτελοῦν ἐστίς υγιονομίας. Κάνετε ἕνα γενικὸ καθαρισμὸ τῶν δοντιῶν σας μιά ἢ δύο φορὲς στὸ διάστημα τῆς ἐγκυμοσύνης.

12) **Συζυγικὲς σχέσεις.** — Ἐπιτρέπονται, ἀλλὰ μὲ μέτρο. Στὴν ἀοχή καὶ στὸ τέλος τῆς ἐγκυμοσύνης εἶναι προτιμώτε-

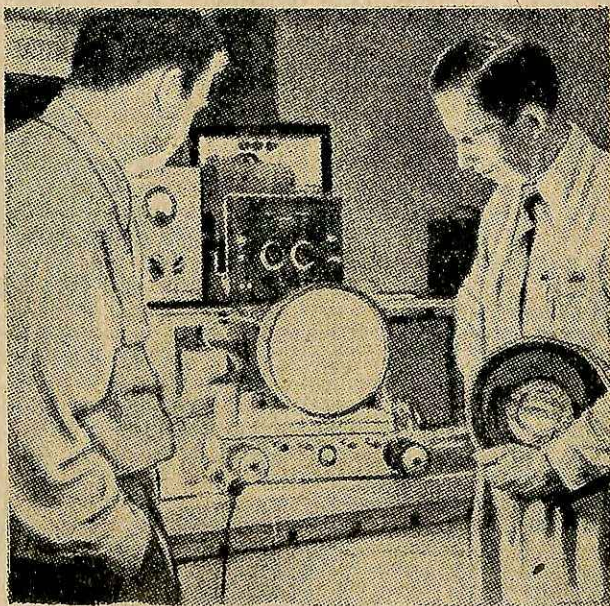
ρο ν' ἀποφεύγονται, γιατί μποροῦν νὰ προκαλέσουν ἀποβολὴ ἢ ὀλυνσι. Ἰδίως ἐπιβάλλεται ὁ περιορισμὸς προκειμένου γιὰ μιά γυναίκα πού ἔχει ἡδὴ ἀποκτήσῃ κι' ἄλλα παιδιά.

13) **Ἀπόλυτη εὐκρίνεια.** — Σημειώνετε ὅλες τὲς ἐρωτήσεις πού σκοπεύετε νὰ κάνετε στὸν γυναικὸ, ὅταν θὰ σας ἐναεξετάσῃ. Μὴν τοῦ κρύβετε σοβάρες πληροφορίες, π. π. ἂν πάσχετε σὲς ἢ οἱ γονεῖς σας ἀπὸ φυματώσι, καρδιακὴ πάθησι ἢ νόσησι τῶν νεφρῶν. Ὅταν πρωτοαισθανθῇτε τὲς κινήσεις τοῦ ἐμβρύου, σημειώστε τὴν ἡμερομηνία. Θὰ βοηθήσῃ τὸν γυναικὸ στὸν καθορισμὸ τῆς ἡμέρας τοῦ τοκετοῦ.

14) **Ἀσυνήθιστα συμπτώματα.** — Ὅποτεδήποτε νοιώσετε μιά ἀσυνήθιστη ἐνόχλησι, νὰ τὴν πῆτε ἀμέσως στὸν γυναικὸ. Ἀν νοιώσετε τὸν τὲς σοβάρες ἢ ἐπιμονες ναυτίες ἢ ἐμετοὺς, τὴ χρονία δυσκοιλότητα, τοὺς ἐπιμονους πονοκεφάλους, καθε διαταραχὴ τῆς ὁράσεως, λευκορροία, αἱμορρογία τοῦ κόλπου (ἐστὼ καὶ μικρὴ) πρῆξι-μὸς, διαστολή τῶν φλεβῶν, ἐξαιμῆματα ἢ ἑλκη, πόνους στὴν πλάτη, κλπ.

Ἡ στενωχώρα φέρνει δροσίλα

Καθένας ξέρει ὅτι οἱ συγκινήσεις μποροῦν νὰ προκαλέσουν αἰσῶς ἀντιδράσεις ἀπὸ δέμα (κοκκίνισμα, ἀνρότητα, κλπ.). Τώρα λοιπὸν ἐξακριβώθηκε ἀπὸ Ἀμερικανὸς γυναικὸς τοῦ Νοσοκομείου Κόρνελ τῆς Ν. Ὑόρκης ὅτι ἡ κρυφὴ στενωχώρα εἶναι μιά συνθησινέναι αἰτία τῆς τόσο κοινῆς «δροσίλας». Τοιαῦτα αἶμα, πού πάθιναν, κάθε τόσο ἐνοχλητικὲς κρίσεις δροσίλας, ὑπεβλήθησαν εἰς λεπτομερὴ ἐξέτασι ἀπὸ τοὺς γυναικούς. Καὶ οἱ τελευταῖοι παρατήρησαν, πού τοὺς προκαλοῦσαν τὴ δροσίλα, μιλώντας τοὺς ἀπλῶς γιὰ τὰ προβλήματα πού τοὺς ἀπασχολοῦσαν καὶ πού τοὺς στενωχωροῦσαν. Σ' ὅλες

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΣΙΣ ΠΑΝΩ ΣΕ ΣΥΡΜΑ

Στὴν Ἀμερικὴ μιά νέα ἡλεκτρονικὴ φωτογραφικὴ μηχανή, πού βρίσκεται ἀκόμα στὸ στάδιο τῶν δοκιμῶν, θὰ ἐπιτρέπῃ σὲ λίγο τὴν λήψιν ρεῖδρ φωτογραφιῶν, ὅχι ἐπάνω σὲ φιλμ, ἀλλὰ σὲ σύρμα, ὅπως ἀκριβῶς ἀποτυπώνεται ἡ φωνὴ πάνω στὸ σύρμα τῆς συσκευῆς «ντικταφών». Στὴ φωτογραφία μας φαίνεται καθαρά ἡ νέα συσκευὴ κατὰ τὴν διάσκεψιν μιάς τελευταίας δοκιμῆς.

τὲς περιπτώσεις, ἐπρόκειτο γιὰ δυσχερεῖς οικονομικὲς ἢ ἄλλες φάσεις, πού οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἤσαν ἀνίκανοι νὰ τὲς ὑπερικήσουν. Αὐτὸς ὁ «κρυφὸς καὶ μὴ» ἔφευγε μιά διαστολή τῶν αἱμοφόρων ἀγγείων τοῦ αἵματος, ἀναμεία καὶ δροσίλα.

Γιὰ τὸ «σοκ»

Ἐχουμε γράψῃ ἐπανελημμένως γιὰ τὸ λεγόμενον «σοκ», τὴν ἐκταπληγία, μιά παθολογικὴ διαταραχὴ κατὰστασι πού χαρακτηρίζεται ἀπὸ γενικὴ κι' ἐπικίνδυνη κατὰστασι, ἐπειτα ἀπὸ ἕνα σοβάρ, ἑλκυσμα ἢ σωματικὴ βλάβη. Σὲ τέτοιες περιπτώσεις, ἐπιβάλλεται μετάνγνισι αἵματος. Ὡς δὲ τὸν ὅμως μπορεῖ νὰ γίνῃ, κινδυνεύει ἡ ζωὴ τοῦ πάσαντος. Οἱ ἐπιστήμονες λοιπὸν τοῦ Ἑθνικοῦ Ἰνστιτοῦτου Ὑγείας συνιστοῦν νὰ δὴν κανεῖς στὸ ὅμα τοῦ ἐγκυμῶτος ἢ ἄλλου ἀτυχήματος νὰ πῇ ὅσο θέλει ἀπὸ μιά διάλυσι μίας κουταλιάς τοῦ γλυκοῦ (ὄχι ἐξαιμῆς) κοινὸ ἀλάτι καὶ μισθ κουταλιάς σόδας σὲ μισθ ὀκ νερὸ. Κάθε ἄλλο ὕγρο ἀπαγορεύεται, γιατί χειροτερεῖ τὴν διαταραχὴ τῆς ἰσορροπίας τῶν νυμῶν τοῦ σώματος, πού προκαλεῖ τὸ «σοκ». Ἡ διάλυσις αὐτὴ δὲν ἀντικαθιστὰ τὸ αἷμα, ἀλλ' ἀποτελεῖ ἕνα μέσον πρώτης βοηθείας ὡς ὅπου γίνῃ ἡ μετάνγνισι.

Ὁ ἀέρας ὕλινὸ τοῦ χάλυβος

Ξέρете ὅτι ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα ὕλινά γιὰ τὴν κατασκευὴ τοῦ γαλβῶτος εἶναι... ὁ ἀέρας; Πράγματι, γιὰ νὰ παραγάγῃ ἕνα τόννο γαλβῶτος, μιά ὕψικινος νοεῖται 4 τόννους ἀέρα καὶ 3½ τόννους κῶκ. σιδηρομετάλλευα κι' ἄλλες ποσότητες.

Τὶ ἄλλες δίνει ἡ ἀσετυλίνη

Ποῖν ἀπὸ ὅχι πολλὰ γυνῖα, ἡ ἀσετυλίνη νοσησινε μόνον γιὰ τὸ φωτισμὸν καταστημάτων, τῶν ποδηλάτων καὶ τῶν ὑπαιθρίων πωλητῶν. Σήμερα ὅμως ἔχουν ἀνακαλυφθῇ διάφορες ἀγνωστες ἰδιότητες τῆς, νοσησινεῖται δὲ ὡς πρῶτὴ ὕλη γιὰ ἕνα σωρὸ πολυτίμα προϊόντα: πλάσμα αἵματος, ἰσχυρὰ μικροβιοκτόνα, συνθετικὸ καυστοῦκ, τεχνικὲς ἴνες καὶ πλαστικὲς ροσῖες.

ΟΙ ΓΑΜΟΙ μετὰ συγγενῶν

Τὶ παραδέχεται σήμερα ἡ Ἑπιστήμη

Τὸ ζήτημα τοῦ γάμου μετὰ συγγενῶν, εἶναι ἀπὸ ἐκεῖνα πού προκαλοῦσαν ἀνεκάνει τὲς μεγαλύτερες συζητήσεις μετὰ τῶν βιολόγων. Ὅπως καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα, οἱ γυνῖες διχάζονται καὶ ἐδῶ. Ἀλλοὶ ὑποστηρίζουν, ὅτι οἱ γάμοι αὐτοὶ εἶναι καταστρεπτικὴ γιὰ τὰ παιδιά πού θὰ γεννηθοῦν. Ἀλλοὶ, ἀντίθετα, βλέπουν σ' αὐτοὺς τὸ καλύτερο μέσον γιὰ τὴν διατήρησι τῆς ἀγνότητος καὶ τὴν ποιοτικὴ καλύτερη μιάς γενεᾶς.

Ἀλλὰ πού, λοιπὸν, βρίσκεται ἡ ἀλήθεια; Πρῶτὸ ἀπαντήσουμε σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ δοῦμε τὴν ἀπεύθυνσιν τὰ πειράματα πού ἔγιναν μετὰ τῶν φυτικῶν καὶ ζωικῶν βασιλείων.

Ὁ Ντάρβιν ὑποστήριζε ἄλλοτε, ὅτι ἡ φύσις ἀπεχθάνεται τὲς ἐνώσεως μετὰ τῶν ἴδιων οὐκογενείας, ὑπογραμμίζοντας τὸ γεγονός, ὅτι ἡ γυνῖς ἕνος ἀνδρός δὲν γονιμοποιεῖ τὸ ἴδιον, ἀλλ' ἕνα ἄλλο πού δὲν ἔχει σχέση μὲ τὸ πρῶτον.

Κατόπιν, ἄλλες παρατηρήσεις, ἀπέδειξαν, ὅτι αὐτὸς ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ Ντάρβιν δὲν ἦταν σωστός. Πολλὰ αὐτογονιμοποιεῖται. Αὐτὰ δὲ παρουσιάζουν τὴν μεγαλύτερη σταθερότητα «χαρακτήρων».

Ἐξ ἄλλου, σχετικὰ πειράματα σὲ μὴ αὐτογονιμοποιούμενα φυτὰ, παρουσίασαν μιά ἐξασθενήσιν μόνον ἐπειτα ἀπὸ τὴν πρώτη τεχνικὴ αὐτογονιμοποίησιν. Κατὰ τὲς ἐπόμενες, ὅμως, τὸ φυτὸν ἀνεκτίσῃ τὴν εὐρωστίαν του καὶ παρουσίασε ἀναμεισθήτητα ποιοτικὴ καλύτερη.

Στὰ ζῶα ἡ ἀναπαραγωγὴ μὲ αἱμομεία, ἀποδείχθηκε ἡ ἀσφαλέστερη μέθοδος καλύτερῶσεως καὶ διατήρησεως τῆς ἀγνότητος μιάς ράτσας. Ἡ μέθοδος αὐτὴ κατένε ἐξαιρετικὴ θεοὶ στὴν ἱστορία ὠρισμένων ζῶων, πού φημῖνται ὡς «καθαροίμας» καὶ ὑπετεροῖν ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα τῆς ἰδίας οὐκογενείας. Ἡ περίφημη ράτσα βωδιῶν τοῦ Ντρουχέμ π. π. ἐπιμαρτυρεῖται μ' αὐτὴ τὴν μέθοδο. Μὲ τὴν ἰδίαν πάλι, ἐπετεύχθη ἡ καλύτερη τῶν πρόβατων τῆς ράτσας Σαουθῶσων. Ἀλλὰ καὶ τὰ ἱστορικὰ ἄλογα τῶν κομπῶν. Ὁρλώφ, χρωστοῦσαν ἐπίσης τὴν ποιοτικὴ ἀνωτερότητα τοὺς στὴν μέθοδο τῆς αἱμομείας.

Ἀλλὰ ἀξιοσημείωτα παραδείγματα μᾶς παρέχουν τὰ πρόβατα «κερινῶς», τὰ καθαροίμας ἀραβικά ἢ ἀγγλικά ἄλογα κλπ.

Σ' ὅλες αὐτὲς τὲς περιπτώσεις ὅμως, ἡ αἱμομεικτικὴ μέθοδος, συμβαδίζει μὲ μιά πᾶρα πολὺ αὐστηρὴ ἐπιλογὴ, πού γίνεται τόσο ἀπὸ τὸν ἀνδρῶτον, ὅσο κι' ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ ζῶον.

Στὴν προκειμένη περίπτωση συμβαίνει τὸ ἑξῆς:

Σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους τοῦ Μέντελ, ἡ ἀναπαραγωγὴ πού προέρχεται ἀπὸ αἱμομεικτικὴ ἔνωση, κάνει πῶ ἐκδηλῶς ὠρισμένες κακὲς ἰδιότητες ἢ ἐλαττώματα τοῦ ζῶου.

Ἀλλὰ, χωρὶς νὰ λογαριάσουμε τὴ συμβολὴ τοῦ ἀνδρῶτον — οἱ κτηνοτρόφοι πού ἐφαρμόζουν αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς ἀναπαραγωγῆς, προσπαθοῦν νὰ διακρίνουν ἀεσῶς τὰ ἐλαττώματα, πού τυχὸν θὰ παρουσιασθοῦν, γιὰ νὰ παρεμποδίσουν τὴν διάδοσίν τους — καὶ τὰ ἴδια τὰ ζῶα μιάς οὐκογενείας, χωρὶς στὸ νόμο τῆς φυσικῆς ἐπιλογῆς, ἀποφεύγουν τὰ ἐλαττωματικά καὶ, ἀντίθετα, ἐκλογίζονται τὰ πῶ εὐρωστά. Ἐπὶ, ἡ κακὴ ἰδιότης ἢ τὸ ἐλάττωμα, ἐξαφανίζονται σιγὰ σιγὰ καὶ, τελικά, ἐξαφανίζονται. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, γίνεται

μιά συνεχὴς ποιοτικὴ καλύτερῶσι τῆς ράτσας, πού διατηρεῖ συγχρόνως τὴν ἀρχικὴ ἀγνότητά τῆς.

Ἀς ἔρθουμε τώρα στὸν ἀνδρῶτον. Ἰσχύουν, λοιπὸν, καὶ σ' αὐτὸν ὅσα εἴπαμε παραπάνω γιὰ τὰ φυτὰ καὶ τὰ ζῶα;

Στὲς ἀρχαῖες ἀριστοκρατικὲς κοινότητες τῶν Ἀθηνῶν, τῆς Σπάρτης καὶ τῆς Ρώμης, οἱ γάμοι μετὰ συγγενῶν αποτελοῦσαν κανὼνα! Οἱ οὐκογενεῖες πού ἀπάρτιζαν αὐτὲς τὲς κοινότητες, ἦσαν λίγο-πολὺ συγγενεῖς μετὰ τῶν τοῦ καὶ μποροῦμε νὰ πούμε, ὅτι τὸ ἴδιο αἷμα κυκλοφοροῦσε μέσα στὲς φλέβες τους. Οἱ γάμοι, λοιπὸν, μετὰ τῶν ἀτόμων αὐτῆς τῆς ἀριστοκρατίας, συντελοῦσαν στὴ διαρκὴ καλύτερη μιάς ράτσας. Γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ, δημιουργήθηκαν ἰσχυρὲς οὐκογενεῖς, πού τὰ μέλη τους ἐκχώριζαν ἀπὸ τὴν πλειοψηφίαν τῶν ἀλλῶν ἀνθρώπων μὲ τὴ φυσικὴ καὶ τὴν πνευματικὴ τους ἀνωτερότητα καὶ τὴν ἐμφυτὴ, θὰ μπορούσαν νὰ τῇ καὶ ἐμφυτὴ, ἱκανότητα τοῦ νὰ παιδεύουν ἡγετικὸ ρόλο καὶ νὰ κυβερνοῦν.

Ὅταν ὅμως ἡ ἱστορικὴ ἐξελίξις ἀνάγκασε αὐτὲς τὲς μικρὲς πολιτείες νὰ παραχωρήσουν τὴν θέσιν τους σὲ μεγάλα καὶ ἰσχυρὰ κράτη, ἡ τακτικὴ τῶν γάμων μετὰ συγγενῶν — στὴν εὐρεία ἔννοια αὐτοῦ τοῦ ὅρου — κατάντησε ἀνεφάρμοστη καὶ ἐπικίνδυνη. Ἀνεφάρμοστη, γιατί ἡ νέα πολιτικὴ καὶ οὐκονομικὴ διαρρυθμίσιν ἐφερε σ' ἐπῶση μεγάλες μάζες ἀνθρώπων, πού ἦταν πρὶν ἐχθρικές ἢ ὑποβληνέταν μετὰ τῶν. Ἐπικίνδυνη δὲ, γιατί οἱ νέες κοινότητες δὲν παρήσαν πῶ τὴν εὐχέρεια τῆς αὐστηρῆς ἐπιλογῆς, ὅπως ἄλλοτε.

Στὲς ἀρχαῖες κοινότητες, ἡ ἐπιλογὴ γινόταν μετὰ τῶν μελῶν μιάς ὁλοκληρῆς τάξεως, πού τὴν ἀποτελοῦσαν δεκάδες καὶ ἑκατοντάδες οὐκογενεῖες. Τὰ ἐκατοντάδες οὐκογενεῖες, ἀντισταλῶνταν, λοιπὸν, ἀπὸ τὰ πρόβλήματα τῆς ἄλλης καὶ τὰ τέρηματα, ἐξαφανίζονταν βαθμιαία, πρὸς ὄφελος τῶν δευτέρων.

Ἀλλὰ παρόμοιες τάξεις δὲν ὑπάρχουν πῶ. Σήμερα ἔχουμε μόνον οὐκογενεῖες. Ἡ ἐπιμείν, ὅμως, μετὰ δύο μελῶν τῆς ἰδίας οὐκογενείας, ὅπως εἶναι π. π. δύο πρῶτοι ἐξάδελφοι, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ καὶ ἑνὸς τῶν ἑνῶν ἐλαττώματα πού ἔχουν τυχὸν οἱ δύο σὺζυγοι, γινῇ καὶ δόση τὸν καιρὸ στὸ νόμο τῆς φυσικῆς ἐπιλογῆς νὰ ἀσκήσῃ τὴν εὐεργετικὴ ἐπίδρασίν του, σὲ τὴν εὐεργετικὴ ἐπίδρασίν του, ἐνισχυόμενα τὰ δυναμικὰ στοιχεία καὶ τὰ προτερήματα τοῦ. Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι τότε ὁ βαθμιαῖος ἐκφυλισμὸς.

Ἡ ἀπάντησις, λοιπὸν, στὸ ἐρώτημα πού θέσαμε παραπάνω, εἶναι κατηγορηματικὴ: Οἱ γάμοι μετὰ συγγενῶν δὲν ἀποτελοῦν μόνον πρόκλησι πρὸς τὴν ἠθικὴ καὶ τὴν εὐγενέστερα αἰσθησιν τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλ' εἶναι καὶ βιολογικὸς ἐπικίνδυνος, γιατί ὁ βιολογικὸς ἐπικίνδυνος ἀποδίδεται σιγὰ σιγὰ τὲς οὐκογενεῖς στὴν παρακμὴ καὶ τὸν ἐκφυλισμὸ.

Καθηγητὴς ΤΑΛΛΑΡΙΚΟ

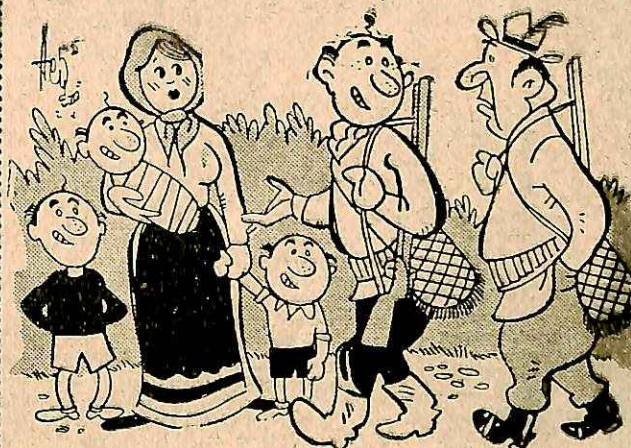
Πῶς γιαντρεῖται τὸ συνάχι

Νὰ μιά παλὰ συνταγή: Ἀγοράστε κάμφορ. Κεμετὲ τὴν κάμφορ σὲ ὕγρο. Γεμίστε ἀπ' αὐτὴν ἕνα σκούπι. Γεμίστε ἀπ' ὕγρο. Ρίξτε τὴν κουταλιάκι τοῦ γλυκοῦ μὲ ζεστὸ νερὸ. ἕνα βαθὺ δοχεῖο μὲ ζεστὸ νερὸ. Στὰ χεῖλη τοῦ δοχείου ἐπασπώστε ἕνα χαρτονένιο χαρτί. Τὴν κομῆτε ἕνα χωνιὸν τὴν κομῆτε κορυφὴ τοῦ χωνιοῦ ἡ μὴ τῆς, τόσο, ὅσο νὰ χωρῇ ἡ μὴ τῆς. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ, ἀσκήτε νὰ κάνετε εἰσπνοὲς τοῦ ζεστοῦ ἀτμοῦ πού βγαίνει ἀπὸ τὸ δοχεῖο πού βγαίνει τῆς ὕρας. Τὸ γέμει 10 λεπτά τῆς ὕρας. Τὸ ἐπαυλαυβάνετε ὕστερ ἀπὸ 4-5 ὥρες.

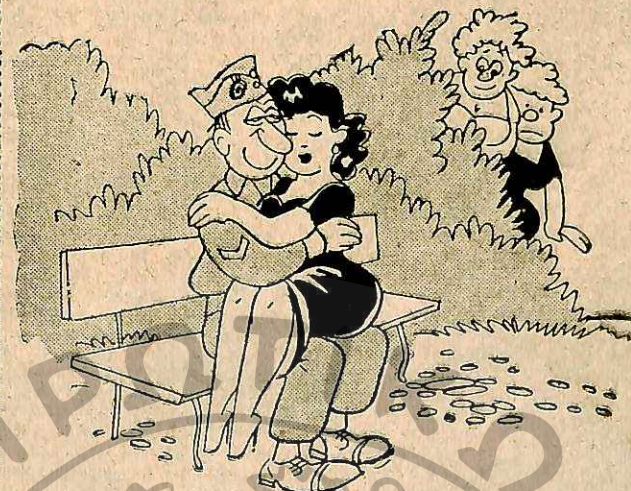
Μὲ τὴν τρίτη ἐπανάληψιν τῆς μεθόδου αὐτῆς, τὸ συνάχι θεραπεύεται.

Τελωτοθεραπεία

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Σ' αὐτὴν, πού λές, τὴν... περιόχῃ ἔρχομαι γιὰ κνήμη κάθε χρόνο!...

— Τὴ βλέπεις τὴ Λίλια; Καὶ μᾶς τόχε κορυφὴ, ὅτι εἶχε... στρατιωτικὸ σύνδεσμο!...

— Εὐχαρίστη! Σταθμὸς Πωδῶν Βοηθείων: Ἐλάτε γρήγορα ὁδὸς Πινδάρου 853, στὴν Ἐταιρεία Μουσικῆς...

Η εἰσέωδός της Νάνου

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ Δ' ΕΠΗΓΡΑΜΑ

Η Νάνσυ ἔριξε τὸ σώμα της πρὸς τὰ πίσω κι' ἄφηκε νὰ της ξεφύγῃ ἓνα χαρούμενο ξεφωνητό. Ἀπ' τὸ γράμμα, ἔπεσε μιὰ φωτογραφία. Στάθηκε θαυμάζοντας τὸ ὠραίο παλληκάρι τὰ κατὰ μαλλιά του, τὰ ἀδρὰ χαρακτηριστικά του καὶ τὰ φωτεινά μάτια του πούλεγε πῶς την κύτταζαν γλυκά. Ἐνοίωσε μεγάλη συγκίνηση.

Ἦταν δύο χρόνια πού περίμενε αὐτὴ τὴ φωτογραφία, ἀπὸ τότε πούχε ἀρχίσει ν' ἀλληλογραφεῖ μαζί του, φυλάγοντας τὰ γράμματα, του σὰν πολύτιμα πετράδια. γράμματα στὴν ἀρχὴ τυπικά, μὰ ἀργότερα οἰκεία, ζεστά, σχεδὸν τρυφερά. Μὰ τὰ γράμματα δὲν ἀρκοῦσαν στὴ Νάνσυ, πού ἤθελε σάνει καὶ καλὰ ν' ἀποκτήσῃ καὶ τὴ φωτογραφία τοῦ μακρυνοῦ της φίλου, τοῦ Τζῶν.

Στὴν ἀρχὴ της τὸ εἶχε ἀρνήσῃ, μὰ νὰ πού τώρα, ἐπὶ τέλους, της τὴν εἶχε στείλει. Καὶ ἡ Νάνσυ δὲν χόρταινε νὰ τὴν κυττάξῃ. Καὶ μαζί μ' αὐτὴ ἓνα γράμμα θερμό, σ' ἐδὸν ἐρωτικό, ὅπου ὁ Τζῶν της ἔλεγε ὅτι συνέχιζε τὶς σπουδές του, ὅτι δὲν την ξεχνούσε κι' ἄς ἦταν αὐτὸς εἰκοσι χρονῶν κι' αὐτὴ μόλις δέκα ἐφτά.

«Ἀγαπῆτέ μου Τζῶν, τοῦγραφε ἡ Νάνσυ, σοῦ εἶχα γράψῃ κι' ἄλλοτε γιὰ τὸ πιθανὸ ταξίδι της φίλης μου Τζέννυ καὶ τὴν ἐπιθυμία της νὰ σε γνωρίσῃ προσωπικά. Σὲ εἰδοποιῶ λοιπὸν ὅτι θὰ φύγῃ ἀπ' τὴ Νέα Ὑόρκη στίς 15 τοῦ προσεχοῦς μηνὸς καὶ θὰ φτάσῃ στὸ ἀεροδρόμιό τοῦ Παρισιῦ τὴν τρίτῃ μέρα, τὸ ἀπόγευμα. Ταξιδεύει μόνη καὶ δὲ γνωρίζει κανένα στὴ Γαλλία. Θὰ δῇ, εἶνε πολὺ ὠραία, πολὺ καλὴ κι' ἀνήκει σὲ καθὼι, πρέπει οἰκογένεια. ἔχει τὰ ἴδια προτερήματα πού βρήκες σὲ μένα. Μοῦ εἶναι ἐξαιρετικά ἀγαπητὴ καὶ ξέρει τὸ κάθε τί γιὰ μένα. Ἐνθουσιάστηκε ἀπ' τὴ φωτογραφία σου. Λυπάμαι πού δὲν μπορῶ νὰ τὴ συνοδέψω. Ἄν γεννηθῇ τιποτα ἀνάμεσα σας, θαυμά εὐτυχισμένη πού συνετέλεσα σ' αὐτό».

Ὁ Τζῶν ὅταν ἔλαβε τὸ γράμμα αὐτὸ της Νάνσυ ἀποφάσισε νὰ πάρῃ τὴν ὑνικία ἀδεία του ἀπ' τὴν ἐταιρεία, ὅπου δούλευε, γιὰ νὰ συναντήσῃ τὴ Τζέννυ. Ἐβλεπε στὴν ἀπόφασί της Νάνσυ τὴν ἐγκάρτεσιν: τὸ κορίτσι αὐτό, ἄσχημο καὶ φτωχό, ὅπως τοῦνε γράφει ἀέσως, ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια, τὸν εἶχε γοητεύσει μὲ τὰ αἰσθηματικά του καὶ τὸ πνεῦμά του, τὴν τρυφερότητά του καὶ τὴν ἀφελειά του. Στὸ βάθος ἦταν ἓνας ρομαντικὸς τύπος καὶ περιέμενε πῶς μιὰ μέρα ἡ Νάνσυ θὰ πῆγαίνε νὰ τὸν βῇ, ἀδικοφρονῶντας ἂν ἦταν ἄσχημη, γιὰτὶ εἶχε ἀντίσει νὰ τὴν ἀγαπᾷ. Μὰ νὰ πού ἡ μακρινὴ του φίλη τοῦστελε τὴ Τζέννυ. Γιὰ ποῖο σκοπὸ; Γιὰ νὰ τὸν δοκιμάσῃ; Ἡ γιὰ νὰ μὴν ἐλπίξῃ πιά;

Ὁ Τζῶν περίμενε ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἀνήσυχος καὶ νευρικός στὸ ἀεροδρόμιό. Ὅταν ἔφτασε τὸ ἀεροπλάνο, εἶδε ἀνάμεσα στοὺς ταξιδιώτες μιὰ κοπέλλα κάπου εἰκοσι χρονῶν, ψηλὴ, κομψή, ὠραία! Ἡ Τζέννυ, γιὰτὶ αὐτὴ ἦταν, βλέποντας τὸ νέο τοῦ χαμογέλασε καὶ τοῦ φώναξε χαρούμενα, τρέχοντας κοντὰ του:

— Εὐχαριστοῦμαι! Ἐγὼ εἶμαι ἡ Τζέννυ!...
— Ἐλα, της εἶπε ὁ Τζῶν προσφέροντάς της λουλούδια, ἔχω τὸ μικρό μου αὐτοκίνητο...

Καθὼς τραβοῦσαν ἀνάμεσα στοὺς δρόμους τοῦ Παρισιῦ, τὴ ρώτησε:

— Τί κάνει ἡ Νάνσυ, τὴν εἶδες πρὶν νὰ φύγῃ;

— Ναι. Ἐλαβε τὸ γράμμα σου καὶ σοῦ φέρνω τὴν ἀπάντησιν...

— Γιὰ πές μου κάτι, Τζέννυ, ἔχει δίκιο ἡ Νάνσυ νὰ μοῦ ἀρνιέται τὴ φωτογραφία της;

— Ἰσως. Μὰ ξέροντας τώρα πῶς τὴν ἀγαπᾷς μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ γνώμη. Τὴν ἀγαπᾷς, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ἀκουσε, Τζέννυ, δὲ θέλω νὰ γίνω ἐνοχλητικὸς μιλώντας σου διαρκῶς γιὰ τὴ Νάνσυ.

— Θαυμάσια! Τότε θὰ ἐπισκεφτοῦμε ὅλα τ' ἀξιοθέατα τοῦ Παρισιῦ κι' ἀπὸ κεῖ θὰ τραβήξουμε γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν...

— Σὺμφωνοῖ! φώναξε ὁ Τζῶν κυττάζοντας μὲ θαύμα

σμὸ τὴν ὠραιότατη κοπέλλα πούχε δίπλα του

Περνώντας τὰ ὠραία βράδια τοῦ Σεπτεμβρίου σὲ κοσμικὰ κέντρα στίς Κάννες ἡ περπατώντας κοντὰ στὴ θάλασσά, οἱ δύο νέοι, ἔμοιαζαν μὲ ἀρραβωνιασμένους.

Ὁ Τζῶν περνοῦσε μιὰ περίοδο ἀγωνίας.

Ἡ Τζέννυ τὸν τραβοῦσε μὲ τὴν ὁμορφιά της, ἡ σκέψις ὅμως πῶς θ' ἀπιστοῦσε στὴ Νάνσυ, τὸν συγκρατοῦσε.

Στίς Κάννες, τὴν παραμονὴ πού ἡ Τζέννυ θάφευγε, γιὰτὶ ὁ μῆνας της ἀδείας τελείωνε, ἡ νέα τοῦ εἶπε:

— Αὐριο, Τζῶν, ξαναγεννοῦμε στὸ Παρίσι. Ἡταν οἱ ὠραιότερες ἡμέρες τῆς ζωῆς μου οὐτές. Κρίμα πού τέλειωσαν τόσο γρήγορα. Μὰ ἦταν ἐπιθυμία της Νάνσυ νὰ συναντηθοῦμε.

— Θάβελαν νὰ ἦταν ἡ Νάνσυ ὅπως σὺ, της εἶπε ὁ Τζῶν.

— Τὴ βρίσκεις λοιπὸν τόσο ἀνώτερη ἀπὸ μένα;

— Μοῦ φαίνεται πῶς ξέρω περισσότερο τὴ Νάνσυ.

— Ἐμένα ὅμως θὰ μπορούσα νὰ σοῦ πῶ ὅτι μ' ἀρέσεις ἐξαιρετικά, ὅτι ποτὲ γυναῖκα δὲν μούκανε τέτοια ἐντύπωση...

— Σ' ἀγαπᾷ τόσο πολὺ, Τζῶν, εἶπε ἡ νέα ἀγκαλιάζοντάς τον. Θὰ πέραίνα ἂν δὲν μ' ἀγαποῦσε.

— Νάξερεις πόσο πάλεψα μὲ τὸν ἐαυτό μου ὅλον αὐτὸν καιρὸ, εἶπε λυπημένα ὁ νέος. Μὰ σκέψου τὴν ἀπογοήτευσί της Νάνσυ.

— Ἡ Νάνσυ σοῦ εἶπε ψέμματα, Τζῶν ἀπάντησε ἡ Τζέννυ κλαίοντας.

— Πῶς εἶπες; Γιὰ ποῖο λόγο;

— Τώρα μπορῶ νὰ σὲ πῶ ὅλα, φτάνει νὰ μὲ συγχωρήσῃς.

— Θεέ μου, μίλησε, Τζέννυ!

— Ἀκουσε με! Ἡ Νάνσυ ὄνειρευε τὰν ἔσένα ἀπ' τὰ δέκα τέσσερα χρόνια της, ὅταν ἔλαβε τὸ πρῶτο σου γράμμα.

Κι' ὅταν ἀπὸ καιρὸ πῆρε τὴ φωτογραφία σου ἔνοιωσε πῶς πῶς σ' ἀγαποῦσε σὰν τρελλή. Ζούσε μὲ τὴν ἀναμονὴ σου, μὲ τὸν ἐρωτὰ σου. Ἄν ἤξερες τὴν εὐτυχία της, πρὶν νὰ φύγῃ ἀπ' τὴ Νέα Ὑόρκη γιὰ τὸ Παρίσι! Θὰ μπορούσε τότε νὰ σοῦ ἀποκαλύψῃ τὸ μυστικὸ της, μὰ δὲν ἦταν σίγουρη ἐκείνη τὴ στιγμή.

— Νομίζε πῶς δὲν μ' ἀγαποῦσε πραγματικά;

— Ὁχι... κάθε ἄλλο, σ' ἀγαποῦσε μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς της.

— Τότε... γιατί;

— Ἦθελε μιὰ τελευταία δοκιμασία: Νὰ δῇ τί θὰ ἔκανες μὲ μιὰ φίλη της ἐρωτευμένη μαζί σου. Ἄν θὰ της ἔμενες πιστός.

— Καὶ δὲν φοβόταν; Πῶς μπορούσε νὰ εἶναι σίγουρη ἀφοῦ εἶς εἶσαι τόσο ὠραία κι' ἐκείνη ἄσχημη;

Ἡ Τζέννυ τὸν κύτταξε μὲ βλέμμα γεμάτο πόθος, πῆρε τὸ τρόσωπό του μὲ τὰ χέρια της καὶ τὸν φίλησε πρῶτὴ στὰ χεῖλη.

— Νίκησε, Τζῶν! τοῦ φώναξε χαρούμενη. Κύτταξε!

Κι' ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσάντα της τὸ διαβατήριό της. Πλάι στὴ φωτογραφία της ἦταν τὸ ὄνομά της. Διάβασε τότε ὁ νέος: «Τζέννυ, Νάνσυ Χάουαρντ».

— Εὐχὴ! Ἐσὺ! ἔκανε ὁ Τζῶν. Ὡστε ἡ Νάνσυ καὶ ἡ Τζέννυ...

— Εἰγὼ εἶμαι ἡ Νάνσυ καὶ ἡ Τζέννυ μαζί, ἀγαπῆ μου!

Οἱ δύο νέοι ἀγκαλιάστηκαν φλογερά καὶ ὁ ἥλιος πού ἔσβηνε, ἔμοιαζε νὰ βερνισοῖ με τὶς τελευταῖες ἀχτίδες του πῶς πολὺ τὸν ἐρωτὰ πού πλημμύριζε τὶς ἀγνές ψυχές τους.

ΖΩΝ ΚΟΛΛΕΜΟΥ

Η Βασιλίτσα του χρυσού

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Διευθυντής της Ασφάλειας κ. Ζερβαί, παρουσιάστηκε στον εισαγγελέα Γκρολλιέ-Σαβέρν και του αφηγήθηκε λεπτομερώς τις έρευνές του, αναφέροντας συγχρόνως και τις υποψίες του. Εκείνος συμφώνησε μαζί του, ότι έπρεπε να αναβληθεί η δίκη του Ροβέρτου, μέχρις ότου φτάσουν ο Αντρέας και η Άθνα Κασσάρα. Κατόπιν κάλεσε στο γραφείο του τον ανακριτή κ. ντε Κουμπρέν, και του ανέφερε όλα τα που είχε αποκαλύψει για την κομπίνα Ναδίνα, η βαρύνουσα Γκακουμπέν. Τέλος, του υπενθύμισε, ότι το μέρος της βαρύνουσα για την κομπίνα Ναδίνα, τον προδίδετο άσχημα γι' αυτήν την τελευταία. Ο ανακριτής, ακούγοντας τα λόγια αυτά του εισαγγελέως, ανατρίχισε...

41ον — Της προστατευμένης μου, είπε τρομαγμένος. Δεν συμβαίνει τίποτα τέτοιο! Κάνετε λάθος, κύριε εισαγγελέ, Απεναντίας, εγώ ήμουν ο προστατευόμενος της, άλλωστε, όταν μου έκαμε την τιμή να με θέλει για γαμπρό της. Από τότε φάνηκε πάντα πολύ καλή κι ευγενική απέναντί μου. Γι' αυτό το λόγο τη σέβουμαι και την εκτιμώ... Αν αποδειχθεί όμως η ενοχή της, πρώτος εγώ θα ζητήσω την τιμωρία της...

Το βλέμμα του κ. Γκρολλιέ-Σαβέρν άστράψε από γάρο. Δεν είχε καμιά αμφιβολία για τον έντιμο χαρακτήρα του ανακριτή.

— Σας πιστεύω, του είπε. Και τώρα επιμένω ότι πρέπει να περιμένετε, για να γίνει η δίκη, να φτάσει πρώτα εδώ η Άθνα Κασσάρα...

— Μα αυτή είναι τρελή!... — Άφηστε να έρθει για να τη ξεφορτωθούμε. Θα την ξετάσω κι' εγώ ο τ-δισ...

— Θα περιμένω λοιπόν τον έρχομό αυτής της μαύρης, είπε ο ανακριτής, αν και δεν ελπίζω να μάς βοηθήσουν σε τίποτα οι καταθέσεις της...

— Στο μεταξύ όμως μπορεί να συμβούν και άλλα σπουδαία πράγματα, συνέχισε ο εισαγγελέας.

— Ποιά; — Πρώτ' απ' όλα η θεραπεία της Τερέζας, ντ' Ανζελύ και έπειτα η επιστροφή ενός σοβαρού μάρτυρος. Ένωσά τον κ. Κλαρκόν...

— Πιστεύετε, στ' αλήθεια, ότι η εμφάνισή του θα είχε ευνοϊκή για τον κατηγορούμενο;

— Ναί! Μελέτησα το φάκελλο της υποθέσεως αυτής με μεγάλη προσοχή και πέτακα απολύτως ότι ο κατηγορούμενος λέει την αλήθεια. Η Τερέζα ντ' Ανζελύ φαίνεται ότι τον έστειλε στον τραπέζι, αφού του έδωσε κι' ένα συστατικό γράμμα. Χωρίς μια τέτοια επιστολή δεν θα πλήρωνε ποτέ τις διακόσιες χιλιάδες φράγκα ο Άγγλος τραπέζίτης.

— Ωστόσο, κύριε εισαγγελέ, ζητήσαμε την άδεια να ξετάσουμε τα λογιστικά βιβλία και τα έγγραφα του κ. Κλαρκόν. Και βρήκαμε την εξοφλημένη έπιταγή και το γράμμα του τραπέζίτη προς την κυρία ντ' Ανζελύ. Αν ο κατηγορούμενος είχε δώσει και ένα συστατικό γράμμα της κυρίας ντ' Ανζελύ, θα το βρήκαμε μαζί με τ' άλλα έγγραφα.

— Είπε κι' αυτό ένα δείγμα της κακοτυχίας του νέου. Άλλα τα γεγονότα αυτό δεν διαψεύδει β-τι έλεγα. Γιατί ο κ. Κλαρκόν ίσως να πήρε μαζί του το γράμμα της μάρκισας.

— Η συνομιλία τους τελείωσε εδώ. Και ο κ. Γκρολλιέ-Σαβέρν ζήτησε απ' τον ανακριτή να του υποσχεθεί ότι θα πρόσεχε να μην ανακοινώσει στην κυρία ντε Ροσβέλ τίποτα σχετικό με τις ανακρίσεις.

— Η κομπίνα όμως ανυπομονούσε να μάθ-η νεότερα. — Ετσι, όταν ο κ. ντε Κουμπρέν γύρισε στο μέγαρό του, έμαθε ότι η Ναδίνα είχε

Η Βασιλίτσα του χρυσού

στείλει να τον παρακαλέσουν να την επισκεφθεί.

— Έδωσε άμέσως για το σπίτι της, άλλ' όχι με μεγάλη προθυμία αυτή τη φορά.

Την είχε διαβεβαιώσει ότι η δίκη θα γινόταν πολύ γρήγορα και τώρα η δίκη είχε αναβληθεί! Η θέσι του λοιπόν ήταν δύσκολη.

— Έξ' άλλου είχε δώσει κιόλας το λόγο του να μην της εμπιστευθεί τίποτα σχετικό με τις έρευνες που γίνοντουσαν.

— Ετσι, η σατανική κομπίνα ελάχιστες μόνο πληροφορίες κατάφερε να του αποσπάσει.

— Έμαθε μόνο ότι η δίκη θα γινόταν μετά τον έρχομό της Άθνας Κασσάρα.

— Η Ναδίνα ανησυχούσε.

— Όποτε θα περιμένουμε τώρα, ο Θεός ξέρει πόσο καιρό ακόμα, είπε κατασουφιάζοντας.

— Όχι, η μαύρη ξεκίνησε κιόλας! Βρίσκεται στο δρόμο... αναγκάστηκε να της στείλει...

— Αντί να φύγει και να καλέσει τους ανθρώπους του, μπήκε μπροστά απ' τον λευκό που ήταν τόσο εξαντλημένος, ώστε δεν είχε πια τη δύναμη να προφυλαχτεί, έβγαλε το περιστρεφόμενο απ' τη ζώνη του, σημάδεψε ψυχράια το φίδι και πυροβόλησε.

Το έρπετο, που χτυπήθηκε ανάμεσα στα μάτια, άφησε ένα απαίσιο σφύριγμα κι' έπεσε χάρω κεραυνοβολημένο.

— Ο πυροβολισμός κι' η εξαιρετική επίδειξη τόλμης του Αντρέα έκαναν τον λευκό να συνέλθει κάπως και να φωνάξει.

— Σπουδαίο σημάδι, με την πίστι μου. Καταλαβαίνω, κύριε, ότι μου σώσατε τη ζωή!

— Ο Αντρέας άρχισε να γελάει.

— Αυτό δεν το ξέρω! του είπε. Το βέβαιο όμως είναι ότι ξεπάστρεψα ένα φα-μακερό φίδι...

— Χωρίς έσας, κύριε, θα ήμουν τώρα νεκρός... Γι' αυτό, αν και δεν αξίζω τόσο πολύ, δεν θα το ξενάσω ποτέ και θα σάς το ανταποδώσω μια μέρα. Έδώ σ' αυτόν το διαβολότοπο, δεν ξέρει κανείς ποτέ ούτε τί τον περιμένει, ούτε ποίανού θα τύχη να εγ-η την ανάγκη...

— Ο Αντρέας τον παρατήρησε τώρα πιο προσεκτικά. Τα ξυμμένα μάτια του, και η έκφραση, καλωσύνης, που ήταν ζωγραφισμένη στο ήλιοκαμένο πρόσωπό του, του έκαναν καλή εντύπωση.

— Τι κάνεις σ' αυτά τα μέρη; τον ρώ-τησε.

— Γυρεύω χρυσάφι, του απάντησε ο άλλος, όπως όλος ο κόσμος. Όχι, όμως, για λογαριασμό μου, γιατί αν κι' έχω μεγάλη τύχη στις έρευνές μου, δεν έχω ούτε ένα φράγκο για ν' ασχισώ καμιά δουλειά για τον εαυτό μου...

ή, για να την καθουχάσει ο ανακριτής. — Έρχεται λοιπόν, η Άθνα Κασσάρα! φώναξε άγρια η κομπίνα, όταν έμεινε μόνη. Ενώ τα μάτια της πετούσαν άστραψές. Έρχεται! Θα το δούμε όμως αν θα μιλήσει...

Το χρυσωριχείο

Στο διάστημα αυτό, ο Αντρέας με μεγάλη ενεργητικότητα, διέλυσε τις εργασίες του χρυσωριχείου της βαρύνουσα Γκακουμπέν, που βρισκόταν στα βάθη της Γουί-αννας.

Στα έρημα εκείνα μέρη βρισκόταν διαρκώς μπροστά σ' ένα σωρό κινδύνους. — Έπρεπε να προσέχει ακόμα και τους εργά-τες του, που οι περισσότεροι ήταν παλαιοί κατάδικοι, δραπετές και κακοποιόι.

Μα κι' η φύσι γύρω του ήταν κι' αυτή επικίνδυνη. Τα άγρια θηρία, τα δηλητηριώδη φίδια, τα έλη, το κάθε τι ήταν μια απειλή για τη ζωή του.

— Ο Αντρέας όμως ήταν έξυπνος, γενναί-ος και δεν έκανε εύκολα το θάρος του.

Μια μέρα, τη στιγμή που περνούσε μ' ένα μονόξυλο το ποτάμι, άκουσε ξαφνικά βρογγίτι πίσω από μερικούς θάμνους.

Δεν δίστασε ούτε λεπτό! Πλησίασε στην όχθη και κρατώντας στο χέρι το μα-χαίρι του και με το περιστρεφόμενο στη ζώνη γώθηκε, γρήγορα μέσα στα άγρια πυρ-νάρια και βρέθηκε μπροστά σε δυο άντρες, σ' ένα λευκό και σ' ένα μαύρο.

— Ο μαύρος βρισκόταν στις τελευταίες του στιγμές.

— Ο λευκός, όρθιος, σαν ύπνωτισμένος, και κίτρινος σαν πτώμα, κύτταξε ένα με-γάλο φίδι, που ξετυλιγόταν τώρα αργά-αργά απ' το σώμα του μαύρου, που τον είχε δαγκώσει θανάσιμα κι' έτοιμαζόταν να δούση εναντίον του.

Με το θόρυβο που έκανε ο μηχανικός, το απαίσιο κεφάλι του έπετο έπαψε να κυττάζει το λευκό, γύρισε απότομα προς το μέρος του Αντρέα και κάθωσε τα μάτια του που άστράφταν απάνω του.

— Έκείνος όμως, δεν ήξερε τί θα πηθό-σας.

— Αντί να φύγει και να καλέσει τους αν-θρώπους του, μπήκε μπροστά απ' τον λευ-κό που ήταν τόσο εξαντλημένος, ώστε δεν είχε πια τη δύναμη να προφυλαχτεί, έβγαλε το περιστρεφόμενο απ' τη ζώνη του, σημάδε-ψε ψυχράια το φίδι και πυροβόλησε.

Το έρπετο, που χτυπήθηκε ανάμεσα στα μάτια, άφησε ένα απαίσιο σφύριγμα κι' έ-πεσε χάρω κεραυνοβολημένο.

— Ο πυροβολισμός κι' η εξαιρετική επίδε-ξιά του Αντρέα έκαναν τον λευκό να συνέλθει κάπως και να φωνάξει.

— Σπουδαίο σημάδι, με την πίστι μου. Καταλαβαίνω, κύριε, ότι μου σώσατε τη ζωή!

— Ο Αντρέας άρχισε να γελάει.

— Αυτό δεν το ξέρω! του είπε. Το βέβαιο όμως είναι ότι ξεπάστρεψα ένα φα-μακερό φίδι...

— Χωρίς έσας, κύριε, θα ήμουν τώρα νε-κρός... Γι' αυτό, αν και δεν αξίζω τόσο πολύ, δεν θα το ξενάσω ποτέ και θα σάς το ανταποδώσω μια μέρα. Έδώ σ' αυτόν το διαβολότοπο, δεν ξέρει κανείς ποτέ ούτε τί τον περιμένει, ούτε ποίανού θα τύχη να εγ-η την ανάγκη...

— Ο Αντρέας τον παρατήρησε τώρα πιο προσεκτικά. Τα ξυμμένα μάτια του, και η έκφραση, καλωσύνης, που ήταν ζωγραφισμένη στο ήλιοκαμένο πρόσωπό του, του έκαναν καλή εντύπωση.

— Τι κάνεις σ' αυτά τα μέρη; τον ρώ-τησε.

— Γυρεύω χρυσάφι, του απάντησε ο άλλος, όπως όλος ο κόσμος. Όχι, όμως, για λογαριασμό μου, γιατί αν κι' έχω μεγάλη τύχη στις έρευνές μου, δεν έχω ούτε ένα φράγκο για ν' ασχισώ καμιά δουλειά για τον εαυτό μου...

— Είσαι ελεύθερος τώρα: Θέλεις να έρσας; ή σε μένα;

— Δεν ζητώ τί-λτερο απ' αυτό, για-τί δουλεύω τώρα για λογαριασμό ενός λη-στή, τ' ο με γέλασε πολλές φορές και δεν κράτησε καμιά απ' τις ψυσέσεις που μου είχε δώσει.

— Καλά λοιπόν. Είπατε συμφωνοί. Θα σ'ε δοκιμάσω άμέσως. Κι' αν μείνω ευχαριστημένος από σένα, θα σου δώσω μια καλή θέσι κι' έτσι θα εξασφαλιστείς για όλη σου τη ζωή.

— Απ' εκείνη την ημέρα, ο Μπερνάρ Λεγ-κελιέ — αυτό ήταν το όνομα του λευ-κού — έγινε για τον Αντρέα ένας απα-τός βοηθός και σύντροφος.

— Ο άντρας της Τερέζας λοιπόν, όχι μόνον είχε τη διέθυνση της δουλειάς, αλλά και παρακολουθούσε τους Αμερικανούς μηχα-νικούς που είχαν αναγκαστεί να φέρει απ' τη Νέα Υόρκη. Από τ' άλλο μέρος ο Λαγ-κελιέ με την ακούραστη προσοχή του και την εργατικότητα του είχε γίνει προϊστά-μενος σ' όλο εκείνο το ανακατεμένο και ύποπτο πλήθος των εργάτων που είχαν έρ-θει απ' τις τέσσερες άκρες του κόσμου στα χρυσωριχεία της Γουίαννας. Κι' ήταν σε-βαστός απ' όλους.

Παρ' όλη την κοινωνική διαφορά που τους χώριζε, είχαν γίνει φίλοι και ζούσαν έχοντας έναν κοινό σκοπό: την επίτυχία της επιχείσεως και την επιστροφή στην πατρίδα.

Την ημέρα που ο Αντρέας, πλούσιος πια, θα μπορούσε να ξεαναγορίσει κοντά στην Τερέζα του, την ίδια μέρα κι' ο Μπερνάρ θα έφευγε για ν' ανταμώσει στην πατρίδα του, τη Βοστώνη, τη μηστή του, που την αναπαύσε τρία χρόνια τώρα.

— Ο Λαγκελιέ, έκτος απ' την τόση δου-λειά που είχε ως προϊστάμενος του κο-σμητικού του χρυσωριχείου, φρόντιζε με κάθε τρόπο να κάνει ευχάριστη τη ζωή και τη διαμονή εκεί του διευθυντού του, που τον λάτρευε.

Κοντά στα μεγάλα κτίρια του χρυσω-ριχείου είχε φτιάξει με τη βοήθεια των αν-θρώπων του ένα μικρό σπιτάκι, στολισμέ-νο με γούστο όπου έμενε μαζί με τον Άν-τρέα γιατί ποτέ σχεδόν δεν απομακρυνόταν από κοντά του, αγρυπνώντας διαρκώς για την ασφάλειά του.

Το χαμηλό αυτό σπιτάκι ήταν χαριτω-μένο μέσα στην απόλυτη ήττα.

— Ο Μπερνάρ είχε φέρει απ' το δάσος τις ώραιότερες περιπλοκάδες και τις είχε φυ-τέψει έξω απ' τα παράθυρα του άφεντη του.

Σε λίγο η πρασινάδα είχε φουντώσει κι' είχε πλεντή γύρω στους τοίχους.

Γύρω στο φράχτη σκαρφάλωναν οι τρι-ανταφυλλίες, οι βανίλιες και τα ήλιοτρό-πια και γέμιζαν την ατμόσφαιρα με μεθυ-στικές ευωδίες.

Την ημέρα εκείνη, ενώ πλησίαζε να τε-λειώσει η ώρα του απογευματινού ύπνου κι' ο Μπερνάρ έκανε τη συνθησιμένη περι-πολία του για παράξενη ανατριχίλα έκανε τους εργάτες, που ύπνησαν πρώτοι, να τρέμουν σύγκοιροι.

Είχαν γυρίσει όλοι το πρόσωπό τους προς το μέρος του δάσους, στο σημείο που απλωνόταν μια πυκνή και σκοτεινή λόχη και κυττάζοντας προσεχτικά καθύριζαν με-ταξύ τους:

— Έκεί!... εκεί!... Κυττάχτε λοιπόν... Δεν είναι εκεί η Βασιλίτσα του Χρυσού!...

— Μήπως θα έρθει εδώ;

— Είμαι βέβαιος πως είναι εκείνη... Κύ-τα καλά... Νά!... Σ' εκείνα εκεί τα κλαδιά. Τώρα θα περάσει...

— Καλά λέτε!... Έχετε δίκιο. αυτή φαίνεται να έ!...

— Τι τύχη αυτή για το άφεντικό μας! Το ξέρετε πως δεν τη βλέπει κανείς πα-ρά μόνο στα μέρη όπου υπάρχουν πλούσιες φλέβες χρυσού!...

— Θαρρεί κανείς πως την τραβάει το χρυσάφι;

— Γι' αυτό τη λένε Βασιλίτσα του Χρυσού;

— Βέβαια! Όπου τη δες να στέκεται, αν είναι χάρω πλούνη το: Θα βοηθό σκόνη χρυσού! Αν πάλι είναι κοντά κανείς βοά-χος σπάσος του, τρύπσέ τον, γιατί θα βοηθό φλέβα χρυσού.

Τη στιγμή εκείνη έφτασε ο Μπερνάρ.

— Τί πάθατε; τους ρώτησε.

— Ένας απ' αυτούς του εξήγησε άμέσως τι συνέβαινε.

— Ο Μπερνάρ σήκωσε τους ώμους του. — Θα είναι καμιά τρελή ή καμιά κλέφτρα, μουρμούρισε.

— Όχι! Όχι! φώναξαν πολλοί. Δεν εί-νε κλέφτρα!...

— Ο εργάτης που είχε μιλήσει προηγου-μένως ξαναείπε:

— Όσο για τρελή, νάι, μπορεί να είναι, γιατί τα ώραια μαύρα Βελούδινα μά-τια της φαίνονται πάντα σαν σά κυττά-ζουν μακριά και σαν να βλέπουν πράγμα-τα παράξενα και υπερφυσικά... Όσο για την όμιλία της δεν την ξέρουμε και ίσως είναι βουδή, γιατί κανείς δεν την άκουσε ποτέ ως τώρα να βγάλη λέξη απ' το στόμα της. Δεν είναι όμως κλέφτρα, αυτό απο-κλείεται!

— Η Βασιλίτσα του χρυσού, με τα ώ-ραιά καταλευκά μαλλιά της, το ώχρο πρό-σωπό της, που είναι όμως ακόμη νεανικό, μοιάζει σαν Παναγία. Και δεν υπάρχει κανείς από έμάς που να μην παρακαλή γονατιστός που τη μιλήσει, όταν την αν-τικρύζει... Ρωτήστε τους όλους εδώ.

— Αυτό είναι αλήθεια. Βεβαίως ένας άλλος εργάτης, παλιός κατάδικος. Της ά-ξίζει όμως! Γιατί αν το χρυσάφι την τρα-βάει, είναι κι' ένα άλλο πράγμα που την τραβάει ακόμα περισσότερο. Κι' αυτό είναι η αράωτηα!

— Όταν ο κίτρινος πυρετός εκδηλώθηκε στα χρυσωριχεία, θα έλεγε κανείς ότι δεν υπήρχε μόνον ένας Βασιλίτσα, αλλά τρεις, τέσσερις!... Ήταν πανταχού πα-ρούσα!...

— Έτρεχε απ' τον έναν στον άλλον, κου-βαλώντας διάφορα βότανα που νιατρούνουν και που οι Ίνδοι, οι φίλοι της, της είχαν δείξει φαίνεται να τα βρίσκει στο δάσος. Περιποιόταν έτσι νύχτα και μέρα όλους ό-σοι ήσαν άρρωστοι. Ήταν ακούραστη!...

— Την είδες κι' εσύ; τον ρώτησε ο Λαγ-κελιέ.

— Μα βέβαια! Με περιποιήθηκε στην άρρώστειά μου. Έκείνο τον καιρό ήμασ-τε τριάντα άρρωστοι και δεν θα βρισκόμασ-τε σήμερα στη ζωή αν δεν μάς βοηθούσε ε-κείνη. Μας έσωσε!... Από τότε όλοι ανε-ξαιρέτως τη λατρεύουμε!...

— Καλά! Καλά! Όστόσο εγώ δεν θα πάψω να την προσέχω... Και τώρα έμ-πρός! Ξαναπάστε τη δουλειά σας, γιατί ο βράχος δεν θ' ανοίξει μόνος του!...

— Οι εργάτες σπικόθηκαν, πήσαν τα έργα-λεία τους και ξεκίνησαν.

— Ο βράχος που θα έσπαζαν ήταν πολύ σκληρός.

— Σαφνικά, καμιά εκατοστή βήματα μα-κριά απ' αυτόν, προς τ' αριστερά, είδαν

— Αντρέα, — Οί άλλοι εργάτες που τους άκουγαν, —

— Έμένα ο άντρας μου, κόνα - Άγγελικό μου, είχε σημαίνον πρόσωπο στη

— Δημορχία!...

—

—

—

—

—

— Την ίδια στιγμή η γυναίκα αυτή στα-μάτησε. Στεκόταν όρθια, πάνω σ' έναν άλ-λο βράχο, ψηλότερο από εκείνον που θ' ά-νοιγαν οι εργάτες.

— Η άγνωστη ήταν ψηλή, λεπτή, και κά-τω απ' το ινδικό φόρεμά της διαγαρόταν καθαρά το πλαστικό σώμα της.

— Τα μαλλιά της άσπρα σαν το χιόνι της πλαισίωναν το πρόσωπο κι' έπεφταν πάνω στους ώμους της. Όσο για το πρόσωπό της, διατηρούσε τα ίχνη μιας εξαιρετικής ομορφιάς.

— Εκείνο όμως που έκανε περισσότερη έν-τύπωση σ' αυτήν ήταν η έκφραση της λύπης και της απελτίσιος που καθρεφτιζόταν στα κατάμαυρα μάτια της.

— Οί εργάτες σταμάτησαν τη δουλειά τους και ψιθύρισαν με σεβασμό:

— Ή Βασιλίτσα!...

— Ένας απ' αυτούς τότε φώναξε ξαφνικά στον Μπερνάρ:

— Απ' την αρχή το είχα πη ότι οι κόποι μας εδώ σ' αυτό το βράχο θα πηγαί-ναν άδικα! Η ιδέα μου ήταν να σκάσουμε λίγο πιο άριστερά... Τώρα είμαι εντελώς βέβαιος! Ας σκάσουμε εκεί που στέκεται η Βασιλίτσα, αν θέλετε να βρούμε άμέ-σως μια φλέβα χρυσού!...

— Έχεις δίκιο!... Καλά λές!... φώνα-ξαν οι άλλοι. Πάμε, παιδιά!...

— Την ίδια στιγμή ακούστηκαν γρήγορα βήματα.

— Όλοι γύρισαν για να δουν ποιός ήταν.

— Ο Διευθυντής! ψιθύρισαν.

— Ήταν στ' αλήθεια ο Αντρέας ντ' Ανζελύ που συνήθιζε κάποτε να επισκέπτεται τα μέρη όπου δούλευαν οι εργάτες.

— Ο Μπερνάρ μόλις τον είδε, τον πλησίασε και του διηγήθηκε σύντομα τί είχε συμβεί, δείχνοντάς του συγγνώμες και τη Βασι-λίτσα που στεκόταν πάντα όρθια στη θέ-σι της.

— Ύστερα του έδειξε και τον εργάτη, που ήταν Γάλλος και που είχε πη τόσα καλά λόγια για την μυστηριώδη εκείνη γυναίκα.

— Ο Αντρέας πήγε κοντά του.

— Μπορείς να μάς πης, φίλε μου, που βολίζεσαι κι' επιμένεις τόσο ότι εκεί περά κι' όχι εδω υπάρχει πιθανότητα να βρούμε μια φλέβα χρυσού;

— Ο εργάτης δίχως να διστάση απάντη-σε άμέσως:

— Ο βράχος εκεί είναι πιο άσπρος. Και το γράμμα που έχουν οι κίτρινες λεπτές φλέβες του είναι πιο σκούρο. Έχω κάνει πολλές παρατηρήσεις από τον καιρό που βολίζομαι εδώ...

— Ο Γάλλος αυτός φαινόταν αρκετά έυ-πνος και μιλούσε με τόση πεποίθησι, ώστε τα λόγια του προέβλεπαν έντύπωση στον Αντρέα.

— Οί άλλοι εργάτες που τους άκουγαν,

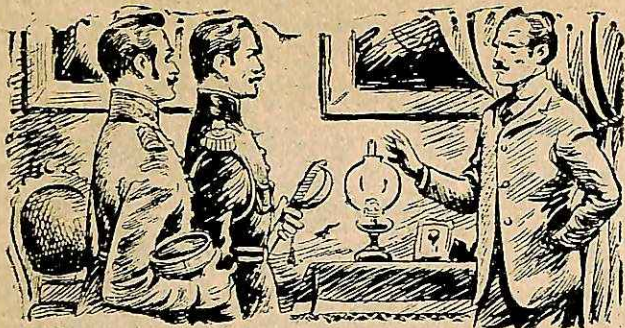
—

—

—

—

—

— Βρε αδελφέ δεν τὰ καταλαβαίνω αυτά τὰ πράγματα, — είπε ο Τυπάλδος. Τὸν χαιρέτησα ἢ δὲν τὸν χαιρέτησα;

ΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΤΕΡΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΜΟΝΟΜΑΧΟΙ

Εμονομάχησαν ἐπειδὴ δὲν τὸν ἐχαιρέτησε!

Ὁ ναύαρχος καὶ παλαιὸς ὑπουργὸς Κων. Τυπάλδος, κατέχει, ἴσως, τὸ ρεκόρ τῶν ἐλληνικῶν μονομαχιῶν ποὺ ἔκανε στὰ χρόνια τῆς ἠρώϊκῆς νεότητάς του καὶ με ἀποτελέσματα, μάλιστα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον αἱματηρά.

Ὁ ἀπολογισμὸς τῶν μονομαχιῶν τοῦ Τυπάλδου εἶναι ὁ ἐξής:

1) Μὲ τοὺς παλαιούς ἀξιωματικούς Στέφανο Μεταξᾶ (τοῦ ἱππικοῦ) καὶ Γεώργιο Κολοκοτρώνη (τοῦ πεζικοῦ), τὸν ἑγγονό, δηλαδή, τοῦ Γέρου τοῦ Μωρή.

2) Μὲ τὸν παλαιὸ ἀστυνόμο τοῦ Πόρου Κουγκόπουλο.

3) Μὲ τὸν παλαιὸ ἀξιωματικὸ τοῦ Ναυτικοῦ Λαμπάδριο ποὺ τραυματίστηκε.

4) Μὲ τὸν παλαιὸ ἀξιωματικὸ τοῦ Ναυτικοῦ Λιάλιο.

5) Μὲ τὸ νεαρὸ Χατζηλάζαρο στὸ Βόλο.

6) Μὲ τὸν παλαιὸ ἀξιωματικὸ τοῦ Ναυτικοῦ Ἀνδρέα Λόντο καὶ

7) Μὲ τὸν Γεώργιο Μουρούζη, ποὺ σταμάτησε στὴν ἀνταλλαγὴ μαρτύρων.

Στὸ τεῖχος αὐτὸ θὰ ἐξιστορήσουμε τὴν πρώτη, δηλαδή, ἀπ' τὴς σοβαρώτερες μονομαχίες.

Περίεργη εἶναι ἡ ἀφορμή, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐξέλιξις τῆς μονομαχίας αὐτῆς. Τὴν ἀνοίξει τοῦ 1896 οἱ ἀξιωματικοὶ Στέφανος Μεταξᾶς καὶ Γεώργιος Κολοκοτρώνης ἐπισκεφθῆκαν τὸ νεαρὸ, τότε, ἀξιωματικὸ τοῦ Ναυτικοῦ Κων. Τυπάλδου ὡς μαρτυρὲς τοῦ γνωστότατου στὴν παλαιότερη ἀθηναϊκὴ κοινωνία, προξένου Βασιλοπούλου, ποὺ ἦταν καὶ ἀρκετὰ εὐπώρος.

Οἱ δύο ἀξιωματικοὶ ἀνακοινώσαν στὸν Τυπάλδου, τὴν προσβολὴ ποὺ θεωρήθηκε ἀφορμὴ μονομαχίας ἀπ' τὸ Βασιλοπούλο. Ὁ Τυπάλδους ὅμως δὲν εἶχε ιδέα τῆς προσβολῆς αὐτῆς.

Ὁ Μεταξᾶς τοῦ ἐξηγήσε τότε, ὅτι ὁ Βασιλοπούλος ζητοῦσε ἐξηγήσεις, γιατί ὁ Τυπάλδους δὲν τοῦ εἶχε ἀνταποδώσει τὸν κατάλληλο χαιρετισμὸ σὲ μιὰ συνάντησί τους σὲ κεντρικὸ δρόμο τῶν Ἀθηνῶν, ἐνῶ ἐκεῖνος τὸν εἶχε χαιρέτησε ὅπως ἔπρεπε.

Ὁ Τυπάλδους ἀπόρησε καὶ στὴν ἀρχὴ δὲν κατάλαβε τί ἀκριβῶς ζητοῦσε ὁ ἀντίπαλός του. Καὶ ρώτησε τὸ Στέφανο Μεταξᾶ:

— Βρε ἀδελφέ, δὲν τὰ καταλαβαίνω αὐτὰ τὰ πράγματα. Τὸν χαιρέτησα ἢ δὲν τὸν χαιρέτησα;

— Τὸν χαιρέτησατε, ἀπάντησε ὁ Μεταξᾶς, ἀλλ' ὁ χαιρετισμὸς σας, κατὰ τὴν ἀντίληψί τοῦ πελάτη μου, δὲν ἦταν ἀνάλογος πρὸς τὸ ἀξίωμα τοῦ καὶ πρὸς τὴν κοινωνικὴ του θέσι!

Προσπάθησε, τότε, ὁ Τυπάλδους νὰ ξαναφέρει στὸ μυαλό του τὴ στιγμὴ τῆς συναντήσεώς καὶ τοῦ χαιρετισμοῦ τοῦ μετὰ Βασιλοπούλου, ἀλλὰ δὲ μπόρουσε νὰ ξεχωρίσει τί ἀκριβῶς συνέβη, ποὺ νὰ δώσῃ ἀφορμὴ παρεξηγήσεως στὸν ἀντίπαλό του, ποὺ συνδέσαν μαζί του μὲ ἀπλὴ γνῶριμία.

Κι' ἐστὶ στὸ τέλος, εἶπε μὲ λίγη δόσι ἐιρωνείας:

— Τί νὰ σὰς πᾶ! Μπορεῖ νὰ ἴδω καὶ ἀφορημένους καὶ νὰ μὴ πρόσεξα καλά τὸν κύριο πρόξενο. Ἀλλὰ δὲν ἀποκλείεται καὶ γιὰ...

... φανταστικὴ προσβολή!

Καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς δύο μαρτυρὲς, ὁ Τυπάλδους πρόσθεσε:

— Καλὰ αὐτοὺς, ἀλλὰ σέι; Δὲν ἔπρεπε νὰ ἐξετάσετε πρώτα-πρώτα, τὴν βάση τῆς υποθέσεως, προτοῦ ξεκινήσετε νὰ ἐλθετε ὡς μαρτυρὲς;

Τὰ ἐρωτήματα αὐτὰ, δυσχερῆσαν τοὺς δύο ἀξιωματικούς, ποὺ ἐπέμειναν νὰ διορίσῃ ὁ Τυπάλδους μαρτυρὲς, γιὰ νὰ συζητηθῇ ἡ υπόθεσις.

— Ποιὰ ὑπόθεσι; ρώτησε ὁ Τυπάλδους.

— Αὐτὴ ποὺ σὰς εἶπαμε, ἀπαντᾷ ὁ Κολοκοτρώνης.

— Αὐτὰ ποὺ μοῦ εἶπατε, δὲν ἀποτελοῦν ὑπόθεσι γιὰ μονομαχία, ἀλλὰ εἶναι θέμα παιδιάστικο!

Στὸ σημείο αὐτὸ ὑψώθηκε ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῶν μαρτύρων καὶ τὸ αὐστηρὸ ὕψος τοὺς ἐδῶσε στὸν Τυπάλδου νὰ καταλάβῃ ὅτι ἄσχιζε νὰ προσβάλλῃ κι' αὐτοὺς.

Ὁ Μεταξᾶς, τότε, εἶπε: — Ἡ ἐντολὴ τοῦ πελάτη μας εἶναι νὰ συζητήσουμε μὲ τοὺς μαρτυρὲς σας τὴ διαφορά καὶ νὰ τὴ λύσουμε κοινωνικά.

— Δηλαδή;

— Δηλαδή, νὰ συντάξω με πρωτόκολλο ἐπιλύσεως, εἴτε μὲ συμβιβασμό, εἴτε μὲ μονομαχία!

Ἐκαστε, τότε, τὴν ὑπομονὴ τοῦ ὁ Τυπάλδους κι' εἶπε μὲ δυσφορία:

— Νὰ μοῦ κάνετε τὴ χάρι νὰ μὲ ξεφορτωθῆτε, κι' οἱ δύο σας. Νὰ πᾶτε στὴ δουλειά σας καὶ νὰ μὴ ἐνοχλήτε!

— Τότε ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα! εἶπε ὁ Μεταξᾶς. Ἡ ἀπάντησί σας θίγει κι' ἐμὰς προσωπικῶς κι' ἐπομένως πρέπει νὰ δώσετε ἐξηγήσεις ὄχι μόνο πρὸς τὸ Βασιλοπούλο ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς δύο μας, ἐπειδὴ μὰς προσβάλατε, ἐνῶ ἐκτελούσαμε τὸ καθήκον μας, ἀπέναντι κοινοῦ φίλου.

Ὁ Τυπάλδους δέχτηκε ἀμέσως τὴν πρόσκλησι κι' ἀπάντησε:

— Κύριοι, ἐγὼ ἔδωσα τὴν κατάλληλὴ ἀπάντησι γιὰ τὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς σας. Ἀν ὅμως νομίζετε ὅτι σὰς ἔβησαν οἱ φράσεις μου, περιμένω τοὺς μαρτυρὲς σας!

Μετὰ τὴν ἀπάντησι αὐτὴ τοῦ Τυπάλδους, ὁ Μεταξᾶς καὶ ὁ Κολοκοτρώνης ἐφυγαν κι' ἐπισκεφθῆκαν ἀμέσως τὸν πελάτη τους, ἀναφέροντάς του ὅσα εἶχαν συμβῇ.

Κι' ἐστὶ ἡ ἐπιπλοκὴ τῆς διαφοράς Τυπάλδου — Βασιλοπούλου, ὠδήγησε στὴν ἀποστολὴ μαρτύρων πρὸς τὸν Τυπάλδου ἀπὸ μέρους τῶν ἀξιωματικῶν Στεφ. Μεταξᾶ καὶ Γεωργ. Κολοκοτρώνη, ποὺ θεωροῦσαν ὅτι εἶχαν προσβληθῇ ἀπ' τὴν ἀπάντησί του.

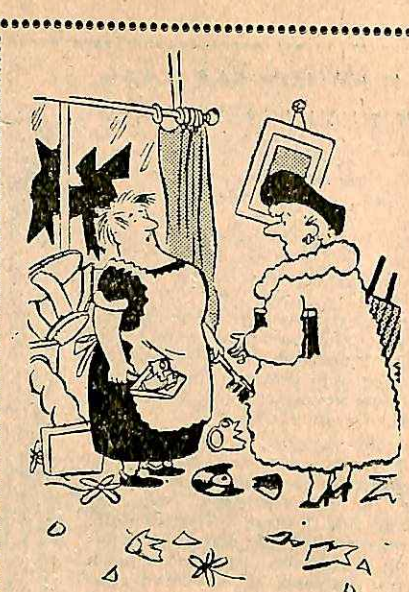
Ὁ Τυπάλδους δέχτηκε τὴν πρόσκλησι αὐτὴ κι' ὥρισε μαρτυρὲς καὶ γιὰ τοὺς δύο ἀξιωματικούς. Ἐδήλωσε μάλιστα ὅτι ἦταν πρόθυμος νὰ συναντηθῇ καὶ μὲ τοὺς δύο στὸ πεδίο τῆς τιμῆς, ἐνῶ εἶχε τὸ δικαίωμα, προκειμένου γιὰ τὴν ἴδια ὑπόθεσι, νὰ ἐκλέξῃ τὸν ἑνα ἀπ' αὐτοὺς γιὰ νὰ μονομαχήσῃ.

Μετὰ τὴ δόλωσι αὐτῇ, οἱ μαρτυρὲς τακτοποίησαν τίς λεπτομέρειες τῶν δύο μονομαχιῶν, τοῦ Τυπάλδους, πρῶτα μὲ τὸ Μεταξᾶ κι' ἔπειτα μὲ τὸν Κολοκοτρώνη.

Ἡ ἱστορικὴ αὐτὴ διπλὴ μονομαχία (1896) ἐγίνε σὲ γήπεδο κοντὰ στὸ Γουδί, μὲ τριγωνικὸ ξίφος, καὶ ἀρχηγὸς τῆς ἐνοπλῆς συναντήσεως ὠρίστηκε ὁ παλαιὸς ἀξιωματικὸς Π. Συμβρακάκης. Στὴ διάρκεια τῆς πρώτης φάσεως, ἐτραυματίστηκε ὁ ἀνθυπὶλάρχος Στέφανος Μεταξᾶς στὸ κεφάλι, κοντὰ στὸ μετωπικὸ ὀστόν.

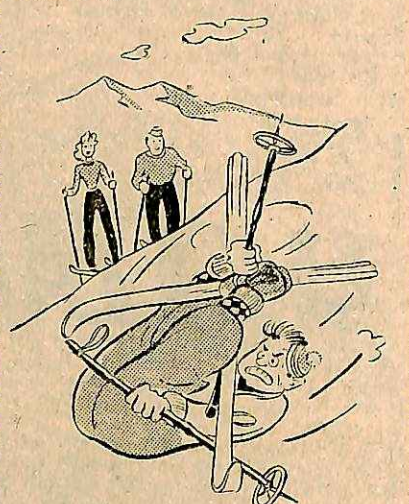
Ἀκολούθησε ἡ μονομαχία τοῦ Τυπάλδου μὲ τὸν ἀνθυπολοχαγὸ πεζικοῦ Κολοκοτρώνη ποὺ ἐτραυματίστηκε κι' αὐτὸς ἀπ' τὸ ξίφος τοῦ Τυπάλδου στὸ δεξιὸ ἀντιβράχιον. Κι' ἐτοί, γιὰ τὸ χατῆρι τοῦ προξένου Βασιλοπούλου, ποὺ εἶχε τὴν ἀξίωσι χαιρετισμοῦ πρώτης ποιότητος ἀπ' τὸν ἀνθυποπλοίαρχο Τυπάλδου τραυματίστηκαν οἱ δύο ἀξιωματικοὶ μαρτυρὲς του, χωρὶς ὅσιστικα νὰ ἔχουν νὰ μοιράσουν τίποτα μὲ τὸ συνάδελφό τους τοῦ Ναυτικοῦ.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

— Ὁ κύριος ἤθελε νὰ πᾶνε στὸν κινηματογράφο, ἀλλὰ ἡ κυρία ἐπέμεινε νὰ πᾶνε στὸ θέατρο...

— Καὶ στὸ τέλος ποῦ πῆγαν; — Στὸ Σταθμὸ Πρώτων Βοηθειῶν!...

— Διάβολε! Καὶ δὲν μπορῶ τώρα νὰ βγάλω ἀπ' τὴν τσέπη τὸν «Ὁδηγό τοῦ Σινι» γιὰ νὰ δῶ πῶς θὰ ξεμπλεχτῶ!...

— Ὁ ἄντρας μου περιμένει μὲ ἀγωνία ν' ἀκούσῃ τὸ μαγευτικὸ σας τραγούδι!...

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΠΟΥ ΘΑΒΟΝΤΑΙ ΖΩΝΤΑΝΟΙ

Πῶς μποροῦμε νὰ ἐξακριβώσουμε τὴ νεκροφάνεια

«Στὸ χωριὸ Κλεισοῦρα τῆς Πρεβέζης, ἐνῶ ἐκπεύετο ὁ Ἀντώνιος Γραβάνης ἐτῶν 80, ἐπαθε νεκράναστασι. Κατατρομαγμένοι οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι τὸν μετέφεραν στὸ σπίτι του, ὅπου ἀρχισε νὰ διιλιῇ...

Τὴν εἰδοῖν αὐτὴν τὴ διαβάσαμε ἐδῶ καὶ λίγες μέρες στὶς ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες.

Ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν αὐτὸς λίγο ἐλείψε νὰ βαφτῇ ζωντανός.

Ὁ φόβος τοῦ ζωντανοῦ ἐνταφιασμοῦ κυριαρχοῦσε παντοῦ καὶ πάντοτε. Οἱ Ρωμαῖοι τόσο τὸν φοβόντουσαν, ὥστε παρεβιάζαν τὸν νόμο, ποὺ ἐπέβαλλε νὰ ἐνταφιασμὸ τοῦ νεκροῦ τὴν ἄλλην ἡμέρα, καὶ κρατοῦσαν ἀταφα τὰ σώματα τῶν πεθαμένων συγγενῶν τους μίαν ὀλόκληρη ἐβδομάδα!

Τὸ ἴδιο συνέβαινε καὶ κατὰ τὸ μεσαιόνα. Ἐξέβηταν ἐπὶ ἡμέρες τοὺς νεκρούς σὲ προσκύνια μὲσα στὶς ἐκκλησίες κι' ἔπειτα τοὺς ἔθαβαν.

Μόνον σὲ μεγάλες ἐπιδημίες — πανώλους ἢ χολέρας — πετοῦσαν τοὺς νεκρούς σὲ κοινοὺς τάφους γιὰ τὸν φόβο τῆς μεταδόσεως τῆς ἀσθένειας.

Σὲ νεώτερα χρόνια, στὰ περισσότερα κράτη τῆς Εὐρώπης εἶχεν ἐπιβληθῇ ὁ θεσμὸς τῶν «ταφῶν τῶν νεκρῶν». Αὐτοί, ἀφοῦ ἐξέταζαν προσεκτικὰ ἐκείνους ποὺ εἶχαν πεθάνει, ἐδιναν κατόπιν τὴν ἀδεία τῆς ταφῆς.

Πάντως ὁ φόβος αὐτὸς δὲν ἔπαυε νὰ παραλῇ τὰ πνεύματα καὶ νὰ προκαλῇ μίαν ἀκόμα ἀγωνία στοὺς ἐτοιμοθανάτους. Ὅσο καὶ ἂν εἶνε ἀλλῶστε σπάνια σήμερα αὐτὴ ἡ περίπτωση, μπορεῖ νὰ συμβῇ, παρ' ὅλα τὰ μέτρα ποὺ ἔχουν ληφθῇ.

Τὸν καιρὸ ποῦ δὲν ἦταν δυνατόν νὰ ὑπολογίζῃ κανεὶς στὴν Ἐπιστήμη γιὰ νὰ ἐνῇ μιὰ θετικὴν βεβαίωσι, ὅσοι εἶχαν τὸν φόβο αὐτόν, προφυλάγονταν γιὰ ν' ἀποφύγουν τὴν νεκράναστασι.

Ἔτσι, ὁ Ἀγγλος Ντοῦλερ Μπάρνες σὲ διαθήκη του ζήτησε, ὅπως, 24 ὥρες ὕστερ' ἀπὸ τὸν θάνατό του, ἕνας γιαιότερὸς νὰ τοῦ κόψῃ τὸν λαιμὸ ἐπὶ παρουσία τῶν κληρονόμων του.

Στὸ Μοντεπλιέ, μιὰ Γαλλίδα δασκάλα ζήτησε νὰ τῆς ἀνοίξουν ὤστερ' ἀπὸ τὸ θάνατό της, τὸ στήθος καὶ νὰ τῆς τρυπήσουν τὴν καρδιά.

Ἐπίσης, ὁ συνθέτης Μάγιερμπερ κρατοῦσε πάντα ἐπάνω του ἕνα σφραγισμένον φάκελλο ποὺ ἔγραφε: «Ν' ἀνοίχῃ μετὰ τὸν θάνατό μου». Μὲσα στὸ φάκελλο αὐτὸ ὑπῆρχεν ἡ σύστασι νὰ τοῦ βάλουν, ὡς πεθάνει, κουνουράκια στὰ πόδια καὶ νὰ τὸν κρατήσουν ἀταφον ἐπὶ πέντε ἡμέρες.

Πρὸ τοῦ πολέμου, μιὰ Σουηδέζα εἶχεν ἰδρύσει στὴν Ἀμερικὴ μιὰ «Ἐνοσίσι» ποὺ εἶχεν σκοπὸν τὴν «προστασίαν τῶν ζωντῶν νεκρῶν».

Τὰ σώματα τῶν μελῶν τῆς Ἐνώσεως ἐκείνης μεταφερόντουσαν σὲ εἰδικὰ αἶθουσες, ὅπου τὰ κρατοῦσαν γιὰ κάμποσες ἡμέρες. Ἐκτὸς αὐτοῦ καθε φέρετρό εἶχε κι' ἕνα μηχανάκι, ποὺ μὲ τὴν παραικρὴ κίνησι τοῦ πάσχοντος ἀπὸ νεκροφάνειας τοῦ παρῆχε ποσότητα ἀέρος κι' ἔθετε σὲ κίνησι ἕναν κώδωνα γιὰ νὰ εἰδοποιῶνται οἱ φύλακες, ποὺ ἐμεναν σὲ γειτονικὴ αἶθουσα.

Μιὰ ἄλλη γυναικί, ἡ κ. Ρίσμοντ, σύζυγος ἐνὸς πλούσιου γαιοκτήμονος στὴν Λουιζιάνα ἔγραψε στὴ διαθήκη της: «Τὸ φέρετρό μου νὰ ἐνῇ τρυπὲς γιὰ νὰ μπαίῃ ὁ ἀέρας κι'

ἀκόμα νὰ τοποθετήσουν τὴλέφωνο κοντὰ στὸ στόμα μου, γιὰ νὰ ζήτησω ἀμέσως βοήθεια καὶ ν' ἀποφύγω ἔτσι τὸ φορικτὸ θάνατο ἀπὸ ἀσφυξία...»

Ἐννοεῖται ὅτι κατὰ καιροὺς εἶχαν γίνε διαφόρες ἐξουδεύσεις σχετικὲς μὲ τὸ ζήτημα τῆς νεκροφάνειας. Κάποιος μάλιστα Σνέπφ εἶχε πάρει καὶ προνόμιο γιὰ τὸ μηχανάκι του, ποὺ ἀποτελεῖτο ἀπὸ ἕνα μεταλλικὸ σύρμα, δεμένο σ' ἕνα δάκτυλο τοῦ νεκροῦ. Μόλις τὸ σύρμα ἐκινεῖτο, ντυποῦσε ἀμέσως ἕνα κουδούνι κι' ἕνα μηχανάκι ἀναθετὴ τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνα φῶς. Ὁ ἐφευρέτης μάλιστα αὐτὸς ἦταν καὶ ἀνθρώπος μὲ γούστο. Γιὰ τὸ φῶς αὐτὸ τὸ κρατοῦσε ἕνας «φύλαξ ἀγγέλων» ἀπὸ χρωματισμένη λαμαρίνα!

Μετὰ τὴν θάψιν ποὺ ἐνδιαφέρθηκαν γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ φαινομένου θανάτου ἦταν καὶ ὁ διάσημος ἀκτινολόγος Βαγιάν, ἕνας ἀπὸ τοὺς μαρτυρὰς τῆς νεώτερης λατρικῆς ἐπιστήμης.

Ὁ Βαγιάν εἶχε βεβαιωθῇ ἀπὸ τὰ πειράματά του ὅτι στὸν νεκρὸ, τὸ στομάχι, τὸ ἥπαρ καὶ τὰ ἐντέδια ἐμφανίζονται καθαρώτατα στὴν ἀκτινογραφία. Ὅσο δὲ περισσότερες καὶ ἔπερασε ἀπ' τὴν ὥρα τοῦ θανάτου, τόσο καθαρώτερον εἶνε καὶ ἡ εἰκόνα. Ἐνῶ στὸ ζωντανὸ ἄνθρωπο δὲν παρουσιάζονται καθαρά.

Ἐννοεῖται ὅτι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐνῇ κανεὶς πράγματι πάντα ἕνα μηχανάκι ἀκτίνων Ραϊντγκεν, Εὐτύχως ποὺ ὑπάρχουν κι' ἄλλες μεθοδοὶ γιὰ τὴ διαπίστωσι τοῦ θανάτου, ὥστε νὰ μὴ γίνῃ κανένα λάθος.

Κάποιος Ἀγγλος νηϊκὸς ἀνακάλυψε ἕναν ἀπλούστερο τρόπο γιὰ νὰ βεβαιωνεῖται κανεὶς ἂν ἕνας ἄνθρωπος εἶνε πραγματικὰ νεκρός ἢ βρῆσκει σὲ κατάστασι, κατὰ τὴν ἔκδοξιν, νεκροφάνειας. Τὸ μέσον αὐτὸ εἶνε τὸ ἐξής: Περνοῦν κάτω ἀπὸ τὸ δερμα τοῦ νεκροῦ μίαν κλωστή χρώματος μπλε. Τὸ σῆμα, ὅσο ζῇ ὁ ἄνθρωπος εἶνε ἀλκαλικόν. Μετὰ τὸν θάνατόν του γίνεται, δέινει. Ἀν λοιπὸν εἶνε πραγματικὰ νεκρός, ἡ κλωστή γίνεται κίτρινη. Ἀν ὄχι, παραμένει μπλε!...

Νὰ καὶ ἕνα ἄλλο μέσον ἀπλοῦστατο ποὺ ὀφείλεται στὸ Γάλλο γιὰ τὸν ἱκάρ καὶ ποὺ ἐφαρμόζεται πολὺ εὐκόλα.

Ἡ μόνη ἀληθινὴ ἐνδειξὴ τοῦ θανάτου ἐνὸς ἀνθρώπου εἶνε ἡ σῆψις καὶ μάλιστα τῶν σπλάνχνων του.

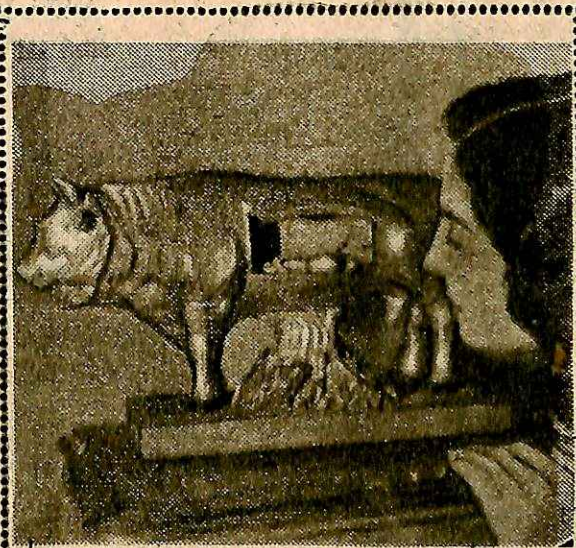
Ἡ σῆψις ἀρχίζει πάντα ἀπὸ τοὺς πνεύμονας, ὅποτε γίνεται συνεχὲς ἐξαγωγή υδροθείου, ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὰ ρουθούνια.

Βάζουν λοιπὸν στὴ μύτη τοῦ νεκροῦ ἕνα κομμάτι χαρτί στὸ ὁποῖον ἔχουν γραφῇ γράμματα μὲ διάλυσι οὐδέτερον, ὀξέο καὶ μολύβδου. Ἡ διάλυσι αὐτὴ εἶνε ἀγώγιμη καὶ τὰ γράμματα δὲν φαίνονται. Γιὰ νὰ παρασταστοῦν τὰ γράμματα αὐτά, πρέπει νὰ βγοῦν ἀπὸ τοὺς πνεύμονας αἱμοὶ υδροθείου.

Ἀν, λοιπὸν, ὕστερα ἀπὸ 24 ὥρες τὸ χαρτί διατηρήθῃ λευκὸ, σημαίνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ θεωρεῖται ὅτι ἔθανε, δὲν εἶνε νεκρός. Ἀν ὅμως τὰ γράμματα ἐμφανισθοῦν, αὐτὸ εἶναι σημεῖον ὅτι ὁ νεκρὸς ὑπόγραψε ὅτι ὁ ἴδιος τὸ πιστοποιητικὸ τοῦ θανάτου του.

Χάρις λοιπὸν στὰ μέσα αὐτὰ ἵσως κανεὶς νὰ βεβαιωθῇ πᾶν, ἂν ἡ θάνατος εἶνε πραγματικὴ ἢ ἂν ἰσχυρίζεται περὶ ληθαργικῆς καταστάσεως.

Δὲν συγχωρεῖται σήμερα νὰ θάψουμε νεκρούς ζωντανούς. Εἶνε τόσο τραγεοδῶν αὐτὸ καὶ γιὰ τὸν «μεταστάνα» καὶ γιὰ τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους του.

ΒΑΣΑΝΙΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ

Στὸ Ἑλληνιστολογικὸ Μουσεῖο τῆς Ρώμης βρίσκονται σήμερα ἐκτεθειμένες διάφορες ἀναπαραστάσεις τῶν βασανιστηρίων ποὺ χρησιμοποιοῦσαν οἱ ἀρχαῖοι Ρωμαῖοι. Ἀπὸ τὰ πῖθ τρομερὰ ἦταν καὶ ἕνας τεράστιος μπουρνούζιος τάφος, μικρὸ θύσιμα τοῦ δόλου βλεπόμεν στη φωτογραφία μας. Ἡ κοιλία τοῦ ταύρου ἀνοίγε καὶ μὲσα σ' αὐτὴν τοποθετοῦσαν τὸν ἄνθρωπο, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ βασανισθῇ. Ἀναθὰν κατόπιν μιὰ μεγάλη φωτιά ἀπὸ κάτω καὶ σιγῶν ἔπαινε τὸ θῆμα, μέχρις ὅτου οὐλομένη ἐκεῖνο ποὺ ἦθελαν...

ΝΕΟ ΑΥΤΟΜΑΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ

Ἡ ἐταιρεία «Σίμμενς-Χάλσγκε», παρουσίασε τὸ νέο αὐτόματο τηλεφώνον ποὺ βλεπόμεν στη φωτογραφία μας. Γιὰ νὰ πᾶσιν κανεὶς ἕναν αἰθῆρα δὲν θὰ χρειάζεται πιά νὰ περιστρέφῃ τὸν δίσκο, ἀλλὰ θὰ πιεθῇ μόνον τὸ μικρὸ κοίλωμα ποὺ ἀντιστοιχεῖ στὸν κάθε ἀριθμὸ.

ΜΟΣΧΑΡΙ ΜΕΣΑ ΣΕ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΓΥΛΙΚΩΝ

Τὸ μυστήριον αὐτὸ ἐφευρόντας ἀπὸ τὰ σφαγεῖα τῆς μικρῆς καναδικῆς πόλεως Χάμιλτον ἵππεσε σ' ἕνα κατάστημα ποὺ πωλοῦσε πανάκριβες κινεζικὲς πορσελάνες καὶ τὰ ἔκανε βλα... γυαλιὰ καφιά! Οἱ ζημιές ποὺ προξένησε ὑπολογίζεται ὅτι ὑπερβαίνουν τὰ 15.000 δολάρια.

Τάκιτος για την αδελφή του βασιλιά της Ιουδαίας. Και προσθέτει πως, από κείνη τη στιγμή η αγάπη μπήκε στην ψυχή της, όπως και στην ψυχή του γιου του Ρωμαίου στρατηγού, που είχε επιφορτισθεί από το Νέρωνα να καταπνίξη την επανάσταση στην Ιουδαία, να ξαναφέρει τον εκπτωτο βασιλιά στο θρόνο του και να αποκαταστήσει τα πολιτικά πράγματα που είχαν διαταραχθεί.

ΤΙΤΟΣ και ΒΕΡΕΝΙΚΗ

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Το άνοιξιό του εκείνο πρωινό του έτους 67 μ. Χ., δύο φαλαγγες διευθύνονταν από διαφορετικό δρόμο η καθεμία προς το απέραντο στρατόπεδο των Ρωμαίων στην Πτολεμαίδα, όπου 80.000 άνδρες, υπό τις διαταγές του Βεσπασιανού, περίμεναν την κατάλληλη στιγμή για να επιτεθούν εναντίον της επαναστατημένης Ιουδαίας.

Την πρώτη απ' αυτές τις φαλαγγες αποτελούσαν οι στρατιώτες της 15ης ρωμαϊκής λεγεώνας, που ο Τίτος, ο νεαρός γιος του Βεσπασιανού, έφερε στον πατέρα του από την Αίγυπτο. Η δεύτερη ήταν μια μικρή δύναμη Ιουδαίων — 3000 περίπου άνδρες — που συνώδευσαν το βασιλιά τους, Αγρίππα το 2ο και την αδελφή του Βερενίκη.

Οι δύο φαλαγγες έφτασαν σχεδόν συγχρόνως. Γονατίζοντας μπροστά στον πατέρα του, ο Τίτος άρχισε να του αφηγείται τις λεπτομέρειες του ταξιδιού του από την Αίγυπτο και να απαντά στις ερωτήσεις του σχετικά με τις ανάγκες και τη μαχητική αξία της λεγεώνας του.

Αλλά τα λόγια έδωγαν υπερβολικά από το στόμα του και εκείνοι που βρίσκονταν γύρω του δεν άφησαν να καταλάβουν ποια ήταν η αιτία της ταραχής του.

Τα βλέμματα του νεαρού αξιωματικού, ενώ μίλωναν στον πατέρα του, είχαν σπληνθεί πάνω στην όμορφη Βερενίκη, που έστεκε μερικά βήματα πιο πίσω, περιμένοντας μαζί με τον αδελφό της τη σειρά τους για να μιλήσουν στον ένδοξο Ρωμαίο στρατηγό.

Ήταν είκοσι έξι χρόνων ο Τίτος την εποχή εκείνη κι' η Βερενίκη τριάντα οκτώ. «Βρισκόταν σ' όλη τη λάμψη της νεότητος και της ομορφιάς της», σημειώνει ο Ιστορικός

Ο πόλεμος άρχισε άμεσως. Ήταν ένας πόλεμος άγριος, απάνθρωπος. Οι Ρωμαίοι ερήμωσαν τα πάντα στο πέρασμά τους και μπήκαν, τέλος, θριαμβικά στην Ιερουσαλήμ, που ήταν πια ένας σωρός από ερείπια.

Έτσι, ο Αγρίππας ο 2ος ξαναβρέθηκε στο θρόνο του. Αλλά ήταν τώρα μια σκιά βασιλείας. Η εξουσία είχε περάσει στα χέρια της Βερενίκης, που, όπως άλλοτε, προκειμένου για τον αδελφό της, δεν έκρυβε από κανένα τις σχέσεις της με τον Τίτο.

Οι δύο τους ζούσαν ευτυχισμένοι, μοιράζοντας τον καιρό τους ανάμεσα στην Ιερουσαλήμ και την Καισάρεια.

Τα γεγονότα, από κείνη τη στιγμή, ακολουθούσαν ένα γοργό ρυθμό. Ο Νέρων αυτοκτόνησε με το γνωστό τρόπο. Κι' οι διάδοχοί του, ο Γάλλος κι' ο Όθων, δολοφονήθηκαν από τα έγκλειδα των παραιτωμένων. Οι λεγεώνες της Ανατολής ανακηρύξαν τότε αυτοκράτορα το Βεσπασιανό, που, φεύγοντας για να πάει στη Ρώμη, άφησε τοποτηρητή στη Μικρά Ασία το γιο του Τίτο.

Έτσι οι αγαπημένοι έζησαν άλλα τέσσερα χρόνια ο ένας κοντά στον άλλον. Αλλά ο Βεσπασιανός ήταν πια γέρος. Κι' αισθανόταν πολύ γρήγορα την ανάγκη να έχει το γιο του κοντά του.

Η Βερενίκη ακολούθησε τότε τον Τίτο στη Ρώμη. Ο ρωμαϊκός λαός, όμως, δεν την είδε με συμπάθεια κι' ήταν πολλοί εκείνοι που κατηγορούσαν φανερά το γιο του αυτοκράτορος για τις σχέσεις του με τη γυναίκα αυτή, που υπακούοντας στη φιλοδοξία της, είχε ποδοπατήσει άλλοτε τους δεσμούς του αίματος κι' είχε προδώσει κατόπιν τον ίδιο το λαό της.

Ο Τίτος, ωστόσο, μ' όλο που ήταν νεότερος της κατά δώδεκα χρόνια, την ελάττωσε. Και, μια μέρα — ήταν το έτος 75 μ. Χ. — την έκαμε γυναίκα του και την εγκατέστησε στο αυτοκρατορικό ανάκτορο.

Αλλά, όπως άλλοτε στην Ιουδαία, έτσι κι' τώρα στη Ρώμη, η αντίδραση εναντίον της Βερενίκης μεγάλωνε ολοένα. Κι' ο Τίτος έβλεπε κι' αυτούς ακόμη τους πιο αφοσιωμένους φίλους του να τον αποφεύγουν.

Μια άλλη άνοιξη, τότε, να γίνεται μέσα στην ψυχή του. Από το ένα μέρος, βρισκόταν η αγάπη του για τη Βερενίκη κι' από το άλλο, η αγαλλιωτή φιλοδοξία του. Ο πατέρας του γέροντος κι' έπρεπε να είναι έτοιμος για να καταλάβει την εξουσία στην κατάλληλη στιγμή.

Μια μέρα, τέλος, πήρε την μεγάλη απόφαση. Έδωσε τη Βερενίκη και διέλυσε το γάμο του μαζί της, με μια απλή πράξη απομπής, που αποτελούσε δικαίωμα κάθε Ρωμαίου πολίτη.

Η Βερενίκη, με την καρδιά βαρειά από λύπη, ξαναγύρισε τότε στην Ιουδαία.

Αλλά έπειτα από λίγον καιρό, πέθανε ο Βεσπασιανός και στο θρόνο της Ρώμης ανέβηκε ο γιος του Τίτος.

Η Βερενίκη ξαναπέρασε τότε το δρόμο για την Ιταλία.

Ο Τίτος, σκεφτόταν, ήταν πια παντόδυναμος. Και βέβαια, θα την ξαναβρίσκει κοντά του. Το ερωτικό τους ειδύλλιο δεν είχε τελειώσει. Κι' η τελευταία φάση του, αυτή που θ' άρχιζε τώρα θα ήταν ίσως η ωραιότερη από όλες τις προηγούμενες.

Μ' αυτές τις σκέψεις, η Βερενίκη έφτασε στον Τάραντα. Έπειτα πήρε το δρόμο για την Ρώμη.

Στην είσοδο της πόλεως, ένας αλκικός αξιωματικός την περιμενε.

Χωρίς αμειβολία, θα της έφερνε το χειρτίσιο του αυτοκράτορος...

Αλλά γιατί ο οδηγός του άμαξιού της γύριζε τα άλογα προς τα πίσω; Τι έσημαινε αυτό;

Ο αλκικός αξιωματικός προχωρούσε τώρα προς το μέρος της.

— Κυρία, της είπε, ο αυτοκράτορας δεν επιθυμεί να σας ξαναδω στη Ρώμη.

Η Βερενίκη τον κύτταξε χωρίς να καταλαβαίνει.

— ...Και σας διατάσσει να ξαναγυρίσετε άμεσως στην πατρίδα σας, πρόσθεσε ο αλκικός.

Έπειτα, έκαμε ένα νεύμα στον άμαξά, που ξεκίνησε άμεσως.

Μέσα στο άμαξι, η Βερενίκη είχε χάσει τις αισθήσεις της...

Ο Τίτος είχε θυσιάσει κι' αυτή τη φορά την αγάπη του στο πολιτικό του συνήθεον. Αγαπούσε, ωστόσο, τη Βερενίκη. Κι' από τότε δεν συνδέθηκε πια με καμιά άλλη γυναίκα και τ' όνομα του πέρασε στους μεταγενεστέρους σαν σύμβολο αρετής και φρονήσεως.

Η Βερενίκη έζησε λίγον καιρό ακόμα στην Καισάρεια. Αλλά ήταν πια ένα ανούσιον ερείπιο. Και πέθανε δυστυχισμένη και περιφρονημένη από όλους σε ηλικία μόλις σαράντα έξι χρόνων.

Η τελευταία της σκέψις ήταν για τον Τίτο.

— Άς ζήσω ευτυχισμένος, ψιθύρισε λίγη ώρα προτού ξεψυχήσει. Ήταν ο μόνος άντρας που αγάπησα στη ζωή μου!

ΑΝΤΡΕ ΝΤΕΜΑΝΖΟΝ

Το λουτρό του ΜΠΕΜΠΗ

Η όφελιμότης του και η τεχνική του

ΟΙ ΛΟΙΟΙ οι παιδίατροι είναι σύμφωνοι σήμερα δ. το λουτρό του μπέμπε πρέπει ν' αρχίζει από τις πρώτες ημέρες της γεννήσεώς του. Αντενδείξεις δεν υπάρχουν ουδέν. Οι περιπτώσεις που ο γιατρός σας μπορεί να σας το απαγορεύσει είναι πολύ σπάνιες.

Συνήθισε, λοιπόν, από τη βρεφική ηλικία τα παιδιά σας να κάμουν τη γνωριμία του νερού. Το λουτρό, όταν γίνεται όπως πρέπει, δεν πρόκειται να τα βλάψει. Θ' αποτελέσει, τούναντιον, γι' αυτά πηγή υγείας, δυνάμεως και χαράς.

Αλλά το λουτρό του μπέμπε δεν είναι τόσο εύκολο, όσο φαντάζεστε. Απαιτεί μια ώριμη τεχνική, που πρέπει να έχετε, Ε-φασκομούντας την δεν έχετε να φοβηθείτε τίποτε. Είναι άλλωστε, πολύ απλή. Τα παιδιά κωμώνουν καμιά φορά στο λουτρό τους, γιατί οι υπτέρες τους δεν καταβάλλουν την απαιτούμενη προσοχή, είτε γιατί δεν ξέρουν πώς πρέπει να το κάμουν, είτε γιατί είναι ταυτόχρονα απασχολημένες με άλλα πράγματα.

Όταν κάνετε λουτρό στο παιδί σας, δεν πρέπει να σκέπτεστε τίποτε άλλο. Δεν πρόκειται, άλλωστε, ν' απασχοληθείτε περισσότερο από μερικά λεπτά.

Και τώρα να οι έξι κανόνες της ιερής διαδικασίας, που πρέπει ν' ακολουθήσετε:

1) Προτού γδυστείτε το μπέμπε, σιγκεντροώστε πάνω σ' ένα τραπέζι, πλάι στο λουτρό, τα καθαρά ρουχάκια που θα του φορέσετε, καθώς και όλα τα αντικείμενα που ο υ μπορεί να σας χρειασθούν (τάλκ, βαμβάκι, πετσέτες κλπ.). Οι πόρτες και τα παραθύρα πρέπει να είναι τελείως κλειστά. Η θερμοκρασία τ' ο υ δωματίου, όπου το παιδάκι θα πάρη το λουτρό του, πρέπει να κυμαίνεται γύρω στους 18—20 βαθμούς. Θά βάλετε

το λουτήρα του μικρού πάνω σ' ένα τραπέζι, ένα υποπόδιο κλπ., σε τρόπο ώστε να μην εισάσεται υποχρεωμένη να σκύβετε πολύ για να του κάμετε το λουτρό του.

2) Έλέγχετε τη θερμοκρασία του νερού που πρέπει να κυμαίνεται γύρω στους 36—37 βαθμούς. Αφού γδυστείτε το μπέμπε, θά τον βουτήξετε μέσα στο υπάνιο.

Τα παιδιά που είναι κάπως μεγαλύτεμα βρίσκουν εύχρηστοι στο νερό και δεν χρειάζεται να κουρασθήτε για να τα κάμετε να σταθούν όπως πρέπει. Τα ωρρά, όμως, θά σας κουράσουν αρκετά ώσπου να συνηθίσουν το νερό.

Είτε προτιμώτερο το νερό του υπάνιου να φθάν ως το λαιμό του παιδιού. "Αν, όμως, χρησιμοποιήτε

Μην πλένετε το πρόσωπο του μπέμπε με το ίδιο νερό που χρησιμοποιείτε για το λουτρό του...

Θά βάλετε το λουτήρα του μικρού πάνω σ' ένα τραπέζι, ένα υποπόδιο κλπ., σε τρόπο ώστε να μην εισάσεται υποχρεωμένη να σκύβετε πολύ για να του κάμετε το λουτρό του.

Μην πλένετε το πρόσωπο του μπέμπε με το ίδιο νερό που χρησιμοποιείτε για το λουτρό του...

Θά βάλετε το λουτήρα του μικρού πάνω σ' ένα τραπέζι, ένα υποπόδιο κλπ., σε τρόπο ώστε να μην εισάσεται υποχρεωμένη να σκύβετε πολύ για να του κάμετε το λουτρό του.

Μην πλένετε το πρόσωπο του μπέμπε με το ίδιο νερό που χρησιμοποιείτε για το λουτρό του...

Θά βάλετε το λουτήρα του μικρού πάνω σ' ένα τραπέζι, ένα υποπόδιο κλπ., σε τρόπο ώστε να μην εισάσεται υποχρεωμένη να σκύβετε πολύ για να του κάμετε το λουτρό του.

λεκανή, θά πρέπει οι κινήσεις σας να είναι πολύ γρήγορες, για να μην κούσση το παιδί.

Δεν χρειάζονται φάρμακα μέσα στο νερό, εκτός στην περίπτωση που σας το έχει συστήσει ο γιατρός σας. Λίγο αλάτι της κουζίνας είναι αρκετό. Το μαγειρικό αλάτι έχει τονωτική επίδραση. Ζωογονεί τους ιστούς και δίνει στο νερό του λουτρού ιδιότητες όμοιες με κείνο της θάλασσας.

3) Μην πλένετε το πρόσωπο του μπέμπε με το ίδιο νερό, που χρησιμοποιείτε για το λουτρό του. Γιατί το σώμα του παιδιού έχει διάφορες ακαθαρσίες, που μπορούν να ερεθίσουν τα μάτια του, τ' αυτιά του κλπ. Είναι καλύτερο να του πλένετε το πρόσωπο, προτού το βάλετε στο λουτρό. Δεν χρειάζεται σαπούνι στο πρόσωπο. Αντί για σφουγγάρι, χρησιμοποιήστε μερικά κομμάτια βαμβάκι ή φλοκάτες πετσετες, που υπορείτε να τις πλένετε. Για τον καθαρισμό του σώματος θά χρησιμοποιήσετε ουδέτερο και χωρίς έλευθερα αλκάλια σπινθηρά σαπούνι. Στο λήπια αυτό χρειάζεται εξαιρετικά μεγάλη προσοχή, γιατί το δέρμα του παιδιού είναι πολύ τρυφερό και ερεθίζεται εύκολα. Στά βρέφη είναι καλύτερο να μην χρησιμοποιήτε σαπούνι. Είναι αυτόντοπο ότι, προτού κάμετε το λουτρό του μπέμπε, πρέπει να σαπουνίσετε καλά τα χέρια σας.

4) Μην τρίβετε τις πετσέτες ή το βαμβάκι με δύναμη πάνω στο σώμα του μικρού. Οι κινήσεις σας πρέπει να είναι απαλές και ίδιες σ'α μέρη όπου το δέρμα σχηματίζει πτυχώσεις. Δεν υπάρχει ανάγκη να πλένετε κάθε μέρα τα μαλλιά του μικρού. Μία ή δυο φορές την εβδομάδα είναι αρκετές.

Το καθημερινό λουτρό του σώματος, όμως, κάνει πολύ καλό στο παιδάκι. Θά προσπαθήσετε να το κάμετε την ίδια ώρα πάντοτε. Η καλύτερη ώρα είναι από τις 6—7 το βράδυ. Το βραδινό αυτό λουτρό κάνει τα μικρά να κοιμούνται καλύτερα. Αλλά και για τα μεγαλύτερα παιδιά αυτή η ώρα είναι προτιμώτερη. Γιατί τα παιδιά λερώνονται με τα παιχνίδια τους την ημέρα κι' είναι καλό να πέσουν στο κρεβάτι τους καθαρά.

Το πρωινό λουτρό δεν είναι, πάντως, αξιόσυστατο, γιατί το παιδάκι πρέπει να αναπαυθή κατόπιν και να μην εκτεθ σε απότομες μεταβολές της θερμοκρασίας. Μεταξύ του τελευταίου φαγητού και του λουτρού πρέπει να μεσολαβήσουν τρείς τουλάχιστον ώρες.

5) Το λουτρό έχει ευεργετική επίδραση στην κυκλοφορία, την αναπνοή και το νευρικό σύστημα. Γι' αυτό είναι απόλυτα απαραίτητο στο παιδί. Δεν θά σας κουράσει, άλλωστε, παρά μόνον στην αρχή. Γιατί το παιδάκι θά το συνηθίσει σιγά-σιγά και θά βρή σ' αυτό μια πρώτη τάξεως διασκέδαση.

6) Το υπάνιο του μπέμπε δεν πρέπει να διαρκεί περισσότερο από 4—5 λεπτά. Το χρονικό αυτό διάστημα είναι υπερσφοδτικό για να καθαρίσετε τελείως το σώμα του. Η θερμοκρασία του νερού δεν μεταβάλλεται, άλλωστε, αίσθητά σ' αυτά τα 4—5 λεπτά. Κι' η διατήρησις της στο ίδιο περίπου επίπεδο είναι απαραίτητη. Οι εντοίχες μετά το υπάνιο αντενδείκνυνται στα παιδιά, που έχουν δερματίτιδα ή λοίμωξη. Σκουπίστε μα λεπτό και τρυφερά, καθαρά και πουδραρίστε κατόπιν το σώμα τους με τάλκ. Όλα αυτά, καθώς και το ντύσιμο που θά επακολουθήσει, πρέπει να γίνουν πολύ γρήγορα, για να μην κούσση το παιδί.

Δόντια γερά για τα παιδιά

Αν οι έγκυες γυναίκες παίρνουν φθοριοούχον νερό — σε μικρές δόσεις πάντως, γιατί πρόκειται για ουσία δηλητηριώδη — θά γεννηθούν παιδιά με δόντια άνθεκτικά στην τερηδόνα. Αυτό είναι το θέμα των έρευνών ενός Αμερικανού επιστήμονος, που γίνονται με δαπάνες του Εθνικού Ινστιτούτου Υγείας.

Το παιδάκι θά συνηθίσει σιγά-σιγά και θά βρή το υπάνιο του ως μια πρώτη τάξεως διασκέδαση...

Η δίκη εκείνη ήταν ή πιο καταπληκτική απ' όσες μου δόθηκε ως σήμερα ή εύκαιρία να παρακολουθήσω. Ως αστυνομικός είχα αποτύχει στις έρευνες μου και πολύ σωστά οι εφημερίδες αποκάλεσαν αυτή

την υπόθεση. «Αίνιγμα του Πέ-καμ» από την τοποθεσία όπου ξετυλίχθηκε ή τραγωδία που πρόκειται να σας αφηγηθώ.

Μία ηλικιωμένη γυναίκα, ή κυρία Πάρκερ, είχε βρεθή σκοτωμένη στο σπίτι της μία νύχτα του περασμένου Νοεμβρίου. Ο δολοφόνος την είχε χτυπήσει στο κεφάλι μ' ένα σφυρί. Κι' ήταν τόσο δυνατό το χτύπημα του, πού το κρανίο της δυστυχισμένης πολτοποιήθηκε στην κυριολεξία. Άρκει να σας πω πώς εκείνοι που έτρεξαν στο σπίτι της άμέσως έπειτα από τό έγκλημα, δυσκολεύθηκαν πολύ να την αναγνωρίσουν. Το έλατριο αυτού του εγκλήματος ήταν αναμφισβήτητο ή κλοπή. Όλα τα σουτάρια του θύματος είχαν παραδισσθή κι' ένα ποσόν χρημάτων είχε αφαιρεθί.

Ο κατηγορούμενος, πού καθόταν στο εδώλιο, ήταν ένας γεροδεμένος άντρας, με τριγωνικό πρόσωπο, μεγάλα μάτια πού έβγαιναν από τις κόγχες, γρυπητή μύτη και σαγόνι τραχηλωμένο προς τα μέσα. Θα μπορούσε να τον παρομοιάσεις με κοράκι. Τέσσερες αξιόπιστοι μάρτυρες βεβαίωναν πώς τον είχαν ιδί κοντά στο σπίτι του θύματος κατά τη νύχτα του εγκλήματος.

Αφού τελείωσαν οι καταθέσεις των μαρτύρων, ο πρόεδρος, γυρίζοντας προς τό μέρος των ενόρκων, τούς είπε τά εξής:

—Η υπεράσπιση επικαλείται ή μαρτυρία της συζύγου του Άδαμ Σπόνερ — έτσι λεγόταν — ο κατηγορούμενος — πού βεβαιώνει ότι ή άντρας της βρισκόταν στο σπίτι τη νύχτα του εγκλήματος, από τις 9 ως τις 6 τό πρωί. Κι'

όπως ξέρετε, τό έγκλημα έγινε στις δύο. Άλλ' ή βεβαίωση αυτή είναι αντίθετη με τις καταθέσεις όλων των μαρτύρων, πού πέρασαν από μπροστά σας. Τό πρόσωπο του κατηγορουμένου είναι από κείνα πού, μόλις τά δη κανείς μία φορά, δεν τά ξεχνάει ποτέ πιά. Νομίζω, λοιπόν, ότι δεν μπορεί να χωρέση καμμία αμφιβολία ότι ο άνθρωπος πού κάθεται αυτή τη στιγμή στο εδώλιο είναι ο δράστης του στυγερού εγκλήματος πού μάς απασχολεί.

Έπειτα απ' αυτά τά λόγια, θα μπορούσε κανείς να υποθέσει ότι ή δίκη είχε τελεσιτελή κι' ότι τό μόνο πού υπολείπεται ήταν τό κρέμασμα του κατηγορουμένου.

—Μάλιστα. Είναι τόσο περίεργη ή φυσιογνωμία του, πού είμαι βέβαιη πώς δεν κάνω λάθος.

—Έχει καλώς, είπε ο συνήγορος. Ο άνθρωπος πού είδατε βρισκόταν στο απέναντι μέρος του δρόμου. Δεν είχε έτσι!

—Μάλιστα. —Κι' ήταν δύο μετά τά μεσάνυχτα... Φαίνεται ότι έχετε εξαιρετική όραση, κυρία Σαλμόν!

—Δεν βλέπω καλύτερα από τους άλλους απάντησε ή μάρτυς. Άλλά, εκείνη τη νύχτα, ή σελήνη έλαμπε στον ούρανό. Κι' έξ' άλλου, ο άνθρωπος πού έφυγε από τό σπίτι της κυρίας Πάρκερ, περνώντας κάτω από την εξώπορτα, σκίωσε τό κεφάλι του. Είδα τότε στο φώς του μικρού λαμπτήρα, πού βρισκόταν στον τοί-

νω της και φαίνονταν σαν να την προκαλούσαν με τό βλέμμα του.

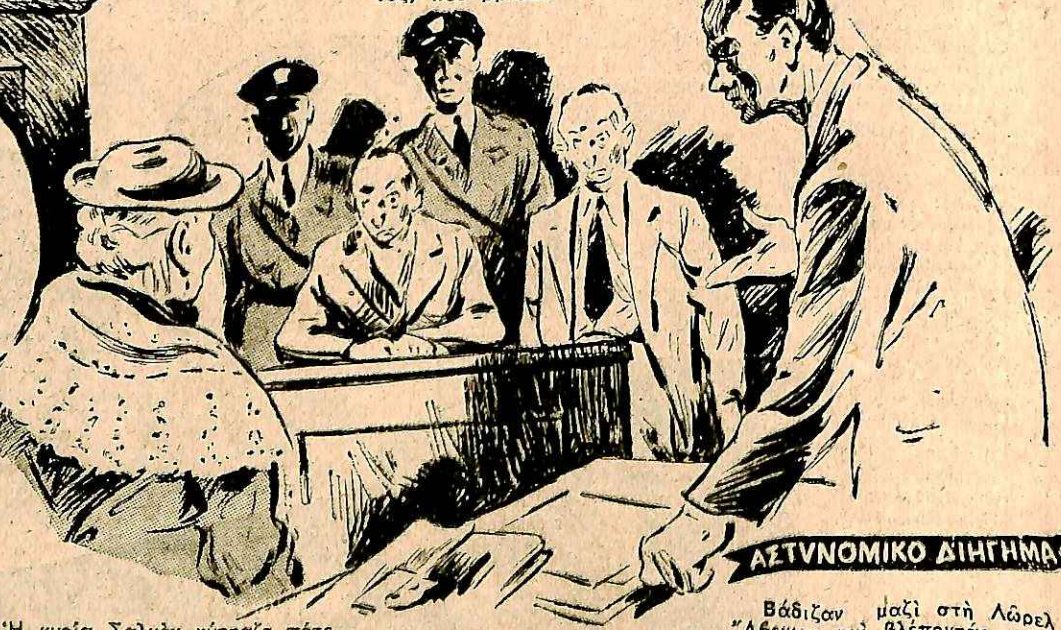
—Ένας από τούς δύο είχε ο δολοφόνος! είπε στο τέλος ή κυρία Σαλμόν.

Κι' αυτά τά λόγια της έσπασαν τον Άδαμ Σπόνερ. Τό δικαστήριο τον άθώωσε.

Όσο γιά τον αδελφό του, τον Ουίλλιαμ Σπόνερ, είχε κι' αυτός ένα άλλοθι. Δεν μπορούσε, λοιπόν, να θεωρηθή περισσότερο ένοχος από τον Άδαμ!

Οι δύο αδελφοί περίμεναν σε μία αίθουσα ν' απομακρυνθί ή κόσμος πού πλημμυριζε την αίθουσα. Και τότε έφυγαν κι' αυτοί.

Τούς παρακολούθησα από περιέργεια.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

χο, τό πρόσωπό του.

—Και δεν σας μένει καμμία αμφιβολία ότι είναι ο ίδιος μ' αυτόν πού κάθεται στο εδώλιο.

—Καμιά.

—Έχει καλώς... ξαναείπε ο δικηγόρος. Έδώ θεωρώσα καλό να επέμβω. Πήλωνα στο δικηγόρο και τού ψιθύρισα κάτι στο αυτί. Είχα προετοιμάσει μία μικρή έκπληξη στη κυρία Πάρκερ. Ο δικηγόρος γύρισε. τότε και είπε στη μάρτυρα:

—Μου κάνετε τη χάρη να ρίξετε μία ματιά δίπλα στον κατηγορούμενο;

Αυτή ήταν ή έκπληξη μου! Δίπλα στο εδώλιο στεκόταν ένας άνθρωπος, πού είχε τό ίδιο ακριβώς πρόσωπο και φορούσε τά ίδια ρούχα με τον κατηγορούμενο!

Η κ. Σαλμόν ξεπλάγχ.

—Προσέξτε, κυρία Σαλμόν, της είπε, ο δικηγόρος. Μπορείτε να όρκισθήτε ότι ο άνθρωπος πού είδατε είναι ο κατηγορούμενος... κι' όχι ο κύριος πού στέκεται δίπλα του και πού είναι δίδυμος αδελφός του;

Η κυρία Σαλμόν κύτταξε πότε τον ένα και πότε τον άλλον, χωρίς να είναι σε θέση ν' απαντήσει.

Οι δύο αδελφοί, ο κατηγορούμενος και κείνος πού στεκόταν δίπλα του είχαν σπλώσει επίσης τά μάτια τους πώ-

βάδιζαν μαζί στη Λώρελ Άβενιου και βλέποντας τους κανείς, θα νόμιζε πώς ήταν ένας άνθρωπος σε δύο αντίτυπα.

Τό δυστύχημα έγινε στη διασταύρωση της Λώρελ Άβενιου με την Μπένφλντ Στρήτ.

Τη στιγμή πού οι δύο αδελφοί κατέβαιναν από τό ένα πεζοδρόμιο γιά να περάσουν στο άλλο, ένα καμión πού ερχόταν από τη Μπένφλντ Στρήτ, παρέσυρε τον Άδαμ Σπόνερ και τον διαμέλισε.

Έτρεξα από τούς πρώτους στον τόπο του δυστυχήματος κι' είδα τον Ουίλλιαμ Σπόνερ, πού έκλαιγε με λυγμούς.

Ήταν άραγε ή Θεία Δίκη πού είχε τιμωρήσει τό δολοφόνο της κυρίας Πάρκερ; Ή επρόκειτο γιά ένα από τά συννησιμένα αυτοκινητικά δυστυχήματα πού γίνονται κάθε μέρα;

Κι' ο Ουίλλιαμ Σπόνερ έκλαιγε τάχα γιά τό θάνατο του αδελφού του ή ήταν αυτός ο δολοφόνος και βασανιζόταν τώρα από τύψεις;

Δεν μπορέσα ποτέ να τό εξακριβώσω!

Στ' αυτή μου γυρίζουν πάντα τά τελευταία λόγια της κυρίας Σαλμόν: «Ένας από τούς δύο είχε ο δολοφόνος». Κι' αυτή ήταν κι' ή δική μου γνώμη. Άλλά ποιος; Ο Άδαμ πού διαμελίσθηκε από τό αυτοκίνητο ή ο Ουίλλιαμ πού ζή- τώσε άκόμη;

ΓΚΡΑΧΑΜ ΓΚΡΗΝ

Η ή Αναποδογυριστή ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΟ 1953!

Τί υποστηρίζει ένας Άμερικανός έπιστήμων

Ε ίπώθηκαν ως σήμερα τόσα κακά έναντίον της ατομικής βόμβας, ώστε νομίζουμε ότι ξέρομε άπανω-κάτω όλες τις συμφορές πού μπορεί να προενηση στην ανθρωπότητα. Άλλ' άγνοούμε τη χειρότερη από όλες.

Κι' αυτήν την άγνοούμε τελευταία ο Άμερικανός έπιστήμων δόκτωρ Χάλλενμποργκ. Η ατομική ενέργεια, υποστηρίζει, θα αναποδογυρίση τη Γη μας κι' αυτό θα γίνη πρίν από τό 1953!

Υπό την επίδραση, τονίζει, των τεραστίων θερμοκρασιών πού προκαλούνται από την έκρηξη της ατομικής βόμβας και των έκπεμπόμενων απ' αυτήν ακτινοβολιών, τό άζωτον και τό όξυγόνο της ατμοσφαιρας, συνδυάζόμενα με ύδατους, προκαλούν τη δημιουργία νιτρικού όξέος, πού τά μόριά του, διασκορπιζόμενα στον άέρα, αίχμαλωτίζουν κι' άλλους ύδατους, φορτίζονται με ήλεκτρισμό και γίνονται «πυρήνες συγκεντρώσεως». Σχηματίζονται έτσι πελώρια νέφη, πού κυκλοφορούν στα άνωτερα στρώματα της ατμοσφαιρας.

Αφού, λοιπόν, συνεχίζει ο δόκτωρ Χάλλενμποργκ, κάθε φορά πού γίνεται ατομική έκρηξη, σχηματίζονται παρόμοια νέφη, είνε αυτόνομο, ότι όσο πολλαπλασιάζονται τά σχετικά πειράματα (Νεβάδα, Ένιβετόκ, «κάπου στη Ρωσία» κτλ.), τόσο μεγαλύτερα νέφη σχηματίζονται στα άνωτερα στρώματα της ατμοσφαιρας. Κι' αυτά τά νέφη δεν μπορούν παρά να πέσουν μία μέρα πάνω στη Γη με τη μορφή βροχής.

Τά νέφη αυτά, συνεχίζει ο δόκτωρ, έλκονται διαρκώς προς τό Βόρειο Πόλο και πέφτουν κατόπιν με τη μορφή χιονιού πού μετασχηματίζεται κατόπιν σε πάγο.

Έτσι, ο Βόρειος Πόλος γίνεται ολοένα και πιο βαρύς. Άς σημειωθή ότι, σύμφωνα με τούς ύπολογισμούς των έπιστημόνων, είναι ήδη βαρύτερος κατά 18% από τό Νότιο Πόλο.

Αναπόφευκτη συνέπεια αυτής της συσσωρεύσεως πάγων στο Βόρειο Πόλο θα είναι τό αναποδογύρισμα του πλανήτη μας! Ο Βόρειος Πόλος δηλαδή θα πάη στη θέση του Ντίου και αντίστροφα. Αυτό, κατά τον δόκτωρ Χάλλενμποργκ θα συμβή «πρίν από τό 1953!».

Άλλ' οι έκρηξεις των ατομικών βομβών φαίνεται πώς είναι υπεύθυνες και γιά μερικές άλλες αναστατώσεις, πού έχουν ανησυχήσει κατά τά τελευταία χρόνια τούς έπιστήμονες.

Είχε παρατηρηθή ότι τό πολικό σέλας συνέπιπτε πάντοτε με την εμφάνιση κηλίδων πάνω στον Ήλιο. Άλλά, κατά τελευταία χρόνια, χωρίς να υπάρχουν κηλίδες στον Ήλιο, ένεφανίσθησαν σε πολλές περιπτώσεις στον ούρανό μεγάλα φωτεινά πέπλα, πού οι έπιστήμονες δεν κατόρθωσαν άκόμη ν' ανακαλύψουν την προέλευσή τους. Η ύπόθεση, πάντως, ότι όφείλονται στον Ήλιο πρέπει ν' αποκλεισθή. Είναι και αυτά άραγε άποτελέσματα των ατομικών πειραμάτων πού γίνονται στην εποχή μας;

Ένα άλλο περίεργο φαινόμενο είναι ότι ή Γη μας έγινε από κάμποσο καιρό ο στόχος των αερολίων και των μετεωριτών.

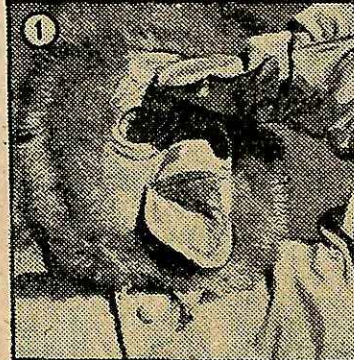
Σύμφωνα με τούς ύπολογισμούς των άστρονόμων, πέντε περίπου δισεκατομμύρια παρόμοιες βολίδες διασχίζουν κάθε μέρα την ατμό-

σφαιρα. Άλλ' έλάχιστες μόνο — όχι περισσότερες από δώδεκα τό χρόνο — έπεφταν πάνω στη Γη. Κατά τά τελευταία χρόνια όμως ο αριθμός εκείνων πού πέφτουν πάνω στον πλανήτη μας αύξήθηκε καταπληκτικά.

Σχετικά μ' αυτό τό ζήτημα, ο διευθυντής του μετεωρολογικού ίνστιτούτου του πανεπιστημίου του Νέου Μεξικού δήλωσε πρίν από λίγο καιρό τά εξής:

—Οι πολυάριθμες πτώσεις μετεωριτών κατά τά τελευταία χρόνια είναι αναμφισβήτητα άντικανονικές. Δεν είχαμε παρατηρήσει, έξ' άλλου, ποτέ άλλοτε δύο μετέωρα, πού να προχωρούν μαζί στο διάστημα, σαν ν' άποτελούσαν ζευγάρι, αφήνοντας πίσω τους τολύπες μακού καπνού. Άν οι πτώσεις μετεωριτών συνεχισθούν με τον ίδιο ρυθμό, θα ζητήσω από την κυβέρνηση ν' απαγορεύση στους «μάγους των ατομικών έρευνών» να συνεχίσουν τά ελέθρια γιά την ανθρωπότητα πειράματά τους!...

Πρέπει να σημειωθή ότι οι «μάγοι των ατομικών πειραμάτων» έχουν τούς ίδιους φόβους με τον δόκτωρ Χάλλενμποργκ. Άλλά δεν ανησυχούν, ιπρός τό παρόν τουλάχιστον. Γιατί τά είδικά συννεργεία πού διασχίζουν τις πολικές εκτάσεις και μετρούν συνεχώς την έκτασή και τό πάχος των πάγων δεν παρατηρήσαν άκόμη τίποτε τό «υπόπτο».

Ο δόκτωρ Χάλλενμποργκ παρατηρεί, όμως, ότι οι κοσμικές αναστατώσεις είναι συνήθως άπρόοπτες και έπείγονται με τρόπο κεραυνόβολο. Γι' αυτό κρούει από τώρα τον κώδωνα του κινδύνου.

Υποστηρίζει, έξ' άλλου, ότι αυτό τό «αναποδογύρισμα» δεν είναι τό μόνο. Μία άλλη αναστάτωση πού ή μορφή και ή φύσις της είναι άδύνατον να προσδιορισθύν με ακρίβεια, συνέβη κατά τό έτος 9.000 π. Χ. Άποτέλεσμα αυτής της αναστατώσεως ήταν ο καταποντισμός της Άτλαντίδος και ή μεταβολή των εύφορων πεδιάδων της Σιβηρίας σε άγονες και άφειλόενες εκτάσεις.

Οι φόβοι του δόκτορος Χάλλενμποργκ είνε βάσιμοι: Άς ελπίσουμε πώς θα διαψευσθή από τά γεγονότα! Εύτυχώς, ή Γη μας φαίνεται πώς στέκεται άρκετά γερά στα πόδια της! Γι' αυτό ως τώρα έπείσα έξω όσοι προφήτευαν την καταστροφή της. Ίσως να πάθη κάποτε κάτι τό άνεπανόρθο... αλλά έντελως έσφαλτο και χωρίς να τόχη προβλέψει κανείς!

1. Έπιστήμονες, ντυμένοι κατ' αυτόν τον τρόπον, διασχίζουν τις πολικές εκτάσεις και μετρούν την έκτασή και τό πάχος των πάγων.

2. Κατά τό δόκτωρ Χάλλενμποργκ, τά νέφη πού προκαλούν οι ατομικές έκρηξεις πέφτουν με μορφή χιονιού, πού μεταβάλλεται κατόπιν σε πάγο, και κάνουν έτσι συνεχώς πιο βαρύ τό Βόρειο Πόλο.

3. Κατά τά τελευταία χρόνια ο αριθμός των αερολίων και των μετεωριτών πού πέφτουν πάνω στη Γη αύξήθηκε καταπληκτικά.

4. Οι μετεωρίτες, πέφτοντας πάνω στη Γη, σχηματίζουν μεγάλους κρατήρες, πού μεταβάλλονται σε λίμνες.

Ο Όλλανδός Πέτρο Ύρκος, ο εκπληκτικός άνθρωπος - ραντάρ!

Ο άνθρωπος - ραντάρ

Ένας καταπληκτικός Όλλανδός νοομήτρος

Ζη αυτή τη στιγμή στον πλανήτη μας ένας άνθρωπος, που δεν έχει κι' ίσως ούτε είχε ποτέ τον όμοιο του, από καταβολή κόσμου! Τιποτε δεν τον διακρίνει από τους άλλους ανθρώπους. Κι' ωστόσο, αποτελεί ένα μοναδικό φαινόμενο. Μία βίαιη εγκεφαλική διαταραχή, που ήταν αποτέλεσμα κάποιας πτώσεως, έδωσε τέτοια ένταση στις διανοητικές του λειτουργίες, που τον μετέβαλε σε αληθινό ανθρώπινο ραντάρ!

Εγγίζει δηλαδή με το χέρι του ένα δακτυλίδι κι' είναι σε θέση να πηγάσει στον κάτοχο του διάφορα περιστατικά της ζωής του, τις τάσεις του, τις ασθένειες από τις οποίες υποφέρει κτλ. Του δίνετε τα κλειδιά του αυτοκινήτου σας κι' αφού τα κρατήσει μερικές στιγμές στα χέρια του, σας λέει: «Προσέξτε τα φρένα σας! Θέλουν οφίζιμο» ή «Το καμπιρνατέρ σας δεν λειτουργεί κανονικά».

Με την ίδια ευκολία είναι σε θέση να ανακαλύψει το δράστη μιάς κλοπής ή ενός εγκλήματος. Κι' ωστόσο, δεν είναι ούτε μάγος, ούτε μάντις, ούτε ραδιοληκτικός. Άλλ' έχει τη δύναμη να διαβάσει το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον σαν σε ανοιχτό βιβλίο!...

Ο καταπληκτικός αυτός άνθρωπος λέγεται Πέτρο Ύρκος και είναι Όλλανδός. Γεννήθηκε το 1911 στο Ντόρντρεχτ και πέρασε την παιδική του ηλικία όπως όλα τα παιδιά, χωρίς τίποτα το αξιοσημείωτο. Όταν μεγάλωσε, φοίτησε σε μία σχολή ραδιοτηλεγραφικών και κατόπιν ταξίδεψε με διάφορα πλοία και επισκέφθηκε την Αμερική, τις Ινδίες και την Αφρική.

Η γερμανική κατοχή τον βρήκε στην πατρίδα του. Έτσι δεν μπορούσε πια να ξαναφύγει. Αρχισε τότε να βοηθά τον πατέρα του, που, από ζωγράφος, είχε γίνει έλαι-οχρωματιστής, για να μπορέσει να ζήσει. Μία μέρα του 1942, ο Ύρκος που ήταν ανεξαρτημένος σε μία σκαλωσία, έχασε, ξαφνικά, την ισορροπία του κι' έπεσε από ύψος 12 μέτρων. Ήταν ανίστατος όταν οι συνάδελφοί του έτρεξαν κοντά του. Τον μετέφεραν τότε στο νοσοκομείο της Ζούντβαλ, όπου, σιγά-σιγά, έγινε καλά.

Απ' αυτή την εποχή, λοιπόν, φανερώθηκαν οι καταπληκτικές ιδιότητές του. Όταν συνήλθε κάπως, άρχισε να σχολιάζει τις ασθένειες των άλλων ασθενών, που νοσηλεύονταν στο νοσοκομείο και σε μερικούς είπε ότι οι ενγχειρήσεις που τους είχαν κάνει δεν είχαν επιτύχει κι' ότι θάπρεπε να υποβληθούν σε νέες,

πράγμα που, άλλωστε, αποδείχτηκε σωστό.

Ο καθηγητής της ψυχολογίας στο πανεπιστήμιο της Ουτρέχτης Ντέν Χάφ, που τον εξέτασε έμεινε κατάπληκτος μπροστά στις τηλεπαθητικές και ψυχομετρικές ικανότητές του.

Δεν ήταν λιγώτερο κατάπληκτος ο ίδιος ο Ύρκος. Γιατί δεν είχε αισθανθεί τίποτα παρόμοιο ως εκείνη την εποχή.

Όταν ξαναγύρισε στο Ντόρντρεχτ, βρήκε την πόλη αναστατή. Ένα μικρό παιδάκι είχε εξαφανισθεί με τρόπο μυστηριώδη, χωρίς ν' αφήσει κανένα ίχνος πίσω του.

Το παιδί είχε μέσα στη θάλασσα, είπε ο Ύρκος, αφού έπιασε με τα χέρια του ένα πουλούδερ του μικρού.

Ένας δύτες κατέβηκε τότε στο μέρος που υπέδειξε, άλλ' οι έρευνές του έμειναν άκαρπες.

Κι' όμως το παιδί είχε εδώ, είπε ο Ύρκος. Το βλέπω!

Κι' επειδή κανείς δεν ήθελε να τον πιστέψει, βούτηξε μέσα στο νερό και ξαναγύρισε έπειτα από μερικά λεπτά, κρατώντας το πτώμα του μικρού στα χέρια του.

Έδωσε κατόπιν το όνομα και τα χαρακτηριστικά ενός σαδιστού που είχε σκοτώσει το μικρό, βυθίζοντας του ένα μαχαίρι στο στήθος και που ύστερα έριξε το πτώμα του στη θάλασσα, για να εξαφανιστεί η ίχνη του εγκλήματός του.

Σε μία άλλη περίπτωση, ανέκαλυψε το δράστη μιάς σεισής εμπρησμών στην περιοχή της Νιμέγκ.

Οι επιτυχίες που σημείωσε από τότε δεν έχουν ούτε αρχή ούτε τέλος.

Ο ίδιος εξομολογήθηκε ότι δεν καταβάλλει καμιά σχεδόν προσπάθεια, για να ανακαλύψει εκείνον που ζητεί. Συγκεντρώνεται μόνο μερικά λεπτά της ώρας και «βλέπει» τότε μπροστά του, τι αφορά την υπόθεσι που τον απασχολεί.

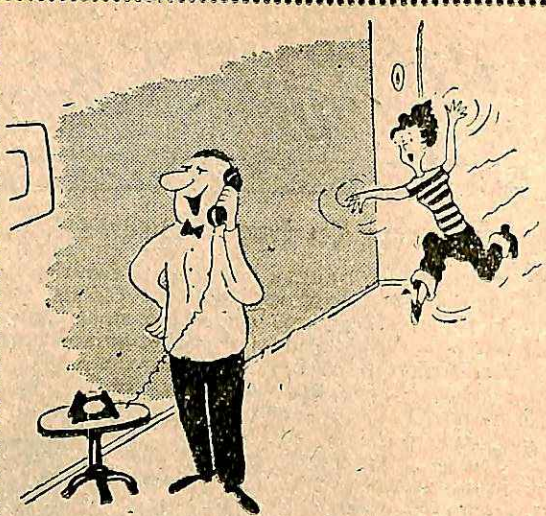
Η μεγαλύτερη επιτυχία του Ύρκος είναι εκείνη που σημείωσε κατά τον περυσινό Ιανουάριο. Όπως θα θυμούνται οι αναγνώστες μας, είχε χαθεί τότε από την Αγγλία ο περίφημος «Άλβος της στέφρας». Οι έρευνες των Αγγλων αστυνομικών για την ανεύρεσή του δεν έφεραν κανένα αποτέλεσμα. Η Σκωτίαλντ Γουάρντ αποφάσισε τότε να αποταθεί στον περίφημο Όλλανδο νοομάντη.

Ο Ύρκος δέχθηκε την πρότασι και πήγε στην Αγγλία με τη συνοδεία δύο αστυνομικών, που δεν τον άφησαν να επικοινωνήσει με κανένα. Δεν χρειάστηκε όμως να μείνει εκεί περισσότερο από μερικές ώρες. Υπέδειξε στην αρχή το κατάστημα από όπου οι δράστες της κλοπής προμηθεύτηκαν μερικά εργαλεία που τους χρειαζόνταν. Έπειτα, είπε δύο ονόματα δραστών με τις διευθύνσεις τους και ύστερα από κάμποση ώρα δύο άλλα.

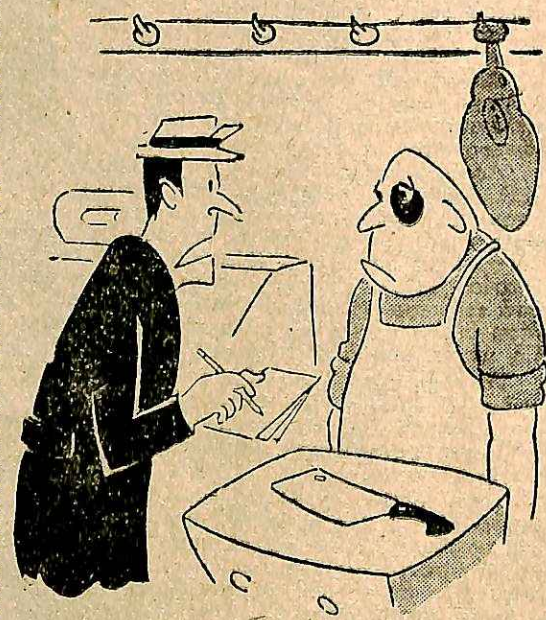
Οι τρεις απ' αυτούς τους δράστες της κλοπής συνελήφθησαν και ωμολόγησαν την πράξι τους. Ο τέταρτος κατόρθωσε να διαφύγει.

Το αξιοσημείωτο είναι ότι ο Ύρκος δεν ήξερε ούτε λέξι αγγλικά. Πρόφερε μόνο γράμματα του αλφαβήτου και αριθμούς, που ένας αστυνομικός σημείωνε σ' ένα χαρτί.

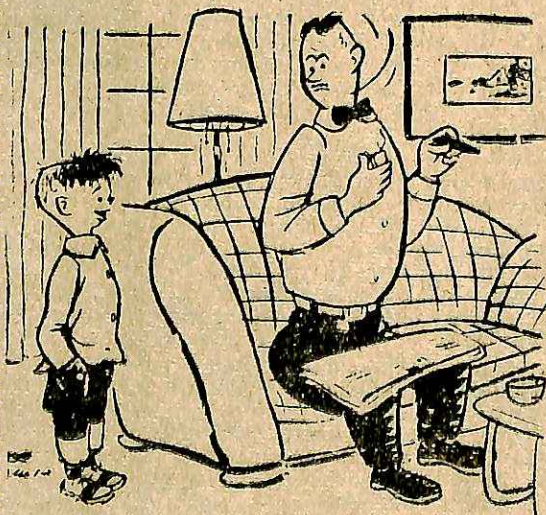
Σε τι οφείλονται λοιπόν οι καταπληκτικές αυτές ιδιότητες του Ύρκος; Μυστήριο! Και θα τις διατηρήσει άραγε για πολύ καιρό ακόμη; Ούτε σ' αυτή την ερώτησι μπορεί να δοθεί απάντησις. Οι επιστήμονες, παρ' όλες τις προσπάθειές τους, δεν μπορούν ακόμη να δώσουν καμιά εξήγησι αυτού του εκπληκτικού φαινομένου: του ανθρώπου - ραντάρ!

— Πως είπατε; «Γλυκιά μου», «κουρέτο μου», «ζαχαρένια μου»; Κάνετε λάθος, κύριε! Έδώ δεν είναι το ζαχαροπλαστείο που ζητάτε.

— Και ποιά ήταν η αντίδρασις του κοινού για τις τελευταίες αυξήσεις των τιμών;...

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΑ

— Άν είχα 100 λίρες, μπαμπά, θα σου τις έδινα όλες και θα κράταγα μόνο 6, για ν' αγοράσω ένα ποδήλατο, που μ' αρέσει πολύ!...

Ποιός χορός ταιριάζει ΣΕ ΚΑΘΕ ΗΛΙΚΙΑ;

Τι υποστηρίζουν οι επιστήμονες

Είναι αδύνατο να πη κανείς από πότε ο χορός εμφανίστηκε πάνω στη γη. Και το πιθανώτερο είναι ότι χρονολογείται από την εποχή των πρωτοπλάστων.

Ο Πλάτων, ο μεγάλος αυτός σοφός της αρχαιότητας, έγραφε για το χορό τα εξής:

«Το νεαρό ζώο δεν μπορεί να μείνει ακίνητο. Πηδάει και μετακινείται διαρκώς με ολοφάνερη ευχαρίστησι, σαν να θέλει να ξεδέσει σε άνωφελες κινήσεις ένα ποσόν από τις δυνάμεις που εφευρίσκει. Σε παρομοία ανάγκη υπακούει πολλές φορές κι' η γυναίκα, όταν χορεύει. Άλλ' ενώ το ζώο δεν έχει συνείδησι της τάξεως και της αταξίας των κινήσεων, η γυναίκα προικίστηκε από τους θεούς με την αίσθησι του ρυθμού και της αρμονίας».

Θα μπορούσε, βέβαια, να αναρωτηθώ κανείς αν ο Πλάτων θα είχε την ίδια γνώμη, σε περίπτωση που οι άνθρωποι της εποχής του ήξεραν τη «ρομπότα» και το «μπούγκι-βούγκι»... Άλλ' αυτό είναι άλλο ζήτημα.

Οι νεώτεροι συγγραφείς που έχουν ασχοληθεί με το ζήτημα του χορού διατάζουν να τον κατατάξουν μεταξύ των σπόρων. Οι κλασσικοί χοροί έχουν, βέβαια, όλα τα στοιχεία του σπόρου. Δεν μπορεί, όμως, να πη κανείς το ίδιο και για κείνους που χορεύονται στα ντανσινγκ ή τα κοσμικά κέντρα.

Η ενέργεια που καταβάλλουν οι χορευτές των υπαλλήτων ισοδυναμεί με εκείνη ενός δρομέως των 5000 ή των 10.000 μέτρων. Το κοινόν που τους έπνευσε δεν ξέρει ότι, κατά τη διάρκεια του χορού, η αθλητική τους πίεσις ανέλκει στα 20 κι' ότι η θερμοκρασία τους ξεπεράσε τους 38 βαθμούς, όπως ακριβώς και των δρομέων των μεγάλων δρόμων.

Ένας χορευτής υπαλλήτου κάνει, λοιπόν, ανωμολογητικά σπόρο, δεδομένου, άλλωστε, ότι απεργώνει ώριμους άρσες σ' αυτό, όπως κάνει κι' ο αθλητής που προπονείται.

Άλλ' όλοι οι άνθρωποι που

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ένδυμασιών, σχίσμο, κάψιμο, σκροφαγώμα, εφθαρμένοι καβάλλοι, διορθώνονται δι' ύφανσας, παρ' ειδικού τεχνίτου, σπουδάζοντες εις το εξωτερικόν Γυρίζονται κοστούμια, παλτά και καμπρινίνες. Ραφείον «Νέα Οικονομία», ΔΡΟΥΡ 57 (1ον πάτωμα). Άδελφοί ΛΩΛΗ. Τηλ. 55-314.

ΕΠΙΠΛΑ ΣΚΥΡΙΑΝΑ ΚΑΙ ΒΥΖΑΝΤΙΝΑ

Β. Θ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Καραγεώργη της Σερβίας 18
Τηλέφ. 26-754

χορεύουν δεν είναι χορευταί υπαλλήτου. Εκείνο που επιθυμούν προ πάντος, είναι να διασκεδάσουν. Για το λόγο αυτό δεν μπορεί να υποστηριχθεί ότι, χορεύοντας, κάνουν σπόρο. Άπλως διασκεδάζουν μόνο. Κι' επειδή η διασκέδασι τους γίνεται συνήθως σε κλειστούς χώρους που έχουν μολυσμένη ατμόσφαιρα, ο χορός όχι μόνον δεν τους ωφελεί, αλλά βλάπτει, αναισιδότητα, την υγεία τους.

Άλλα ποιά είναι τώρα γενικότερα η επίδρασι που έχει ο χορός στον οργανισμό μας;

Οι επιστήμονες δεν παρέλειψαν να μελετήσουν κι' αυτό το ζήτημα.

Μας λένε, λοιπόν, ότι ο άργος ρυθμός του ταγκό έχει καταπραυντικές ιδιότητες. Ημερεί το νευρικό μας σύστημα και μας ξεκουράζει. Μας βυθίζει, έξ' άλλου, σε μία νοσητική όνειροπόλησι. Θα μπορούσε να πη κανείς ότι, το ταγκό ενδυναμνιζει ιδιαιτέρως στα νευρικά άτομα.

Η σάμπα, αντίθετα κι' οι γρήγοροι χοροί, που έχουν όλοι σχεδόν νοτισαμερικανική προέλευσι, επιταχύνουν σε μεγάλο βαθμό τον ρυθμό της καρδιάς και μας δημιουργούν μία κατάστασι υπερερεκλειζούσης ευφορίας. Για το λόγο αυτό μας κουράζουν και μας κάνουν να λαχανιάζουμε. Δεν ευτυπνούν μέσα μας τον συναισθηματικό κόσμο, όπως το ταγκό, αλλά τον αισθησιακό, τον ερωτικό.

Τόσον λοιπόν από υγιεινής, όσον και από αισθητικής απόψεως οι χοροί αυτοί καταδικάζονται από τους επιστήμονες.

Το βάλε αντενδείκνυται στα άτομα που έχουν τάσι στη ναυτία και τους λιγγυούς. Προκαλεί σ' αυτά σοβαρώτατες διαταραχές που παρατηρούνται έπι μακρό χρονικό διάστημα και μετά τον τερματισμό του χορού.

Είναι αξιοσημείωτο ότι, ενώ οι άντρες το αποφεύγουν, οι γυναίκες αντίθετα, τρελαίνονται για το βάλε. Αυτή η νοντα για το άσθενους φύλου προτιμύσις του άσθενους φύλου οφείλεται πιθανόν στο ότι οι γυναίκες αγαπούν πάρα πολύ κάθε τι που τους φέρνει λιγγο-βούγκι».

Όσον αφορά το «μπούγκι-βούγκι», δεν είχε αξιοσημείωτο στις νέες που έχουν λεπτό και εύπαθό οργανισμό. Ο χορός αυτός ξεβιδώνει στην καρδιά το κορμί και καταστρέφει την αρμονία των οργάνων του. Ένας σύγχρονος γιατρός υποστηρίζει μάλιστα, ότι ένα «μπούγκι-βούγκι» διαρκεί ως μόνο τριών λεπτών, εξαντλεί τον οργανισμό στον ίδιο βαθμό που όσον κι' ένας δρόμος με 400 ποδών!

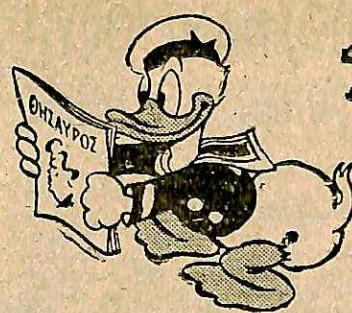
Πρέπει, λοιπόν, να ξαναγυρίσω στο μενούετο και τις καντοίλιες!

Όχι, βέβαια! Ο χορός είναι ζήτημα... ηλικίας και μέ-τρου.

Οι νέοι κι' οι νέες των 15—20 χρόνων μπορούν, χωρίς κίνδυνο να χορεύουν «ράσιμπα» ή «μπούγκι-βούγκι» αν, βέβαια, βρίσκουν ευχάριστη σ' αυτούς τους χορούς.

Για την ηλικία των 20—30 χρόνων, ο πιο κατάλληλος χορός είναι το βάλε.

Απ'από από τα 30, οι φρόνιμες σκέψεις πρέπει ν' αποπε-λουν τον κανόνα. Οι καλύτεροι χοροί γι' αυτή την ηλικία είναι τα σλόου και τα ταγκό.

Η θεία Έρσιλία

Η θεία Έρσιλία μπήκε στην κρεβατοκάμαρα της άνεψιάς της, χαιρετώντας την χαρούμενα όπως πάντα.

—Νά με, Λωρέτα, φώναξε, ήρθα να φάω μαζί σας και να περάσω την ημέρα μου με τη συντροφιά σου και την συντροφιά του τόσο συμπαθητικού συζύγου σου. Πώς τα περνούν τα περιστεράκια μου;...

Της απάντησε ένας πνιγμένος λυγμός και η θεία γυρίζοντας το πρόσωπό της προς τα εκεί, είδε τη χαριτωμένη Λωρέτα να κάθεται στα πόδια του κρεβατιού και να κλαίει σπασμωδικά.

—Τι συμβαίνει; ρώτησε άνηχη.

—Η Λωρέτα έγεννε άνηχη, δίχως να πάζη να κλαίει. Μήπως τσακώθηκε με το Ρένο;

Για απάντησι, η άνεψιά άναλύθηκε σε νέους λυγμούς.

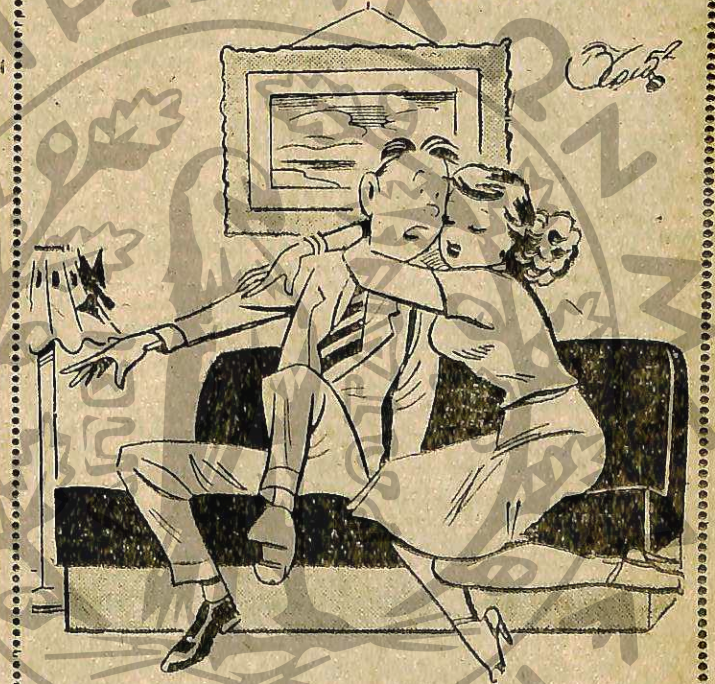
—Άντε, ανόητη, πές μου τί έγινε; Τι σούκανε ο Ρένος σου; Έλα, μην είσαι πεισματάρα όπως ήσουν μικρή. Δεν είσαι πια κοριτσάκι, είσαι μία παντρεμένη γυναίκα, εδώ και τρία χρόνια. Ά! τώρα καταλαβαίνω, φώναξε ξαφνικά η θεία Έρσιλία. Καλά το είχα αντιληφθί. Η διαίτησί μου δε με γελάει. Αυτό θα γινόταν, μία μέρα, από τότε που συ-

Εύθυμη ΙΣΤΟΡΙΟΛΛΑ

νάντησα εκείνες τις κουτσομπόλες τις φιλενάδες σου, τη Μαρίτσα και τη Μπέλλα, που έχουν μία γλώσσα δυό πήχες και μου διηγήθηκαν ένα σωρό άνοησιες. Κι' έγω που τις συμβούλεψα να μην αναφέρουν τίποτ' απ' ό'αυτά, σε σένα και στο Ρένο. Τις έχεις για φιλενάδες κι' αυτές σε ζηλεύουν, σε φθονούν, μικρή μου, γιατί έχεις έναν άντρα νέο, κομψό, ώραιο, με σπουδαία κοινωνική θέσι. Φαντάζομαι πόσο θα δηλητηρίασαν την ψυχή σου, όταν σου διηγήθηκαν όλες αυτές τις άνοητες ιστορίες. Κι' έσύ υποφέρες τώρα και τσακώνεσαι με το Ρένο σου!

Η Λωρέτα, πουχε πάψει να κλαίει, παρακολούθοντας τη φλυαρία της θείας της, έκανε μιά άοριστη χειρονομία, που η θεία Έρσιλία την έρμήνευε κατά τον τρόπο το δικό της: πως η Λωρέτα τα ήξερε όλα! Έτσι, η γρήα συνεχίσε τη διήγησί της:

—Όλα είναι ψέμματα, μά κι' αν ήταν αλήθεια, δεν βλέπω δα και τίποτα το σπουδαίο σ' αυτό. Όλοι οι άντρες τα ίδια κάνουν. Κι' αν είδαν το Ρένο σου δυο-τρεις φορές μαζί με τη Σάντρι, όταν έσύ βρισκόσουν στο Σαλσοματζίρε, κι' αν τη συνάδεψε σ' ένα ζαχαροπλαστείο για να πάρουν το τσάι μαζί, μπορεί οι σχέσεις τους νάναι άθες! Μά ο κόσμος πάντα βρίσκει κάτι κακό να πη, έπειδή τους είδαν να μιλούνε φιλικά και να χαμογελάει. Μην είσαι άνοητη, μικρή μου. Ούτε και να πιστεύ-

Ο ΜΑΡΙΑΣ

—Δεν ξέρω τί να υποθέσω με σ'α, δεσποινίς Κυή. Μήπως με προκαλείτε να παλέψουμε;

(Τού Β. Χριστοδούλου)

Κουδεντούλες

Εορμή Λουλουδιών. — Είχατε τη μεγάλη κακοτυχία να χάσετε πολύ νωρίς τον καλό σας σύντροφο. Το χτύπημα ήταν σκληρό, γιατί τον αγαπούσατε με όλη τη δύναμη της νεανικής σας καρδιάς. Ζητάτε, γιατί είχατε μια κορούλα κι' αφοσιωθήκατε εξ ολοκλήρου σ' αυτήν: Πώς να την αναβόρεψετε καλύτερα, πώς να την μορφώσετε. Τώρα η κορούλα σας παντρεύτηκε, πήρε ένα καλό παιδί, μα ζούν μακριά από σας, στην Αθήνα. Ξαπνίκα, βλέπετε, ότι τελειώσατε για σας η ζωή. Κατάδικάστε να ζήσετε από δω κι' εμπρός μοναχά κι' έρημη. Νιώθετε πως δεν έχετε πια κανένα ποροισμό. Έτσι είχαν τα πράγματα, όταν παρουσιάσθηκε ο από μηχανής Θεός: "Ενας άνδρας της ηλικίας σας, που από καιρό είχε εκτιμήσει τα καλά σας αίσθηματά και μόλις σας είδε μόνη χωρίς πια υποχρεώσεις, σας πρότεινε να γίνετε σύντροφοί του. Σεις το σκεπτεσάτε και ζητάτε τη γνώμη μου... "Αν, λοιπόν, ο άνθρωπος αυτός είναι καλός κι' αν αισθάνεστε για αυτόν κάποια έλξη, δεν βλέπω γιατί ποτέ να διστάσετε. "Αν όμως σας άφηνε τελειώς αδιάφορη, τότε παρτίψατε την μοναξιά σας. Είναι προτιμότερη, παρά να ζήτε στο πλάι ενός ανθρώπου που δεν τ' αγαπάτε.

Η ΜΟΔΑ

Το μυστικό που κάνει μία γυναίκα να είναι πιο κομψά ντυμένη από μια άλλη, δεν είναι πάντα ζήτημα μεγαλυτέρων εξόδων, αλλά η τέχνη που έχουν μερικές γυναίκες να μην αφήνουν τίποτα να πηγαίνει χαμένο. Ένα «ντεμοντέ» φόρεμα, αρκετά φθαρμένο, που έμεινε θα το πετούσαμε, ή κοκέττα, ή επιτήδεια γυναίκα, θα βρή να κάνει κάποιο συνδυασμό και θα τη δούμε μία μέρα να παρουσιάζει μ' ένα χαριτωμένο μοντελάκι, που θα δυσκολευόμαστε πολύ να πιστέψουμε πως είναι το παλιό φόρεμα, το ντεμοντέ.

Φυσικά, για να το φτιάξει, θα έκανε διάφορα έξοδα, αλλά πολύ λιγώτερα απ' όσα θα έκανε για ν' αγοράσει ένα καινούργιο φόρεμα. Από ένα άλλο παλιό φόρεμα, επίσης, κάνει μια χαριτωμένη φουστίτσα. Από ένα κοστούμι του συζύγου της, κάνει ένα κλασσικό ταγιέρ. Από ένα επανωφόρι, που δεν μπορεί πια να φορεθεί, κάνει μία όμορφη και ζεστή ρούπα.

Αυτό τον τελευταίο συνδυασμό θα σας εξηγήσουμε σήμερα και αν ακολουθήσετε τις οδηγίες μας, δεν θα βγείτε ζημιωμένες. Πρώτα απ' όλα, λοιπόν, θα ελπίσετε τη φόρμα του παλτού σας κι' ύστερα το στρίφωμα του κάτω μέρους και τ'ον μαυρίκι. "Επειτα θα ελπίσετε τις τσέπες, αν είναι εξωτερικές. "Αν είναι κοπτικές, τις αφήνετε, γιατί δεν μας χαίρουνται σε τίποτα να τις ελπίσουμε. Ντεμοντάρουμε κατόπιν το γιανκά και τα παρουνάκια της τσέλλας. "Επειτα μετράμε τον γύρο της τσέλλας σας και τον γυρίζετε σε τέσσερα ίσα μέρη. Το ένα τέταρτο αυτού του πλάτους, με δύο εκατοστά επι πλεόν, θα αποτελέσει το φάρδος της μέσης του ενός υποστρώτου ως την ραφή. "Αν θέλετε να γίνει πολύ ελαφρομυθική η ρούπα σας, τότε θα προσθέσετε στα πλάγια με-

ρικές πεντσούλες. Την ίδια τακτική θα εφαρμόσετε και στην πλάτη, αφήνοντας όμως περισσότερο φάρδος προς τις πλάινες ραφές, για να σχηματισθούν οι γοφοί. Τώρα δεν σας μένει παρά να προσθέσετε μάρκος και η ρούπα σας έγινε! Για το μάρκος αυτό, θ' αγοράσετε λίγο λαϊνάκι σε αντίθετο χρώμα ή σκωτσέζικο, αν προτιμάτε. Το φάρδος θα είναι ανάλογο με το φάρδος του υπολοίπου κομματιού, με τη διαφορά, ότι του δίνετε ένα σχήμα ελαφρώς αν όρθιο, για να προσθέσετε φάρδος προς τα κάτω. Γάζωμα, λίγο «σούτα» για να κούψετε το γαζίκι στα μαυρίκια προσθέστε επίσης μάρκος με παριάν από το ίδιο λαϊνάκι της προσθήκης.

Βλέπετε με πόσο λίγα έξοδα μπορείτε ν' αποκτήσετε μία ζεστή και κομψή ρούπα, αυτήν ακριβώς που σας δείχνει το σκίτσος μας.

Τα παλτά σας
Αλλοτε, με ένα επανωφόρι

Οι κύριοι συνιθίζουν πολύ τ' α-
νοιγινόμια γιλέκα,

και ένα αδιάβροχο, περνούσαμε τον χειμώνα, αλλά μη ξεχνάμε, ότι η ζωή ήταν τότε πολύ διαφορετική. Η σημερινή νέα, ή σημερινή γυναίκα, ζει πολύ έξω από το σπίτι της. Είτε σπουδάζει, τρέχει σε Πανεπιστήμια, σε ανώτερες Σχολές, σε φροντιστήρια, είτε εργάζεται σε γραφεία, σε καταστήματα, είτε ασχολείται με διάφορα φιλική-θωπικά έργα και όλα αυτά την κάνουν να λείπει από το σπίτι της όλο σχεδόν το διάστημα της ημέρας. Μπορεί, λοιπόν, να τα βγάλει πέρα με ένα μόνο επανωφόρι; "Όσο και αν είναι οικονομικό, το μοναδικό αυτό επανωφόρι θα σταματούσε να είναι σε τέτοιο βαθμό, που θα ντρεπόταν πια να παρουσιασθεί μ' αυτό στον κόσμο.

Γι' αυτούς όλους τους λόγους, πρέπει να έχω και ένα δεύτερο ή και ένα τρίτο ακόμη επανωφόρι. Γεννάται όμως το ζήτημα της δαπάνης. Πώς θα

ξοδέψω ένα τέτοιο ποσό, ώστε να μπορώ να έχω δύο και τρία επανωφόρια;

Είναι βέβαια πρόβλημα, όχι όμως άλυτο. "Αλλως τε, δεν θα τα ράψω όλα μαζί. Τον ένα χρόνο θα ράψω ένα επανωφόρι που να μπορώ να την εξυπηρετή στις καθημερινές ασχολίες της. Τον άλλο χρόνο, μαζί με ένα φορεματάκι που ίσως θα χρειασθώ να ράψω, θ' αγοράσω και το ύφασμα του δεύτερου επανωφορίου και θα περιμένω κάποιο έκτακτο ποσό για να το ράψω κι' αυτό. Τον τρίτο χρόνο, θ' αγοράσω το ύφασμα του τρίτου παλτού και αυτό καθ' εξής.

Με λίγη φρόνησι, γίνονται όλα. Βρίσκει κανείς και διάφορες ευκαιρίες: Κάποιο ξεπούλημα, κάποιο «τέλος εποχής» και πάλι στη μοδίστρα «όταν περάσουν οι φουριές» για να επιτύχει οφειλόμενη πληρωμή για το ράψιμο.

Αφού, λοιπόν, τα προσέξουμε όλα αυτά, δεν μας μένει παρά να δούμε τι σχέδια θα δια-

γράψω μαύρο, μπλέ, πράσινο ή μαρόν και μάλιστα θα το γαρνίρετε με γούνα ή βελούδο. "Ο γιανκάς του θα είναι μικρός, και όρθιος. Θα έχω 6 ή 8 κομμάτια, σε δύο σειρές, και θα είναι αρκετά μεσαία, με ανοίγμα προς τα κάτω.

Η ρεδινγκότα αυτή γίνεται από ντυβέτιν ή από ντρά, ή από βελούρ ντε λαίν. Οι γούνες που συνιθίζονται, είναι το αστρακάν, η έρμινια, το «ανίω ραζέ».

Μη λησμονείτε, ότι οι γιανκάδες των επανωφορίων, τόσο των σπορτίφ, όσο και των άμπιγιέ, παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία.

Γίνονται στρουγγυλοί και κλειστοί ως επάνω, με ρεδέρ, όπως οι στρατιωτικοί μανδύες. Αυτό το είδος είναι κατάλληλο, ιδίως για ραγκλάν ριχτό παλτό.

Γίνονται δέ και σταυρωτοί με πέτα, ή μικροί όρθιοι και κλειστοί ως επάνω. Καμιά φορά παραλείπονται και εντελώς, όταν δηλαδή το επανωφόρι γαρνίρεται με γούνα.

Άλλες λεπτομέρειες

Τα καπελλάκια έχουν πάντα μία κλίση προς τα πίσω, όχι όμως υπερβολική, εκτός των μπερέ που αυτά φοριούνται μπροστά.

Τα φτερά, τα χουτά, και διάφορα άλλα φτερωτά γαρνιρίσματα, είναι πολύ της μόδας, τοποθετούνται δε μάλλον μπροστά, συνδυασμένα με κορδέλλα ή βελούδο.

Πολύ της μόδας είναι τα χροματιστά ζιλέ. Απαραίτητο συμπλήρωμα του ταγιέρ. Γίνονται από λαϊνάκι ή πλεκτό. Η κοπή τους είναι κλασσική, θυμίζοντας πολύ τα ανδρικά, με τη διαφορά πως το ανοιγμά τους κάποτε είναι στρουγγυλό. Κάτω καταλήγουν πάντα σε μύτες.

Με ένα ταγιέρ προσινο, μπορεί το ζιλέ να είναι κίτρινο μονοταρδί, με ταγιέρ μαρόν πορσινό ζαντ και ούτω καθ' εξής.

Οι μπλούζες των ταγιέρ είναι πολύ δουλεμένες: με πλαστρονάκια από νερόνι, με πιέτες οριζόντιες, με ντεκουπ, με τσέπες. Γίνονται από τουαλ ντε σουά, από όκτομαν, από σάτεν, από κομπ ντε λαίν, κρέπ ντε σίν και άλλα μεταξωτά.

Μη ξεχνάμε και τις άμπιγιέ μπλούζες για βράδυ, που γίνονται από λαμ, σάτεν, ταφτά. Μία τέτοια μπλούζα και μαύρο βελούδινο φούστα, αποτελεί την ωραιότερη βραδινή εμφάνισι.

Η αλληλογραφία μου

Ρίτσαν. — Το γάλα άμνυδών γίνεται αν κοπανίσετε καλά γλυκά αυγά και περάσετε ύστερα αυτόν τον πολτό από τυλιγμένο σφίγγοντα τ-ν καλά. Κρέμα δεν μπορεί να σας συστήσω. Διαλέξτε μία από τις καλύτερες.

Λιλιάν Κ., Πειραιά. — Με τη μπλούζα αυτή, πηγαίνει όμορφα μία μουσού φουσά από καλό μαροκαίν.

Μαρία Μοντέζ. — Δεν είναι δηλητήριο, αλλά είδος που σπνίζει. Αφού όμως δεν το βρίσκετε, πάρτε ένα καλό κοσμητικό από το μωροπωλείο σας. "Όσο για τα μαλλιά σας, πρέπει ν' αποταθείτε στον κομμωτή σας.

Κυρία Χ. — Μπορείτε να κάνετε μία ζακέττα τρουά-κάρ. Τρεις φίλες. — Στο πιάτο, ένα λαγούσι ή ένα οπανά-λικο σάλι. Σε συλλυπητήρια καφέ και παξιμαδάκια. Στο απομυφά, μόνο ένα άσπυμένο σερβί-τοιο τσανιού με το δίσκο του. Στα άλλα σας ερωτήματα δεν απαντώ, γιατί δεν μπορώ να έ-πρεταθώ τόσο.

Αμυαλή μικρή. — Θέλετε να δικαιολογήσετε το ψευ-δύμιο που δώσατε στον ξαντό σας; Κρατήστε λιγάκι τη βέρι- σας και πάντα ν' ασχολήστε με αυτό το πρόσωπο.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΜΙΚΡΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Η Μαρία είναι κλαμμένη. — Δεν σ' αγαπώ, Μαρία, Φερνάντο, έλεγε. "Αλλάξες πολύ από τότε που γύριες απ' το στρατό... Αυτός ανασπώνει τους ώμους του. "Έχει τα χέρια του στις τσέπες και κυττάζει τις καστανές πλεξούδες της, το χαριτικό ροδόκκινο κι' ωραίο πρόσωπό της, που το αὐλακώνουν ωστόσο κάποιες ρυτίδες και που φαίνεται πολύ κουρασμένο. Θάβει, κι' αυτός να της πει: «Κι' εγώ, Μαρία, δε σ' αγαπώ, Μαρία, πια!», Μα σιωπάζει. Κι' όμως δεν είναι η Μαρία που άλλαξε, αλλά η καρδιά του.

Κάποτε, η γυναίκα αυτή του το νοιώθει, γιατί γνώρισε τη ζωή της πόλεως, τη γεμάτη θόρυβο, παγίδες και γλέντια. Το χωριό του φαίνεται ακόμα πιο μικρό, πιο στενόχωρο από πρῶτα. Μακριά απ' αυτό, εκεί κάτω, υπάρχει το φῶς, το χρυσάφι και οι γυναίκες, οι πραγμα-τικές ωραίες και προκλητικές γυναίκες. Αυτές τις όμορφες, τις άρωματισμένες κοπέλλες, σκέφτεται ο Φερνάντο, και πρό πάντων την Κάριεν με τα φλογερά μαύρα μάτια, με τα δεκαεννιά της χρόνια και το αί-

σθησιακό της, φιδίσιο κορμί. Αυτή θέλει, όχι τη Μαρία.

— Σουδωσα τα νεύατα μου, την όμορφη μου, τον έρωτα, κάθε πνοή μου... του λέει η Μαρία.

Ο Φερνάντο κάνει μία νευρική χειρονομία. "Όλοι του κοπανούν τα ίδια λόγια, ακόμα και οι γονείς του: «Σουδωσα... σουδωσα...». Μα τί; Αυτός έχει ανάγκη από κάτι άλλο. Σήμερα όμως είναι νευρικός, ζήλοχος, σαν να τον κυνηγάνε.

— Σήμερα είμαι κουρασμένος, Μαρία. Θα τα πούμε αύριο. Και φεύγει, μη δίνοντας σημασία στην σπαράχτικη κραυγή της: — Φερνάντο!

Κάτω, στη χαμηλή κουζίνα, ο πατέρας του τρώει τη σούπα του. "Ο γέρο-αργότες έχει κατάσπρα μαλλιά, τα μάτια του είναι γκριζά κι' έρυντα. Τίποτα δεν τον ξεσηκώνει.

— Καλημέρα, πατέρα... ψιθυρίζει ο Φερνάντο. — Απόψε, του λέει ο γέρος άγιά, στυλώνοντας το βλέμμα του πάνω του, άποψε πήγαν κλέφτες στου 'Αλόνσο. Κι' αυτός το κατάγγειλε στην αστυνομία...

— "Α! κάνει ο Φερνάντο, και στέκεται όρθος. — Τί έχεις; Γιατί δεν κάθεται να φά;

— Η μητέρα του σπρώχνει το πιάτο με τη σούπα προς το μέ-ρος του. — Φάγε, παιδάκι μου...

Ο Φερνάντο είναι ιδρωμένος, άχρος. "Ο 'Αλόνσο λοιπόν, πήγε ν' καταγγείλ...

— Πατέρα, φεύγω, λέει εφφνικά, αφήνω το νεύριό. — Να φύγεις; Για ποιά λόγο;

— Μη με ρωτάς... — Γιατί θες να φύγεις;

Τώρα ο γέρος στέκεται όρθος μπροστά του και το έρευνητικό βλέμμα του κάνει το Φερνάντο να τρέμει ελαφρά. "Έκανε ίσως κάτι κακό, μά θ' έβγινε-έβγινε. Νοιώθει κάτι σαν δυνατό πυρετό. Μα ακόμα πιο φλογερά είναι τα όγρ'α χείλη της Κάριεν, τα ά-ραία γυναικά μπράτσα της και τα μαύρα μάτια της. Αυτά τον τραβάνε εκεί κάτω, στην πόλη...

— Λοιπόν, θέλεις να το μάθεις, πατέρα; Λέει μία στιγμή. — Εγώ έκλεψα τον 'Αλόνσο! Πρέπει να το σκάσω!

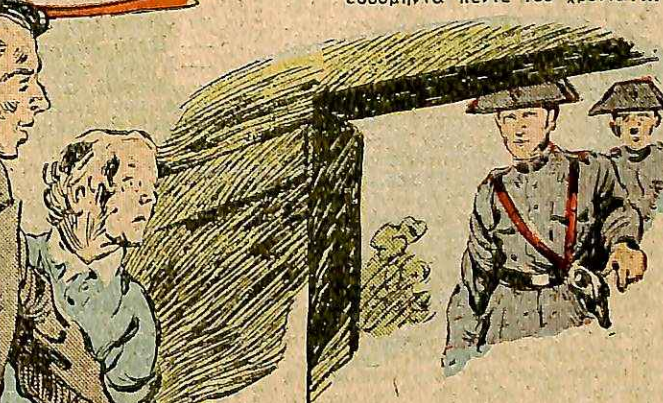
Τού το λέει με ύφος άγέρωγο, σαν να θέλει να τον προκαλέσει. — "Όχι, δεν θα πάς πουθενά! Τού απαντάει ο πατέρας του.

Τα χέρια του γέρου άνοιγοκλείνουν, σαν να θέλουν να πιάσουν το Φερνάντο απ' το λαιμό και να τον πνίξουν. Μα ο πατέρας του συνέχεται.

— Έσύ! το παιδί μου... Ένας κλέφτης! Μα γιατί, γιατί; Σούλειπε τίποτα; Γιατί τόκανεσ αυτό; Πώς να τού πη ο Φερνάντο πως τόκανε για τα ωραία μάτια της Κάριεν; Η μητέρα του τάχει χαμένα και τού κυττάζει κι' αυτή παράξενα, φοβισμένα. "Ακόμα δεν καταλαβαίνει καλά. — Έσύ φτάς, του λέει ο Φερνάντο μ' αναίδεια. Δεν μούδω-σες τίποτα και δεν το καταλαβαίνεις... — Εγώ δεν... Μα σουδωσα τη ζωή, λέει τρέμοντας ο γέρος σ' αναβρέφα, σ' έντυσα... σε μεγάλωσα! — Τη ζωή! Μουδωσες τη ζωή! Λέει ο Φερνάντο, γελώντας μ' ένα πικρό γέλιο. Σπουδαίο πράμα σ' αλήθεια! Μουδωσες τη ζωή για να υποφέρω, να δουλεύω σαν σκυλί στα χτήματα, για λίγο ψωμί! Και φαντάζεσαι πως είν' αυτά μονάχα στον κόσμο!...

Ο γέρος τον κυττάζει σαν ο γυιός του να νάνε ένας ξένος. Και όμως πιστεύει πως τού τα είχε δώσει όλα! Ένας κλέφτης, ν' τί είναι τώρα ο γυιός του, ένας κλέφτης! Δεν ώφέλησε σε τίπο-τα το παραδείγμα της έντιμης ζωής του. Ο Φερνάντο τον πρό-δωσε, τον άτίμασε, τώρα, σ'ε έβδομηντα πέντε του χρόνια!...

ΕΝΤΑΥΤΑ ΟΛΑ

Στο άνοιγμα της πόρτας παρουσιάσθηκαν οι αστυνομικοί...

— Η μητέρα μου βγάει μία κραυγή. Είδε τον αστυνομικό με δύο χαροφύλακες, που εργάζονταν προς το σπίτι.

— Νάτοι! έρχονται, λέει σιγά. — Φεύγω, το σκάω! λέει ο Φερνάντο.

Μα ο γέρος είναι δυνατός, εύσματος και τα νέρια του, σαν δυο τανάλιες, καθί-ζουν με το στανιό το Φερνάντο στην έ-λινη καρέκλα.

— Πού πάς; Το βλέπεις πως τώρα σε τίποτα δεν ώ-φέλει. Κάτσε εκεί, ήσυχα, φρόνιμα, είδεμ...

Ο Φερνάντο καμπουριάζει κάτω απ' το αυστηρό, το τίμιο βλέμμα του πατέρα του.

— Πού τάρκωες τα λεφτά; τόν ρωτάει. — Κάτω στην αποθήκη, πίσω απ' την εικόνα του 'Α-γίου 'Ιγνατίου...

Χτυπάν τώρα την πότα. "Ο Φερνάντο τινάζεται όρθιος, σαν να θέλη να φύγει. Ο γέρος τον τραβάει από τόν ώμο.

Στο άνοιγμα της πόρτας, παρουσιάζονται οι αστυνομικοί. — Έχω κάτι το δυσάρεστο να σου πω σήμερα, λέει στο γέρο ο αστυνομικός.

Ο 'Αλόνσο, κατάγγειλε πως τουκλεψαν τετρακόσιες χιλιά-δες πεσέτες. Τα είχε, λέει, σ' ένα ντουλάπι της κουζίνας. Φαίνε-ται πως ένας είν' ο κλέφτης, γιατί τον είδε να πηδά απ' το πα-ραθύρο και να το σκάει. "Επειτα τράβηξε κατά το σπίτι σου...

— "Ισχύει Χοιστέ! Έκανε η μητέρα κατ'αχλωμή. — Πρέπει να ψάξουμε το σπίτι...

Μην κάνετε τον κόπο, τους λέει ο γέρος. Τα λεφτά είναι κά-τω στην αποθήκη μου, πίσω απ' το εικόνισμα. Έκει τάρκωσα.

— Έσύ! έσύ! κάνει έκπληκτος ο αστυνομικός. "Αδύνατο, ύ-στερ από τόσα χρόνια τίμιες δουλειάς!...

— Έ! λέει ο γέρος με πικρό χαμόγελο. Όλοι μας μπορούμε να κάνουμε λάθη καμιά φορά. Είχα ανάγκη από λεφτά...

Ο Φερνάντο πάει ν' ανοίξει το στόμα του, μα το βλέμμα του πατέρα του τον καθλώνει. Οι χαροφύλακες φωνάζουν από κάτω:

Κύρ-αστυνόμω, έλατε να δάτε. Έδω είναι τα λεφτά. Κι' ενώ ο αστυνομικός κατεβαίνει μία στιγμή, ο γέρος λέει, γρηγορά και σιγά στο γυιό του:

Σουδωσα τη ζωή, τον ιδρώτα μου, το αίμα μου, τις ελ-πίδες μου... και δεν σουδωσάν. Δεν είχα τίποτ' άλλο να σου δώσω παρά το μόνο πράγμα που μ' έκανε να περπατώ με το κεφάλι ψηλά: την τιμή μου! Τώρα σου τάρκωσα όλα!

Ο αστυνομικός γυρίζει. Ο γέρος απλώνει τα χέρια του για να τού προσάσουν τις νευροπδέες.

— "Όχι, λέει ο αστυνόμος. Έσύ 'σαι τίμιος άνθρωπος, δεν θα το σκάσεις. Μα πως τόκανεσ αυτό; Για ποιά λόγο;

Ο γέρος δεν απαντάει. Και τραβάει για τη φυλακή — ίσως να νάνε αυτό το τελευταίο του ταξίδι. "Ακόμα και την τιμή του τη θυσίασε για το παιδί του. "Ονι όμως από άδυναμία. "Ονι! "Ηταν μία πράξη άνοστη.

Αυτός είναι γέρος πια, δεν περιμένει τίποτα απ' τη ζωή. "Ο Φερ-νάντο, όμως, είναι νέος. Πρέπει ν' ανοίξει τα μάτια του, να κα-ταλάβει, να δει ποιά είναι το κακό και το καλό.

Ο γέρος έβριζε πως το βλέμμα του γυιού του τον παρακολουθεί καθώς τραβάει μακριά. Τού τα θυσίασε όλα.

Ο Φερνάντο κατάλαβε. Είναι γλωρός και τρέμει όλος από τη συγκίνισι. Μόνο η γογά μάννα του κλαίει με λυγμούς, γιατί όλα αυτά της φαίνονται ακόμα σαν ένα κακό όνειρο.

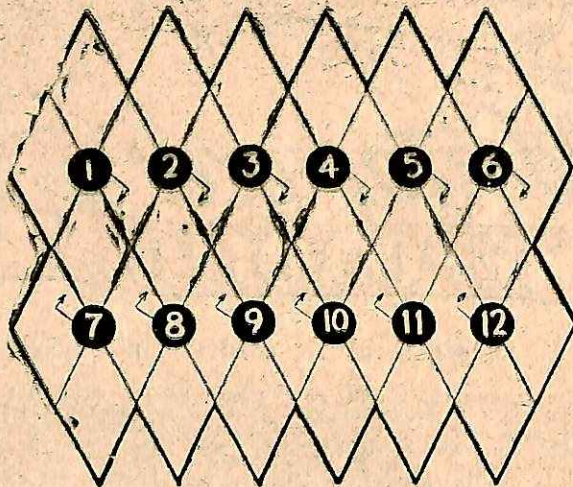
ΜΠΛΑΣΚΟ ΙΜΠΑΝΙΕΘ

55

59

ΡΟΜΒΟΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

Μέσα στους τέσσερες μικρούς ρόμβους, που βρίσκονται γύρω από τον κάθε αϊθιό, θα τοποθετήσετε μία τετραγράμμη λέξη, βάζοντας μία λέξη

κρηνη συλλαβή μέσα στον κάθε μικρό ρόμβο. Θ' αρχίζετε πάντοτε από τον ρόμβο που περιέχει το βέλος και θ' ακολουθείτε την κατεύθυνση που δείχνει αυτό.

Α' ΣΕΙΡΑ

- 1) Δόσις... μυθιστορήματος.
- 2) Κάνω κάποιον να παρεκτραπή.
- 3) Γίνεται χάριν αναμνησής.
- 4) Αφίνω κάτι κάποιον από άμείλεια.
- 5) Τεταλοπορεύω.
- 6) Φρούτο της εποχής.

Β' ΣΕΙΡΑ

- 7) Ακέραιος, αδαής.
- 8) Σηθαιών γεφυριού.
- 9) Έγινε στην αμερικανική βοήθεια.
- 10) Η Ίερα Γραφή ξένης θεοσκείας (κκο).
- 11) Μεγάλος άγιος.
- 12) Νταϊσάι.

Δ.

Μαθηματικά παράδοξα

Πάρετε έναν αϊθιό. Διπλασιάστε τον. Προσθέστε 10 στο αποτέλεσμα. Διαιρέστε το σύνολο διά δύο. Αφαιρέστε τον αϊθιό που σκεφθήκατε στην αρχή.

Το αποτέλεσμα θα είναι πάντοτε 5.

★

Για να πολλαπλασιάσετε τον αϊθιό 1, 639, 344, 262, 295, 081, 967, 213, 114, 754, 098, 360, 655, 735, 704, 918, 032, 787 με το 71, δεν έχετε παρά να προσθέσετε έναν άσσο (1) στην αρχή κι' ένα έπτα (7) στο τέλος.

Ερωτήσεις

- 1) Ποιός είναι ο συγγραφέας του έργου «Δόκτωρ Τζέκυλ και κ. Χάυντ»;
- 2) Ο Τζιόττο ήταν ένας περίφημος μουσικός, ζωγράφος ή μαθηματικός;
- 3) Ο Φουμιπόλ Αντουλντέλ είναι βασιλεύς του Σιάμ. Αιγύπτους παρουσιάζουν ή άσχημος των αντιπροσυνικών στοιχείων της Περσίας;

Ένα πρόβλημα με δύο λύσεις

Ένας Ίνδος σοφός που έζησε κατά τον 12ον αιώνα, ο Μπασκάρα, συνήθιζε να λύνει στους μαθητές του το ακόλουθο πρόβλημα, αφού τους προειδοποιούσε ότι είχε δύο λύσεις:

Μερικοί πύθιοι διεσκέδαζαν πεδώντας από δέντρο σε δέντρο. Το 118 στο τετράγωνο από το κοπάδι συγκεντρώθηκαν σ' ένα μόνο δέντρο. Οι άλλοι 12 σκορπίστηκαν στα γειτονικά δέντρα.

Πόσοι ήταν οι πύθιοι;

60

Τα δύο κλάσματα

Μπορείτε να σχηματίσετε, με τους δέκα μονοψήφιους αϊθιούς (από το 0 ως το 9) δύο κλάσματα που να έχουν άθροισμα τη μονάδα; Θα μεταχειρισθήτε μόνο μία φορά τον κάθε αϊθιό.

Καλλιτεχνικά στάδια

Σ' ένα σπίτι κατοικούν οι τρεις αδελφοί Χαρίδη και οι δύο αδελφοί Ποδό. Από αυτούς τους πέντε, δύο είναι ποιητές, άλλοι δύο είναι ζωγράφοι και ένας είναι μυθιστοριογράφος. Πράγματι, λοιπόν, τώρα να βρείτε σε ποιά από τα στάδια έχουν επιδοθεί οι αδελφοί Ποδό. Για να το εξακριβώσετε, πρέπει να γυρίτε υπ' όψη ότι, από τις παρακάτω τέσσερες φράσεις, μία μόνον είναι αληθινή:

- 1) Κι' οι δύο ποιητές είναι αδελφοί Χαρίδη.
- 2) Κι' οι δύο ζωγράφοι είναι αδελφοί Ποδό.
- 3) Ένας από τους Χαρίδηδες είναι ο μυθιστοριογράφος.
- 4) Ένας από τους Χαρίδηδες είναι ζωγράφος.

Τα πορτοκάλια

Ο Γιάννης κι' ο Νίκος έκοψαν μερικά πορτοκάλια κι' άφωτο πήραν κάμποσα ο καθένας, μοίρασαν κατόπιν ένα μέρος απ' αυτά σε 12 φίλους των φίλων. Ο αριθμός των πορτοκαλλιών που πήρε ο Νίκος ήταν άρτιος. Έκείνος που πήρε ο Γιάννης ήταν περιττός.

Ο Γιάννης έδωσε σε 3 από τους φίλους του τα 3/7 των πορτοκαλλιών που είχε. Στους 2 μοίρασε το 1/5. Σ' έναν άλλον έδωσε 11. Στο τέλος, του έμειναν 2.

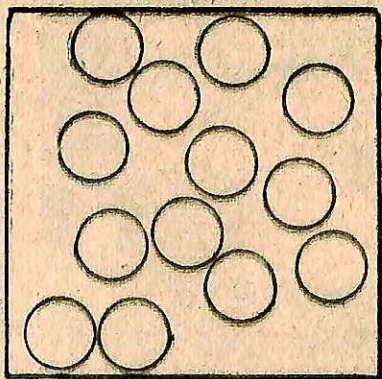
Ο Νίκος μοίρασε τα μισά από τα πορτοκάλια του σε τέσσερες συντρόφους του. Σ' έναν άλλον έδωσε το 1/6. Έδωσε ακόμη 4 σε κάποιον άλλο φίλο του. Στο τέλος, του έμειναν 4.

Πόσα πορτοκάλια είχαν οι Γιάννης κι' ο Νίκος πριν από τη μοίρασή;

Γεωγραφικές ερωτήσεις

- 1) Τι είναι το Κουβαίτι;
- 2) Ποιό είναι το καινούργιο κράτος που δημιουργήθηκε τα Χριστούγεννα;
- 3) Πόσο είναι περίπου το ύψος του όρους Έβερεστ; 1.500 μέτρα, 5.000 ή 9.000;

Τα τρίγωνα

Θα γράψετε τρεις ευθείες γραμμές, που να διασχίζουν τελείως το εσωτερικό του τετραγώνου, χωρίς όμως, καμία απ' αυτές να άγγιξη ή να περάσει μέσα από τους κύκλους. Οι γραμμές, που θα γράψετε θα είναι τέτοιες, ώστε να σχηματισθούν στο εσωτερικό του τετραγώνου πέντε τρίγωνα. Καθένα απ' αυτά θα περιέχει, φυσικά, έναν ή περισσότερους κύκλους.

Οι λύσεις στη σελ. 62

Το πιο παράξενο υγρό

Αν το νερό ήταν φυσιολογικό, δεν θα υπήρχε ζωή.

Το νερό είναι το πιο παράξενο υγρό του κόσμου. Είναι το κοινότερο, και συγχρόνως, το διαφορετικότερο απ' όλα τα άλλα. Έχει μεγαλύτερη διαφωτιστική δύναμη απ' οποιοδήποτε άλλο, κι' όμως είναι απαραίτητο για την ανθρώπινη ζωή. Κατατράφηκε τους βράχους και δημιουργεί καινούργια όντα απ' τα συντρίμιά τους.

Θάπρεπε να είναι άεριο, στις συνηθισμένες θερμοκρασίες. Είναι όμως υγρό, με μερικές από τις ιδιότητες των στερεών σωμάτων.

Ακριβώς, αυτές οι περίεργες ιδιότητες του νερού, δημιουργούν τη ζωή, το κλίμα, και διαμορφώνουν τον πλανήτη μας. Αίχρες αυτές, η ζωή θαταν αδύνατη πάνω στη Γη, ή τουλάχιστον πολύ διαφορετική απ' τη σημερινή.

Το νερό αποτελεί μία απ' τις λίγες ύλεις ουσίες, που διαστέλλονται και γίνονται ελαφρότερες με την ψύξη και τη στερεοποίηση τους. Γι' αυτό ακριβώς, ο πάγος επιπλέει πάνω στο νερό, ενώ κανονικά θαπρεπε να βυθιζόταν και να πνιγεί στο βυθό. Έτσι, το στρώμα του πάγου που σκεπάζει τις λίμνες, τα ποτάμια, τη θάλασσα, λυώνει γρήγορα με τις ήλικες ακτίνες, όταν φτάνη το καλοκαίρι.

Αν όμως ο πάγος βούλιαζε, θα συγκεντρωνόταν σιγά-σιγά στο βυθό, όπου δεν θα μπορούσε να τον λιώσει ο καλοκαιρινός ήλιος. Έτσι, και το καλοκαίρι, ακόμη, τα άπαγωτα νερά θα αποτελούσαν μόνον ένα λεπτό επιφανειακό στρώμα!...

Μία τέτοια μόνιμη παρουσία μεγάλων όγκων παγωμένου νερού, θάκανε ψυχρότερο το κλίμα ολόκληρου του πλανήτη μας. Η Γη θα γινόταν μία καινούργια Περσίδα των Παγών και θα κατανοούσε ακατοίκητη.

Εξ' άλλου, το νερό έχει και μίαν άλλη περίεργη ιδιότητα, που συντελεί πολύ στη ζωή της ανθρωπότητας: Αποθηκεύει δηλαδή θερμότητα πολύ περισσότερο από τα άλλα υγρά. Έτσι, οι θάλασσες κι' οι άεκα-νοί απορροφούν το καλοκαίρι αρκετή θερμότητα, ώστε να δροσίζουν την ατμόσφαιρα. Την αποδίδουν δε το χειμώνα, μετριάοντας το κρύο.

Αν όμως το νερό αποταμίευε λίγη μόνο θερμότητα, όση και τα άλλα υγρά, θα πνιγόταν το καλοκαίρι απ' τη ζέση και το χειμώνα θα ξεπαγιάζαμε.

Βέβαια, αυτές είναι θεωρίες που δεν μπορεί ν' αποδειχθούν εμπράκτως, εφ' όσον είναι αδύνατον ν' αντικαταστήθω το θαλασσινό νερό με άλλο υγρό, π. χ. με πετρέλαιο, για να γίνη η δοκιμή! Είναι ωστόσο εξακριβωμένο, ότι, με τη μερική αποθήκευση της Καπίας Θερμότητας, το κλίμα της Ουκρανίας έγινε σιγά-σιγά πολύ τραχύτερο από άλλοτε.

Δεν τελειώσαμε όμως με τις ασυνήθιστες ιδιότητες του νερού. Είναι επίσης το υγρό που διαλύει το κάθε τι, σε μεγαλύτερη ή μικρότερη αναλογία — ακόμη και τους βράχους, τα μέταλλα, το γυαλί, αρκεί μόνο να επιδράση πάνω τους επί μακρό χρονικό διάστημα.

Με τη θέρμανση, αυξάνει ακόμη περισσότερο η διαλυτική ικανότης του. Το ζεστό νερό είναι το διαλυτικότερο υγρό που υπάρχει. Τιποτε δεν μένει τελείως άρραβηλτο απ' αυτό.

Αν δεν είχε αυτή την ιδιότητα το νερό, δεν θα υπήρχε καλλιέργησιμη χώρα. Γιατί το χώμα προήλθε απ' τη διάσπαση των βράχων απ' το νερό. Το λίγο χώμα που θα παραγινόταν ίσως τότε με άλλα μέσα, θαταν τελείως ανεπαρκές για ν' αναπτυχθούν τα φυτά.

Αλλά κι' οι θρεπτικές ουσίες που χρειάζονται τα φυτά, απορροφούνται απ' αυτά, διαλυμένες στην ύγρανση του έδαφους. Αν δεν τις διέλυε το νερό, δεν θα μπορούσαν να φθάσουν στους ιστούς του φυτού, ούτε και να χρησιμοποιηθούν απ' αυτό, εφ' όσον οι χημικές λειτουργίες της ζωής στα φυτά και στα ζώα βασίζονται στο νερό.

Αν το νερό ακολουθούσε τους ίδιους κανόνες με τα συγγενή του υγρά, υπολογίζεται ότι θαπρεπε ναταν κατά 10 % πυκνότερο και βαρύτερο απ' ό,τι πράγματι είναι. Θαπρεπε επίσης να βράζει ακόμη και σε θερμοκρασία χαμηλότερη από του δωματίου και να μένει υγρό πολύ κάτω απ' τη θερμοκρασία στην οποία στερεοποιείται ο υδατάνυρος του θερμομέτρου.

Περίεργα φαινόμενα παρουσιάζει επίσης και η στερεοποίηση του νερού: ο πάγος. Υπάρχει, πράγματι, πολλών ειδών πάγος. Αν πάρουμε τον κοινό και τον υποβάλουμε σε ισχυρή πίεση, λιώνει τότε και χρειάζεται χαμηλότερη ψύξη για να ξαναστερεοποιηθ. (Το αντίθετο συμβαίνει με τα άλλα υγρά, που, όταν συμπιέζονται, στερεοποιούνται ευκολότερα, με μικρότερη ψύξη). Εξ' άλλου, αυτός ο συμπιεσμένος πάγος αρχίζει τότε να ρέει και να παραμορφώνεται, σαν μαλακό μέταλλο. Το ίδιο ακριβώς γίνεται στο εσωτερικό των παγετώνων, από την πίεση των ανωτέρων στρωμάτων τους. Γι' αυτό οι παγετώνες, μολονότι είναι στερεοί, κυλούν σιγά-σιγά, σαν ποτάμια από παχύρρεστο υγρό.

Ο συμπιεσμένος αυτός πάγος έχει επίσης διαφορετική κρυσταλλική σύσταση από τον κοινό, και είναι βαρύτερος απ' το νερό.

Εκτός απ' αυτόν, μπορεί να παραχθούν, υπό διάφορες συνθήκες θερμοκρασίας και πίεσης, άλλα τρία είδη πάγου. Τα δύο απ' αυτά, βουλιάζουν στο νερό και το τρίτο δεν μπορεί να συνυπάρξει καθόλου με το υγρό νερό.

Η ζωντανή κούκλα

Το παραμυθάκι σας

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσε ένα κοριτσάκι που το έλεγαν Μπριγκίτα. Οι φίλενάδες της της είπαν πως αν πήγαινε στο «Μαγικό Γεφύρι» και σκεφτόταν κάτι, αυτό το κάτι θα γινόταν αμέσως.

Πήρε λοιπόν την κούκλα της, την Καμέλια και πήγε σ' αυτή τη μαγική γέφυρα. — Έπιθυμώ, είπε, η Καμέλια, η κούκλα μου, να γίνω μία ζωντανή κούκλα, γιατί είμαι μόνη στο σπίτι χωρίς συντροφιά. Δεν έχω ούτε αδελφούς ούτε αδελφούς και στενοχωριέμαι. Γι' αυτό θέλω η κούκλα μου, η Καμέλια να γίνω ένα αληθινό παιδί μου κι' εγώ να γίνω η αληθινή υπέρα της!...

Αυτή την εύχη ψιθύρισε η μικρή Μπριγκίτα και περίμενε... Δεν συνέβη όμως τίποτε. Η μικρή Μπριγκίτα απογοητεύτηκε. Πήρε την κούκλα της και πήγε και κάθησε κάτω από ένα δέντρο της όχθης.

— Κρίμα! γύρισε κι' είπε στην Καμέλια. — Εμείς μια κούκλα χωρίς ψυχή. Κι' όμως θα σε ήθελα ζωντανή! Να ήσουν το παιδάκι μου κι' εγώ η υπέρα σου...

Και — νά! — το θαύμα έγινε!

Βρέθηκε ξαφνικά στο σπίτι της, στο κρεβάτι της. Κι' ένοιωσε κάποιον να της τραβά τα μαλλιά. Άνοιξε τα μάτια της και κύτταξε: «Η Καμέλια — η κούκλα της — στεκόταν από πάνω της.

— Μπρε, πεινάω! της είπε. Δεν θα σηκωθείς να με τσιπς;

— Ό! φώναξε η Μπριγκίτα, τριβώντας τα μάτια της. Ζωντανέω, λοιπόν!

— Νά! Είμαι ζωντανή κι'... πεινάω!...

Η μικρή Μπριγκίτα πετάχτηκε από το κρεβάτι της και τρύπηκε βιαστικά. Πήρε την Καμέλια από το χέρι της πήγε στην κουζίνα και της έδωσε ένα φλυτζάνι γάλα.

— Δεν μου άρεσε το γάλα, είπε η ζωντανή κούκλα με δάκρυα στα μάτια. Θέλω ζεστά κουλουράκια και ριζόγαλο!

Η μικρή Μπριγκίτα ξαφνίστηκε.

— Είπε καλό το γάλα! της είπε. Πιές το! Αλλάστε δεν έρω να φτιάξω ούτε κουλουράκια, ούτε ριζόγαλο...

— Δεν ξέρεις! φώναξε η Καμέλια. Πρώτη φορά άκουσα υπέρα να μην ξέρει να φτιάχνει το φαί του παιδιού της! Πότε, λοιπόν, θα μάθεις να μαγειρεύεις;

Μετά το πρωινό της η Καμέλια της είπε: — Θα βγώ να παίξω τώρα και θέλω να μου φερέσεις ένα καθαρό φουστάνι.

Η Μπριγκίτα όμως δεν είχε καθαρό φουστάνι κι' έτσι η Καμέλια έφυγε με το φουστάνι που φορούσε.

— Άλθθθθ! πάσε δουλειές έχει μία υπέρα! σκέφθηκε η Μπριγκίτα.

Δεν πρόλαβε όμως να φορέσει τα πατίνια της για να βγεί να παίξει κι' αυτή, και — νά! — υπαίνηε πάλι η κόρη της.

— Μαμά! της φώναξε χαρούμενη. Να μου ετοιμάσεις λουκουμάδες, γιατί το απόγεμα θαρθούν μερικές φίλενάδες μου!...

— Δεν μαγειρεύω ποτέ στη ζωή μου, της αποκρίθηκε η Μπριγκίτα στενοχωρημένη. Πάσε να σου φτιάξω λουκουμάδες!...

— Πάσε! απόρησε η Καμέλια. Εγώ νόμιζα πως όλες οι υπέρες ξέρουν να μαγειρεύουν!

Κι' έβαλε τα κλάματα.

— Έπειτα από μία ώρα η ζωντανή κούκλα της Μπριγκίτας γύρισε στο σπίτι και βοήκε την υπέρα της να πατινάρει.

— Μαμά! της φώναξε. Την άλλη βδομάδα γιορτάζει τα γενέθλιά της η φίλη μου

Να ήμουν ποππούς

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

— Άχ, έλεγε ο Κόκος, ποππούς να ήμουν τώρα, να κάνω το σοφό, να βήγω, να ρουφά ταμπάκο όλη την ώρα!

— Άσπρα να έχω γένεια, ποτέ να μη διαβάζω, σχολείο να μην πηγαίνω στο σπίτι μου να μένω κι' όλο και να νυστάζω!

Να παίζω κάθε μέρα με κάποιον κομπολόι, να μη μου λένε για δουλειά και να φοράω κιόλας γυαλιά και να έχω και ρολόι!...

Έτσι κι' άλλα λέει με γνώριμη παιδική, γιατί ο Κόκος δεν ξέρει πως θέλουν κι' όλοι οι γέροι να γίνουνε Κόκοι!...

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

Ο ένοικιαστής

Η ιστοριούλα σας

Το διαμέρισμα νοικιάζοταν σε οικογένειες που δεν είχαν παιδιά.

Άκουστηκε ένα χτύπημα στην πόρτα κι' όταν η νοικοκυρά την άνοιξε είδε στο κατώφλι ένα παιδάκι πέντε χρονών να την κατάντησε σοβάρα. Στα μικρά του χέρια έπαιζε νευρικά το καπέλλο του. Οστόσο μπόρεσε και της είπε καθαρά και σταθερά:

— Κυρία, είδαμε την είδοποίησή κι' ήρθαμε να ρωτήσουμε αν το διαμέρισμα είναι ακόμα ξενοικιάσιμο...

Εδώ σταμάτησε. Ξεροκατάπιε και συνέχισε κατόπιν:

— Δεν έχουμε παιδιά, κυρία. Μόνον εγώ είμαι κι' οι ηλικιωμένοι γονείς μου...

Πραγματικά, πτώ πίσω στεκόταν ένα νεαρό ζευγάρι που περίμενε ανυπόμονα την απάντησή της νοικοκυράς.

Η νοικοκυρά συγκινήθηκε από την εξυπνάδα του μικρού και τους νοίκιασε το διαμέρισμα.

MIKY - MAOYΣ

Χιούμφορ

Ο Γιαννάκης: Πόσων χρονών είναι ο μικρός σου αδελφός;

Ο Πετράκης: Ένός χρόνου.

Ο Γιαννάκης: Χι! Έγώ έχω ένα σκυλάκι που είναι ενός χρόνου κι' όμως μπορεί να περπατήσει δύο φορές πιο γρήγορα από τον μικρό σου αδελφό.

Ο Πετράκης: Μην κυττάς! Το σκυλάκι σου έχει και τα διπλάσια πόδια από τον αδελφό μου!...

Η επισκέπτρια:

— Πότε θα φάτε, Μαρία;

— Όταν θα σούετε έσείς, είπε η Μαρία...

Ο δάσκαλος: Πώς φτιάχνουν οι ψαράδες τα δίχτυα τους;

Ο Τότες: Παίρνουν, κύριε, μία άγκυρα... τρυπες και τις δένουν μαζί στη σειρά!...

Ο δάσκαλος: Πώς φτιάχνουν οι ψαράδες τα δίχτυα τους;

Ο Τότες: Παίρνουν, κύριε, μία άγκυρα... τρυπες και τις δένουν μαζί στη σειρά!...

Ο δάσκαλος: Πώς φτιάχνουν οι ψαράδες τα δίχτυα τους;

Ο Τότες: Παίρνουν, κύριε, μία άγκυρα... τρυπες και τις δένουν μαζί στη σειρά!...

Ο δάσκαλος: Πώς φτιάχνουν οι ψαράδες τα δίχτυα τους;

Ο Τότες: Παίρνουν, κύριε, μία άγκυρα... τρυπες και τις δένουν μαζί στη σειρά!...

Ο δάσκαλος: Πώς φτιάχνουν οι ψαράδες τα δίχτυα τους;

Ο Τότες: Παίρνουν, κύριε, μία άγκυρα... τρυπες και τις δένουν μαζί στη σειρά!...

Ο δάσκαλος: Πώς φτιάχνουν οι ψαράδες τα δίχτυα τους;

Ο Τότες: Παίρνουν, κύριε, μία άγκυρα... τρυπες και τις δένουν μαζί στη σειρά!...

Ο δάσκαλος: Πώς φτιάχνουν οι ψαράδες τα δίχτυα τους;

Ο Τότες: Παίρνουν, κύριε, μία άγκυρα... τρυπες και τις δένουν μαζί στη σειρά!...

Ο δάσκαλος: Πώς φτιάχνουν οι ψαράδες τα δίχτυα τους;

Ο Τότες: Παίρνουν, κύριε, μία άγκυρα... τρυπες και τις δένουν μαζί στη σειρά!...

Ο δάσκαλος: Πώς φτιάχνουν οι ψαράδες τα δίχτυα τους;

Ο Τότες: Παίρνουν, κύριε, μία άγκυρα... τρυπες και τις δένουν μαζί στη σειρά!...

Ο δάσκαλος: Πώς φτιάχνουν οι ψαράδες τα δίχτυα τους;

Ο Τότες: Παίρνουν, κύριε, μία άγκυρα... τρυπες και τις δένουν μαζί στη σειρά!...

Ο δάσκαλος: Πώς φτιάχνουν οι ψαράδες τα δίχτυα τους;

Ο Τότες: Παίρνουν, κύριε, μία άγκυρα... τρυπες και τις δένουν μαζί στη σειρά!...

Ο δάσκαλος: Πώς φτιάχνουν οι ψαράδες τα δίχτυα τους;

Ο Τότες: Παίρνουν, κύριε, μία άγκυρα... τρυπες και τις δένουν μαζί στη σειρά!...

Ο δάσκαλος: Πώς φτιάχνουν οι ψαράδες τα δίχτυα τους;

Ο Τότες: Παίρνουν, κύριε, μία άγκυρα... τρυπες και τις δένουν μαζί στη σειρά!...

Ο δάσκαλος: Πώς φτιάχνουν οι ψαράδες τα δίχτυα τους;

Ο Τότες: Παίρνουν, κύριε, μία άγκυρα... τρυπες και τις δένουν μαζί στη σειρά!...

Ο δάσκαλος: Πώς φτιάχνουν οι ψαράδες τα δίχτυα τους;

Ο Τότες: Παίρνουν, κύριε, μία άγκυρα... τρυπες και τις δένουν μαζί στη σειρά!...

Ο δάσκαλος: Πώς φτιάχνουν οι ψαράδες τα δίχτυα τους;

Ο Τότες: Παίρνουν, κύριε, μία άγκυρα... τρυπες και τις δένουν μαζί στη σειρά!...

Ο δάσκαλος: Πώς φτιάχνουν οι ψαράδες τα δίχτυα τους;

Ο Τότες: Παίρνουν, κύριε, μία άγκυρα... τρυπες και τις δένουν μαζί στη σειρά!...

Ο δάσκαλος: Πώς φτιάχνουν οι ψαράδες τα δίχτυα τους;

Ο Τότες: Παίρνουν, κύριε, μία άγκυρα... τρυπες και τις δένουν μαζί στη σειρά!...

Ο δάσκαλος: Πώς φτιάχνουν οι ψαράδες τα δίχτυα τους;

Ο Τότες: Παίρνουν, κύριε, μία άγκυρα... τρυπες και τις δένουν μαζί στη σειρά!...

Ο δάσκαλος: Πώς φτιάχνουν οι ψαράδες τα δίχτυα τους;

Ο Τότες: Παίρνουν, κύριε, μία άγκυρα... τρυπες και τις δένουν μαζί στη σειρά!...

Ο δάσκαλος: Πώς φτιάχνουν οι ψαράδες τα δίχτυα τους;

Ο Τότες: Παίρνουν, κύριε, μία άγκυρα... τρυπες και τις δένουν μαζί στη σειρά!...

Ο δάσκαλος: Πώς φτιάχνουν οι ψαράδες τα δίχτυα τους;

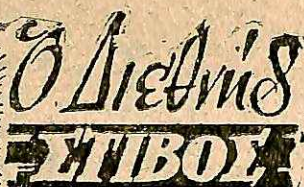
Ο Τότες: Παίρνουν, κύριε, μία άγκυρα... τρυπες και τις δένουν μαζί στη σειρά!...

Ο δάσκαλος: Πώς φτιάχνουν οι ψαράδες τα δίχτυα τους;

Ο Τότες: Παίρνουν, κύριε, μία άγκυρα... τρυπες και τις δένουν μαζί στη σειρά!...

Ο δάσκαλος: Πώς φτιάχνουν οι ψαράδες τα δίχτυα τους;

Ο Τότες: Παίρνουν, κύριε, μία άγκυρα... τρυπες και τις δένουν μαζί στη σειρά!...

63

κοπέλλα δεν θα περάσετε και τόσο καλά.

Ένας άντρας μπορεί να παντρευτεί μια φτωχούλα, όσο πλούσιος κι' αν είναι. Μια γυναίκα πλούσια είτε φτωχή είτε πλούσια πάση, αν δεν έχει καλή ανατροφή, θα επαναστατήσει μετά τον πρώτο χρόνο από το γάμο της. Το γιατί είναι μια εξήγηση που δεν γράφεται με δυο λέξεις, γιατί έχει πολλές αιτίες. Σας συμβουλεύω, λοιπόν να μη συνεχίσετε. Να την αφήσετε να αρραβωνιαστεί. Κι' εσείς, ν' ακούσετε τη συμβουλή του πατέρα σας.

Α τ ζ α ο ν ν : "Εγώ, ας, Ο ν ε ι ο ο π λ α ν ο : "Αν έλαβα το γράμμα σας, θα σας έγω απάντηση. "Αργή όμως η δημοσίευση των απαντήσεων, γιατί παύουν τη σειρά τους. Στην ύποθετη σας δεν έχετε τίποτα το βέβαιο. Δεν ξέρετε ούτε αν εκείνη σας αγαπά, ούτε αν οι γονείς της θα προτιμούσαν εσάς για γαμπρό. Πριν αποφασίσετε λοιπόν, ορίστικά —δεν έχετε να χάσετε τίποτα— κάνετε μια επίσκεψη σπίτι της. Βοηθή τους δικούς της, μιλήστε μαζί τους, εκθέστε τους ποιος είστε, τι προσόντα έχετε και τι έγγραφες παρουσιάζετε ως σύντροφος της κόρης τους, για να δите αν μπορούν να σας προτιμήσουν. "Αν όχι, τότε, αφήστε την ήσυχη να πάει εκείνον, που προτιμούν οι γονείς της.

Μ ο τ ο σ υ κ λ ε τ ι σ τ ή 11699 : Κατά τη γνώμη σας μια κοπέλλα πρέπει να γοησιευθεί ως πεισματάρης, κάθε νεαρού; Δεν ξέρετε ότι μια συνήθεια, και μάλιστα ευδαίμονη, αποκτάται γρήγορα, κι' ότι τις περισσότερες φορές ένα κορίτσι που παίζει αυτό το οδό βγαίνει από τα γέλια των φίλων της σωστό κομμάτι, που αν σας το πρότειναν εσείς για γυναίκα, που έχετε τόσο προσοδευτικές ιδέες δεν θα το παίρνατε; Ξέρετε να μιλάτε εις βάρος των άλλων, αλλά συγχρόνως σας άδρεσι να βγαίνετε κερδισμένος από τις εφημέριες γνωριμιές. Όταν θαρθά όμως η στιγμή να αναλάβετε τις ευθύνες ως σύζυγος ή ως πατέρας, τότε θα μιλήσετε πολύ διαφορετικά.

Α π ό κ λ η ρ ο τ ή ς κ ο ι ν ω ν ι α ς : "Από δώδεκα διάβασα στο γράμμα σας βλέπω ότι έχω να κάνω μ' ένα τίμιο και ήθικο νέο. Αφήστε, λοιπόν, τους άλλους να λένε ότι θέλουν. Έσείς φροντίστε να σέβεστε πάντα την αξιοπρέπεια ενός κοριτσιού. Πάντως σας δίνω μια συμβουλή: να εγκαταλείψετε την κοπέλλα αυτή, που νομίζετε ότι αγαπάτε όσο είνε ακόμη καιρός.

Α κ ρ ι β ώ ς τ α δ ύ ο τελευταία ερωτήματά σας μαρτυρούν ότι η κοπέλλα αυτή δεν σας ταιριάζει. Δεν θα είναι η καλή σύζυγος που μ' αυτήν θα φτιάξετε μια ευτυχισμένη οικογενειακή εστία.

Σ' ένα μικρό μέρος όπως το δικό σας ή αλληλογραφία και τα ραντεβού είναι πολύ επικίνδυνα. "Αν πραγματικά εκτιμάτε την κοπέλλα αυτή, δεν πρέπει να βεβαιώσετε να την εκθέσετε. Την αγαπάτε; Τότε γιατί δεν παίρνετε την απόφαση να ξηνηθείτε απ' ευθείας με τους δικούς της;

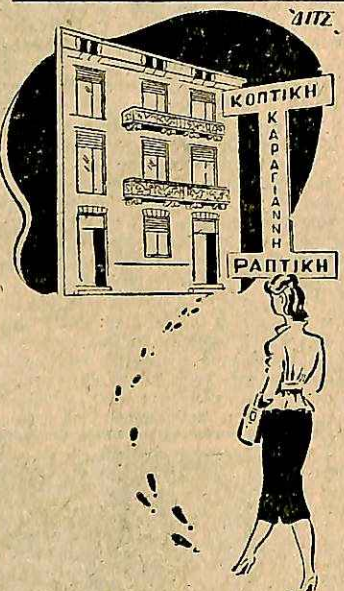
Α ε ι φ α ν ή α σ τ έ ρ α 52 : Είστε σκληρός και άκαρδος ή αγαπάτε άλλη; "Αν συμβαίνει αυτό, τότε ξηνηθείτε μαζί της και πείτε της το μυστικό σας. "Αν όχι, και η κοπέλλα είναι καλή, τότε ξηνηθείτε της ότι δεν θέλετε να γαλήσετε τις φιλικές οικογενειακές σχέσεις και ότι, το καλύτερο που θα είχε να κάνει θα ήταν να μιλήσει στους δικούς της, για να είναι ενήμεροι. Γιατί γάμος χωρίς την ευχή των γονέων, δεν μπορεί να γίνει. Ο κ' α

τά βέβαια μπορούν να γίνουν, αν κι' εσείς είσατε σε θέση ν' αναλάβετε τα οικογενειακά βάση ενός γάμου.

Π ο ν ε μ έ ν η ν α γ ά π η ν : Το γράμμα σας, αν το έλαβα, θα σας έχω απαντήσει. "Η δημοσίευση όμως των απαντήσεων άργει λιγάκι, γιατί παίρνουν τη σειρά τους. "Όσον αφορά το ζήτημά σας, βιάσκα ότι η ιαμα σας του έδωσε μια καλή απάντηση. Κι' αφού εκείνος εξαστάται από τη υπέρτα του, γιατί εσείς δεν σέβεστε τη δική σας; Δεν πρέπει λοιπόν να τον ακούτε πια κι' ούτε να παρασύρεστε σε ανταβού, αφού σκοπός του δεν είναι ο γάμος, αλλά το πώς να περνά ευάριστα την ώρα του μαζί σας και να σας εκθέτη.

Λ ο υ λ ο υ δ ι δ ί γ ω ς α ρ ω μ α Ε. Γ. : Δεν βλέπω το λόγο να συνεχίσετε αυτή την τωροναία. Δεν καταλαβαίνετε πως όταν παντρευτήτε η κατάσταση θα χειροτερεύει; Βοηθή, λοιπόν, ένα τρόπο να χωρίσετε για πάντα ή να του πείτε καθαρά, ότι φοβάστε το μέλλον. Έσείς, μια νέα κοπέλλα, περιμένετε από τον άντρα σας την ευτυχία κι' όχι, την κριτική και τις φιλονεικίες.

MIRANTA

Τα ίχνη για το μέλλον και την αποκατάσταση μιας νέας οδηγούν στον Οίκο

ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ

Αικ. Καραγιάννη

ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΥ

των Σχολών των Παρισίων

GUERRELA VIGNE-ECOLE RIPIER

Ακαδημίας Κοπτικής

DAIDOU FILS

ΑΘΗΝΑΙ: Νίκης 54-Τηλ. 33-398

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Μπουμπουλίνας και Πλάτωνος

ΚΑΛΥΣΣΕΣ Nylon 35.000 45.000 ΣΟΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ 52 ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 52

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Απαντήσεις επιστολών

Γ. Α. Μ. Βόλο : Θα σας συνιστούσα να κάνετε μια εξέταση για βασικό μεταβολισμό. "Αν το αποτέλεσμα είναι φυσιολογικό, τότε πρέπει να επιδοθήτε στην γυμναστική και στη λογική διαιτητική άσκηση.

Λ ο ν τ ά ρ ι φ υ λ α κ ι σ μ έ ν ο 6155 : "Αν μπορούσατε, βέβαια, να έλθετε στην Αθήνα, θα ήταν προτιμώτερο. Πάντως σας συνιστώ να κάμνετε 15 ενέσεις Teston ή Testovion δύο την εβδομάδα, ενδομυϊκά και κατόπιν να παίρνετε επί 20 ημέρες δυο χάπια εις δύο δόσεις ημερησίως από το ίδιο φάρμακο των ενέσεων. "Ύστερα δε από αυτό να πάρετε δυο ινών, θα επαναληφθεί η ίδια σειρά θεραπείας και θα μού γράψετε αποτελέσματα.

Τ σ ι τ ι μ π ά σ η Δράμα : "Ποιά απ' όλα οι ενέσεις που έλαβατε δεν υπήρξαν στο έμπειρο, εκτός αν σας τις στείλουν από την Αμερική. Εκτός αυτού, όμως, απέδειξε ότι στις περισσότερες περιπτώσεις παρουσιάζονται τέτοιες αντιδράσεις, ώστε

δύσκολα αποφασίζουν οι γιατροί να τις χρησιμοποιήσουν.

Α ν α μ π έ λ λ α : Δυστυχώς δεν είναι δυνατόν να σας συστήσω άλλη θεραπεία, εκτός από εκείνη που σας εφάρμοσαν ή θα σας εφάρμοσαν οι ειδικοί νευρολόγοι στους οποίους καταφύγετε.

Π ρ ο ν ο η τ ι κ ή : Συνήθως οι πανάδες είναι εκδηλώσεις μιας εσωτερικής παθολογίας, π.χ. αναιμίας, ωθητικής ανεπάρκειας, παθολογίας του ήπατος, έγκυμωσης και γενικάς λοιμωδών νοσημάτων. Επίσης και η δυσκοιλιά της. Συνεπώς πρέπει να θεραπευθείτε προληπτικώς ή αιτία που προκαλεί την εκδήλωσή.

Β α σ α ν ι σ μ έ ν ο ν έ ο Μουρνάνα Κ. 51 : Να λαμβάνετε κάθε 15 ημέρες και κάθε βράδυ, από το ύπνου, να κάμνετε με τα άκρα των δακτύλων σας μια φριξίδη με την εξής λίστα: Eau de cologne 100 gr. Teint de quinquina 1 gr. Teint de cantharides 0,50 c.g. Teint de panama 15 gr. Teint de jaborandi 35 gr.

Τ α δ ύ ο α δ έ λ φ ι α : "Αργός : "Ακολουθήστε και στις δύο συνιστώ στο Βασανισμένο νέο.

Φ ω κ α έ α : Β. Π. : Δεν είναι δυνατόν από τις στήλες του περιοδικού να σας απαντήσω λεπτομερώς στο ερώτημά σας. Σας λέγω μόνο ότι είναι εφάρμοστο.

Σ τ ε ν ο γ ω ρ η μ έ ν ο Α θ η ν α ι ο : Αφού μένετε στην Αθήνα, το πιο φρόνιμο είναι να περάσετε από το νευρολογικό τμήμα ενός νοσοκομείου για να εξετασθείτε. Θα σας υποδείξουν εκεί την απαιτούμενη θεραπευτική άσκηση.

Π ο η σ μ έ ν ο ν ε α ρ ό : "Ασφαλώς στο χωριό σας θα υπάρχουν ένας παθολόγος γιατρός. Θα σας πει περισσότερα από μένα, που δεν πρόκειται να σας εξετάσω από τόσο μακριά.

Γ κ ρ ε ί π φ ρ ο υ τ . Σ ύ ρ ο : "Η ηλικία είναι, κατά ένα μέρος, η αιτία του ρεματισμού που μού αναφέρετε στο γράμμα σας. Σας συνιστώ να κάμνετε κάθε τρεις μήνες 10 ενέσεις Teston ή Orleton των 25 ινών, δύο την εβδομάδα και κατόπιν ένα ινών να παίρνετε δυο χάπια την ημέρα από το ίδιο φάρμακο των ενέσεων.

Ρ ο δ ι τ ό π ο υ λ ο : Να λαμβάνετε άσπια και κάθε βράδυ να κάμνετε μια φριξίδη στο κεφάλι σας με την κάτω λίστα: Teint de jaborandi 35 gr. Teint de panama 15 gr. Glycerine 15 gr. Teint de cantharides 0,50 c.g. Teint de quinquina 1 gr. Eau de cologne 100 gr.

Β. Α. Β. Ρ. Τ. Ρ. : Θα εφάρμοζετε και στις δύο συνιστώ στο Ροδινόπουλο.

Π α χ υ σ α ρ κ η ν έ α : "Η συμβουλή μου είναι να πάψετε να σκεπάζετε ότι είναι δυνατόν ν' απολαύσετε με δίαιτα και φάρμακα, αφού, όπως μού λέτε προσηγήθη πνευμονικό νόσημα και συνεπώς υπερσιτισμός. Σκέψτεστε, δηλ. ν' αυτοκτονήσετε, γιατί περί αυτοκτονίας πρόκειται στην περίπτωση σας.

Α δ ι κ η μ έ ν η Τ α σ . : "Αν πρόκειται γι' αυτό που μού γράφετε είναι ανάγκη να εφάρμοσθαι ορμονοθεραπεία και ηλεκτροθεραπεία. Οι γυμναστικές ασκήσεις του θώρακος (το κομμάτι και το τέννις) ωφελούν εξαιρετικά.

ΑΝΤ. ΛΑΣΚΑΡΗΣ - Ιατρός

"Ερχομαι κοντά σου!...

"Η "Εφη ξαναδιαβάζει το γράμμα που έλαβε εκείνο το μεσημέρι από την παλιά της φίλη και συμπαθήτριά της, την Αγγαία. Είχε να τη δει από τότε που τελείωσαν το Γυμνάσιο μαζί, έλαβε όμως πως είχε παντρευτεί μ' ένα δικαστικό υπάλληλο και ότι έμεναν τώρα στη Χαλκίδα.

"Αγαπητή μου Εφη, θα σου φανή παράξενο πως, έπειτα από δυο χρόνια, σε θυμήθηκα και σου γράφω, της έλεγε η φίλη της. Θα με δικαιολογήσει, όμως, όταν μάθεις πως σ' αυτό το διάστημα, ήμουν απορροφημένη από την ευτυχία μου.

"Η μοίρα, όμως, ζήτησε την τόση μου ευτυχία και με χτύπησε αδυσώπητα. Πάνε τρεις μήνες που έχασα το Μάνο μου, το χρυσό σύντροφό μου, τον αγγέλο της ζωής και της ψυχής μου. Αυτόν τον αδάσταχο πόνο μου, θέλω να φανέρω σε σένα. Βλέπεις, τώρα στη μεγάλη μου λύπη, θυμήθηκα πόσο μ' αγαπούσε!...

"Η Εφη, λοιπόν, έτρεξε αμέσως στο απελευθέρωτο κάλεσμά της παλιάς της φίλης. Τη βρήκε λαμπωμένη σε μια σαι-λόνγκ, αδυνατη, άκρη. "Η Εφη... Εφη!... της είπε. Είχα τόσο ανάγκη να σε δω, γιατί στο πρόσωπό σου ξαναβρήκα τα άσπια σχολικά μας χρόνια και η ξεγνοιασιά ζωής που αφήνω τώρα για πάντα...

"Η Εφη, προσπαθώντας να συγκρατήσει τα δάκρυά της, τη φίλησε, καθώς πάλι της και άρχισε να τη μαλώνει για τις ανησυχίες της. "Μη προσπαθές να με παρηγορήσεις. Εφη μου, της είπε πάλι εκείνη. "Η ζωή μου τελείωσε με το θάνατο του αγαπημένου μου! "Ημουνα τρευστευμένη μαζί του. Από το γάμο μας, απόκτησα κι' ένα κοριτσάκι, που είναι τώρα ενός χρόνου. Ναι, ήμουν ευτυχισμένη, ως την ημέρα που αόρατος σε σαρβάκι ήρθαμε πάλι στην Αθήνα να κάνω εκείνη την εγχείρηση...

"Αλλοίμονο! Δεν μπόρεσα να τον γλυτώσω. Σε τρεις μέρες, έσβυσε μέσα στην αγκαλιά μου, σαν να ήταν ένα πουλάκι που πέταξε μέσα από τα χέρια μου... Τρεις μήνες τώρα τον κλαίω... Στέρεψα πια τα δάκρυά μου... Θέλω να πεθάνω... Τίποτα πια δεν μπορεί να με κρατήσει στη ζωή.

"Μη το λες αυτό, Αγγαία... της είπε η "Εφη. "Έχεις τον αδελφό σου... το κοριτσάκι σου... "Ναι, το ξέρω... απάντησε εκείνη. Πρέπει να ζήσω για το παιδί μου. Δυστυχώς, όμως, η αγάπη εκείνου είναι πιο δυνατή και με τραβάει κοντά του.

"Όταν η "Εφη, άργα το βράδυ, έφυγε με σφιγμένη καρδιά από κοντά της, συνάντησε στο γύλι το Θέμο, τον αδελφό της Αγγαίας. "Η Εφη τον ήξερε από τότε που ήταν χωριστές φίλες με την Αγγαία. "Ο Θέμος την προτιμούσε πάντα στα διάφορα πάρτυ, που συχνά και χόρευε μαζί της. "Ενα αίσθηματάκι χωρίς συνέχεια είχε αναπτυχθεί ανάμεσά τους.

"Ο Θέμος τη συνόδευσε ως την εξώπορτα, την κύτταξε με τα μαύρα μάτια του, που είχαν το ίδιο βελούδο βλέμμα με της αδελφής του και της είπε, θλιμμένα:

"Ελάτε πάλι να δήτε τη δυστυχισμένη μου ε... "Ίσως με τη συντροφιά σας, καινούργιας εκείνου

που δεν κατάρβωσα ούτε εγώ, ούτε ο γιατρός. Δεν ακούει κανένα, η Αγγαία. Δεν τρώει, ούτε παίρνει τα φάρμακά της, ούτε κοιμάται! Κάθε φορά που της προτείνω να κάνουμε ένα ταξιδάκι, για ν' αλλάξει περιβάλλον, με φοβούνται πως θα σκοτωθεί! "Πολύ φοβάμαι πως θα τη νάσω γρήγορα, πρόσθεσε αναστενάζοντας.

"Η "Εφη άρχισε να πηγαίνει τώρα κάθε απόγευμα στην Αγγαία, που όλο και πλησίαζε προς το θάνατο. Της μιλούσε διαρκώς για τα παλιά κι' η Αγγαία της απαντούσε πως μόνο μια ευτυχία την περίμενε ακόμη: να συναντηθεί στον άλλο κόσμο με το Μάνο της.

Στη συντροφιά τους έμενε και ο Θέμος, που προσπαθούσε να διασκεδάσει την καταθλιπτική εκείνη ατμόσφαιρα με τα άσπια του και τ' ανέκδοτά του. "Η Εφη τον παρακολούθησε και θαύμαζε την απλότητα του και το συμπαθητικό του πρόσωπο. Κι' ένοιωσε με φόβο να ζυγνιάσει της το παλιό αίσθημα, που τότε το είχε πνίξει, επειδή ο πατέρας της που το είχε καταλάβει, της είχε πη μια μέρα:

"«Νομίζω πως αυτός ο νέος σε τριγυρίζει, για την προίκα σου...»

"Η Εφη, που ήταν προικισμένη με τα καλύτερα ψυχικά χαρίσματα και με μια μεγάλη περιουσία, ήταν άσχημη! "Η φύση την είχε στερήσει από το ωραιότερο δώρο: την ομορφιά!

"Ναι, είμαι άσχημη», έλεγε μπρος στον καθρέφτη της, αντικρύζοντας το παχούλο, κοινό αναστήμα της και το γεμάτο φακίδες ξανθο πρόσωπό της, που προσπαθούσε να το ομορφύνει με τα καλοχτενισμένα μαλλιά της.

Τώρα που η "Εφη ξαναθυμόταν τα παλιά, τα μάτια της πλημμύριζαν από δάκρυα κι' έτρεμε η ψυχή της μήπως αγάπησε με πάθος αυτόν τον άμορφο νέο. "Και, όμως, κάθε απόγευμα που παίνοτο το δρόμο για το σπίτι της έρωστος φίλης της, η καρδιά της πήγαινε να σπάσει από το φτερούγισμα, όσο πλησίαζε. Το τρυφερό βλέμμα του Θέμου, που την τυλίγει σαν αόρατο, το γέλιο που της έδινε μια γλυκιά ελπίδα, πως ίσως κι' εκείνος να την αγαπούσε...

"Εν' απόγευμα, που βόηκε την πόρτα του σπιτιού της Αγγαίας ανοιχτή και μπήκε χωρίς να χτυπήσει, ένοιωσε ένα δυνατό κλονισμό, φτάνοντας στον προθάλαμο, όταν άκουσε όσα στον δωμάτιο της Αγγαίας μιλούσε το δωμάτιο της. "Η όπου αναφερόταν τ' όνομά της. "Η Αγγαία κορόνταζε με τον αδελφό της. "Ο Θέμος μιλούσε δυνατά και της.

"Σωστά μάντεψες πως την αγαπά, έλεγε. Αγαπά την ελκρινεία πώ, έλεγε. Αγαπά την γλυκύτητα των ματιών της, τη γλυκύτητα της φωνής και την αγνότητα της ψυχής της... "Αλλά, ποτέ, ποτέ δεν θα της το πώ!... Προτιμώ να πνιθώ από το αέθρισμα μου έρωτα, παρά να φαντασθώ κανείς ότι κάναω πως την αγαπάω ζαλισμένη από την κρυφή χαρά της, χτύπησε την πόρτα και μπήκε στο δωμάτιο της Αγγαίας, προσπαθώντας να κρύψει την ευτυχία της από την άρρωστη, που κάθε φορά την έρισκε χειρότερα...

Φεύγοντας, λοιπόν, εκείνο το βράδυ η "Εφη, είπε στο Θέμο, όταν έβγαζαν στην εξώπορτα, χωρίς να τραβήξει το χέρι της από το δικό του:

"Αν έχετε τίποτα να μού πείτε, Θέμο, είμαι έτοιμη να τ' ακούσω, γιατί ξέρω πως θα με κάνει ευτυχισμένη!...

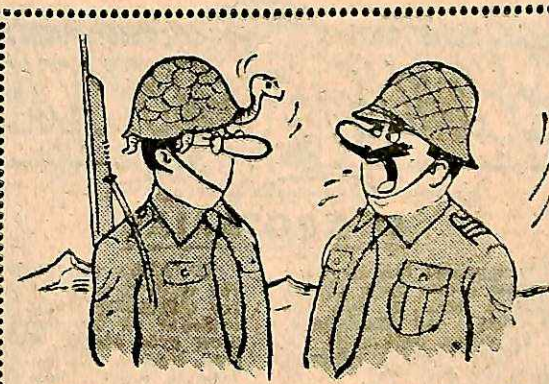
"Εκείνος δεν μπόρεσε ν' απαντήσει. "Εσκυψε μόνο και γέμισε φίλια το "Εσφυρα της χεράκι.

Μέρες αγάπης και αγάπης περιούσαν οι δύο νέοι στο προσκήνιο της Αγγαίας. Κι' ένα δειλινό, η Αγγαία έσβυσε ήσυχως, μουρμουρίζοντας:

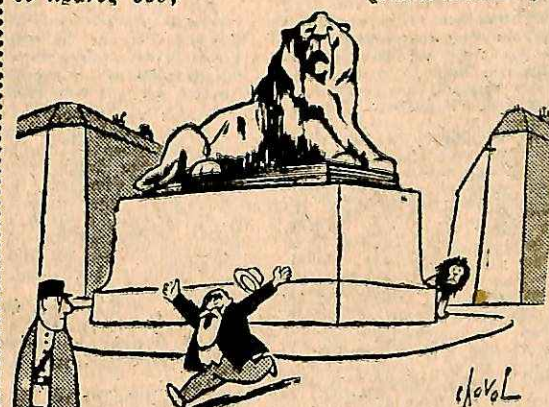
"Ερχομαι κοντά σου, λατρευτέ μου!... Λίγο πριν ξεψυχήσει, πήρε το χέρι της Εφης και το έβαλε μέσα στο χέρι του αδελφού της.

"Να κρατήσετε για πάντα κοντά σας το παιδί μου... Μου το υποσχεστείτε, ψιθύρισε.

Οι δύο νέοι γονάτισαν κοντά της και της το υποσέχθηκαν με όλη την ψυχή.

Ο λοχαγός: "Ακούη, ξού, δεν ξαναβρήκες το κρόνος σου; "France Dimanche

ΠΑΡΕΣΤΗΣΙΣ

"Ενα λεοντάρι!... "Αγαλμα είνε χριστιανέ μου!... "France Dimanche

"Όταν τα παιδιά είναι άφρονεμένα!... "A. HAWES

"Κι' εδώ στον τοίχο βόσκεται η σανίδα για το σιδερένιο, που ανοίγει αυτομάτως!... MIRANTA

Ο ΚΡΟΤΑΛΙΑΣ

Την μισούσε! Και το μίσος του ήταν βίαιο, όπως άλλοτε η αγάπη του. Η ζωή του στα δάση του Αμαζονίου, είχε σκοτώσει, από καιρό τώρα, κάθε τρυφερό αισθήμα μέσα στην ψυχή του.

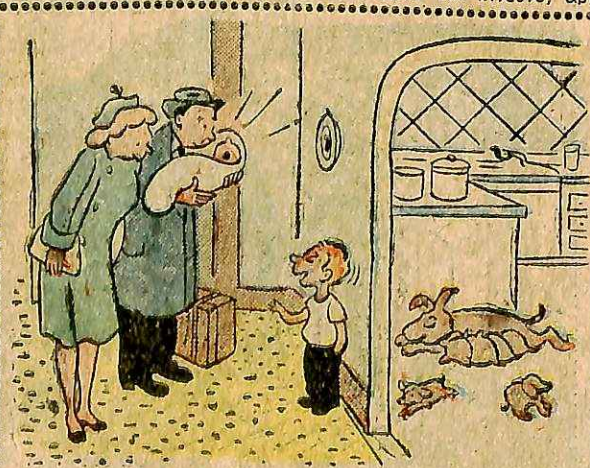
Νέος ακόμη, ο Άλδης ντά Κούνχα, είχε διακοπεί, εφ' όσον, τις σπουδές του στο Πανεπιστήμιο κι είχε εγκαταλείψει την οικογένειά του, για να πάει να θαφτεί στα άπεραντα δάση, που απλώνονταν γύρω στο μεγάλο ποταμό, τον Αμαζόνιο. Η μοναδική του συντροφιά, ήταν τώρα τα άγρια θηρία κι οι λανθάνουσες πού δούλευαν στη φύση του.

Οι παλιοί φίλοι του σιγοψιθύριζαν, ώστόσο, πως δεν είχε πάρει αυτή την απόφαση από άπλο καπρίτσιο. Στο βάθος της ψυχής του, κρυβόταν μια μεγάλη ερωτική απογοήτευση. Κι' αυτή τον είχε σπρώξει μακριά από τον κόσμο. Η πρόδοσία μιας γυναίκας τον είχε κάψει να μισήσει όλες τις γυναίκες. Κι' ήταν αποφασισμένος να μην σχετισθεί ποτέ με καμία.

Από δέκα χρόνια τώρα, ζούσε αυτή τη ζωή. Όταν μαζεύε αρκετή ποσότητα καουτσούκ, την πηγαίνει στο Μανσόν, ή το Μπέλεν, για να την πουλήσει. Έπειτα, ξαναφεύγει άμεσως για να γυρίσει στην ερημιά του. Ούτε το κρασί, ούτε τα χαρτιά, ούτε οι εύκολες κατακτήσεις στα νυχτερινά κέντρα, μπόρεσαν ποτέ να τον κρατήσουν.

Έτσι είχε γίνει πολύ πλούσιος. Κι' είχε φτιάξει τώρα μια μεγάλη επιχείρηση καουτσούκ, όπου εργαζόντουσαν εκατοντάδες Ιθαγενείς, που τους κρατούσε όλους σε πειθαρχία με το μαστιγίο ή το πιστόλι. Γιατί μόνο με τη βία μπορούσε να επιβληθεί στους αυτοίς τους ανθρώπους. Γι' αυτό, λοιπόν, τον έλεγαν «Βασιλιά του Αμαζονίου». Ένας θρύλος είχε σχηματισθεί γύρω στ' όνομά του. Κι' ένα σωρό ιστορίες κυκλοφορούσαν γι' αυτόν. Ιστορίες αγριότητας, βίας και αίματος.

Μά, μια μέρα, ο άνθρωπος αυτός με την αλύσιτη καρδιά, βρήκε το πεπρωμένο του.

ΤΑ ΤΡΟΜΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

—Μόνο ένα: 'Η σκύλα μας έκανε μισή ντουζίνα!

Ο Άλδης ντά Κούνχα ήταν τριάντα πέντε χρόνων, όταν αισθάνθηκε, ξαφνικά, την επιθυμία να ξαναβρεί ανάμεσα στον κόσμο. Επωφελήθηκε, λοιπόν, από μια φιλική θρωτική γιορτή, που έδινε ο διοικητής στο Μπέλεν και πήγε εκεί για να διασκεδάσει. Και, στη γιορτή αυτή, συνάντησε τη Μαρία-Πία, ντά Βέλγκα Ράμος. Το αίμα του τότε έγινε πυρίνο σαν λάβα ηφαίστειου κι η καρδιά του άρχισε να χτυπάει ορμητικά.

Αλλά τί ξεχωριστό είχε, λοιπόν, αυτή η μελαγχολική νέα, που μόνο με την παρουσία της τον αναστάτωνε; Τα πάντα και τίποτε! Για να καταστήσει την καρδιά της, ο Άλδης ντά Κούνχα θα θυσιάσει πρόθυμα όλη την περιουσία του και θα πουλούσε αδιάτακτα και την ψυχή του στο διάβολο!

Αλλά ο διάβολος ήταν ή ίδια η Μαρία-Πία!

Τον αγαπούσε κι' αυτή; Της ήταν αδιάφορος; Τον μισούσε;...

Δεν μπορούσε να το καταλάβει. Γιατί οι διαθέσεις της άλλαζαν από τη μία στιγμή στην άλλη. Ξάν να μετανόει, όταν ξεχνόταν για λίγο στην αγκαλιά του, γινόταν, ξαφνικά, σκληρή κι' άκαρδη και τον μαστιγώνει με τα περιφρονητικά λόγια της. Κι' όταν τον έβλεπε να ταπεινώνεται από μικρό παιδί, γελούσε ενθουσιασμένη.

Αλλά, βέβαια, η κατάσταση αυτή δεν μπορούσε να συνεχισθεί. Μια μέρα, αισθάνθηκε την επιθυμία να την γυμνήσει με το μαστιγίο του, όπως έκανε με τους Ιθαγενείς που εναντιώνονταν στις διαταγές του.

Αλλά, την τελευταία στιγμή, μετανόησε. Κι' έφυγε βιαστικά από κοντά της.

Από τότε, δεν ξαναγύρισε πια στο σπίτι της νεάς.

Η σκέψη της, ωστόσο, δεν τον άφηνε να ησυχάσει. Μέρα και νύχτα, την έβλεπε διαρκώς μπροστά του. Και φοβόταν πως, όργα ή γρήγορα, θα ταπεινωνόταν και πάλι μπροστά της. Αλλά, αυτή δεν έπρεπε να γίνει ποτέ!

Από τη στιγμή που κατάλαβε αυτό τον κίνδυνο, άρχισε να νά την μισή.

Η Μαρία-Πία ήταν μια απειλή, που στρεφόταν εναντίον του ίδιου του εαυτού του.

Βίαιος όπως ήταν σε όλα του, ο Άλδης ντά Κούνχα, πήρε τότε την απόφαση να την σκοτώσει. Έτσι, θα γλύτωνε οριστικά απ' αυτό τον κίνδυνο.

Δεν χρειάστηκε να πολυσκεφτεί για να πάρει αυτή την απόφαση. Ο θάνατος της Μαρία-Πίας ήταν κάτι που το επιθυμούσε μ' όλη τη δύναμη της ψυχής του. Κι' ο Άλδης ντά Κούνχα είχε πάρει από καιρό τη συνήθεια να κάνει κάθε τι που περνούσε από το κεφάλι του, χωρίς να πολυσκοπεύεται αν ήταν καλό ή κακό και χωρίς να λογαριάζει τις συνέπειες.

Μ' αυτή, λοιπόν, την απόφαση, ξεκίνησε για το Μπέλεν κι' έφτασε εκεί κατά τα ξημερώματα.

Ο Άλδης ντά Κούνχα είχε το σχέδιό του.

Ήξερε, ότι η Μαρία-Πία, μόλις έφτανε, έτρεχε στη βεράντα του σπιτιού της. Μπορούσε, λοιπόν, με μια σφαίρα στο στήθος, να την στείλει στον άλλον κόσμο. Κι' αυτή τη σφαίρα θα της την έστελνε με την καραμπινά του.

Ήταν τώρα κρυμμένος πίσω από τον κορμό ενός δένδρου, σε μικρή απόσταση από το σπίτι της νεάς και περιμένε, ήρεμος κι' ατάραχος, όπως όταν παγίανε για κυνήγι στο ζούγκλα.

Οι πρώτες αχτίδες του ήλιου γαίδωναν σε λίγο τις κορυφές των δέντρων.

Και, την ίδια στιγμή, η Μαρία-Πία εμφανίστηκε στη βεράντα. Έλαμπε από όμορφη και τα μάτια της ροδούσαν απλότητα το πρωινό φως.

Ο Άλδης ντά Κούνχα σήκωσε, με σταθερό χέρι την καραμπινά του.

Αλλά, ξαφνικά, ένοιωσε το αίμα του να παγώνει μέσα στις φλέβες του. Ένας γαλαξοπράσινος κροταλίας κατέβαινε από τη σκεπή του σπιτιού... Είχε σπάσει τώρα στην άκρη της βεράντας και τα μάτια του είχαν καρφωθεί πάνω στη Μαρία-Πία, που ήταν άκουμπτημένη ανυπόπτη στο κάγκελλο...

Μια στιγμή ακόμη και το μαρμαρέο φίδι, θάωνε τα δόντια του μέσα στις σάρκες της νεάς.

Ο Άλδης ντά Κούνχα ξαναβρήκε άμεσως την ψυχραιμία του και σημάδεψε με πορροχί.

Έπειτα πίεσε τη σκανδάλη...

Η σφαίρα τρύπησε πέρα για πέρα το κεφάλι του κροταλίου, που κυλιόταν σφαδάζοντας στην αψίδα.

Ο Άλδης ντά Κούνχα βγήκε άμεσως από τον κρυώνα του, πήδησε το φράχτη κι' ανέβηκε τρέχοντας στη βεράντα.

Η Μαρία-Πία τον κύτταζε με μάτια που έλαμπαν από γάρο.

Πώς βρέθηκες εδώ; τον ρώτησε.

Μ' έστειλε η καλή σου τύχη για να σε σώσω, της απάντησε γελάοντας. Ο Άλδης ντά Κούνχα βγαίνει δες. Όταν άλλοτε βγαίνεις στη βεράντα, να κυττάξεις ολόγυρά σου...

Η νέα γέλασε κι' αυτή.

Μ' αγαπάς, λοιπόν, Άλδης; τον ρώτησε.

Πιο πολύ κι' από τη ζωή μου! της απάντησε. Κι' έλεγε την αλήθεια. Ήταν σκέψι να την σκοτώσει, που το σαν ένα κακό όνειρο, που το είχε σβήσει πια η μεγάλη του αγάπη για τη Μαρία-Πία.

Ήταν κι' οι δυο τώρα ευτυχισμένοι. Κι' έπειτα, από ένα μήνα, έγιναν οι γάμοι τους.

ΓΑΝΑΤΟΛΟΓΙΚΟ ΧΙΟΚΜΟΡ

ΟΙ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Κουρασμένος από την πονηρία και την αγριότητα των συγχωριανών του, ο Νατοράδιν Χότζας, πήρε τη γυναίκα του κι' εγκαταστάθηκε σ' ένα χωριό του Αφίαν Καραχισάρ. Εκεί έκανε και τον δικό του λαό.

Ένα βράδυ τον πλησίασε στο γραφείο του — στο καφενείο δηλαδή — της πλατείας του χωριού — ένας άνοματι Σαφκέτ και με τις χαιρετούρες του, άρχισε να βάζει σε ύπνο τον Χότζα.

«Σίγουρα, κανένας τζαματζής θα είν' έτούτος», συλλογίστηκε.

«Ήθελα τη γνώμη σου, Χότζα μου, άρχισε ο Σαφκέτ, για μια διαφορά που έχω με τον Ασίζ».

Τι διαφορά; ρώτησε μ' ενδιαφέρον ο Χότζας. Μαλλώσατε;

«Οχι. Χότζα μου, αλλά ο Ασίζ φαρμάκωσε τις κόττες μου, που είχαν πάει στην αψίδα του. Μπορώ, λοιπόν, τώρα εγώ να του ζητήσω απόζημιση»;

Το ρώτας κιόλας; του απάντησε ο Χότζας. Σου προξένησε ένα αδίκημα, καταστρέφοντας την ιδιοκτησία σου!

Ο Σαφκέτ κρατά όμως κλειστά τα χείλη του. Κάτι έχει στο νου του.

Πάει καλά, Χότζα μου, είπε στο τέλος. Ας πούμε όμως πως δεν έγιναν έτσι τα πράγματα, όπως σου τα είπα, αλλά ανάποδα...

Ο Χότζας άρχισε ν' ανησυχή. Φαίνεται πως παει κάπου να τον πιάσει ο Σαφκέτ.

«Ας πούμε, λοιπόν, συνεχίζει ο άλλος, ότι εγώ φαρμάκωσα τις κόττες του Ασίζ που μπήκαν στην αψίδα μου».

Μα τότε το πράγμα είνε διαφορετικό. Όπως βλέπω, είνε φανερό πως ένοχος είνε ο Ασίζ, που άφησε τις κόττες του και παραβίασαν την ιδιοκτησία σου... Μην φοβάσαι, Σαφκέτ. Δεν έχεις να πίνεις τίποτε!...

Σ' ευχαριστώ, Χότζα μου, σ' ευχαριστώ, απάντησε ο Σαφκέτ.

Και άμεσως άνοιξε το σακκούλι του και του έδωσε τρία γρόσια.

Κάνεις λάθος, Σαφκέτ, του είπε ο Χότζας. Θα δώσω εξη γρόσια!

Πάει! απάντησε ο Σαφκέτ. Μου ζητάς τα διπλάσια! Τον περασμένο μήνα, για μια άλλη συμβουλή που μου έδωσες, μου ζητήσατε τα μισά!

Το έβρω, απάντησε ο Χότζας, αλλά τώρα σου έδωσα δύο συμβουλές.

Ο Σαφκέτ έκανε τον ανήξερο πάλι και ο Χότζας του εξήγησε καλύτερα:

«Άκουσε, Σαφκέτ... Επειδή είσαι πονηρός, δεν άρχισες με την αλήθεια, αλλά με το ψέμα. Έτσι σου ζήτησε τη συμβουλή μου για κάτι που δεν σου συνέβη... Και κατόπιν μου ζητήσες πάλι τη συμβουλή μου για κάτι που, ίσχυριστηκες πως δεν συνέβη. Αλλά που πραγματικά είνε συμβή. Κι' αυτό, για να μάθεις πρώτα την αλήθεια, και δεύτερο για να με πληρώσεις για μια μόνο συμβουλή. Επείτα όμως να ξέρεις, ότι για να μάθω κανείς την αλήθεια, πρέπει να πληρώσει διπλά και τριπλά...»

Ο Σαφκέτ τότε, για να μην πελαγώσει περισσότερο και για να μη του ζητήσουν παραπάνω ο Χότζας, πληρώσε τα ξέρι πάλι, κι' έφυγε, χωρίς ακόμα να τοίδαρε, ήταν ή σωστή. Απλά, έπληξε για μάλλι και βγήκε κουρεμένος!...

Απαγορεύεται η ανασημείωση οποιαδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ έγγραφου άδειας της Διευθύνσεως του «Θησαυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ συμφώνως τῷ άρθρῳ 6 § 7 τοῦ Α. Ν. 1092/1938

Ίδιοκτήτης - Διευθυντής: Ἰωάννης Παπαγεωργίου. Κατοικία: Θησαυρίωνος αρ. 3. Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, ὁδὸς Δάσκει, Ν. Ἡράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησίᾳ Δρχ. 200.000
» Ἐξαμηνίᾳ » 100.000
» Τρίμηνι » 60.000

Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζικῆς τοιαύτης πρὸς τὸν κ. Ἰωάννην Παπαγεωργίου.

Ἡ χαμένη ΚΑΡΦΙΤΣΑ

Παράξενο διήγημα

Ἐνῶ ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ σπίτι τῆς παλιᾶς φίλης τῆς κυρίας Μαρτί, ἡ Μαρτίν ἀντελήφθη πὼς εἶχε χαθῇ ἡ καρφίτσα τοῦ Αυτοκράτορος!

Ἡ κοπέλλα θεωροῦσε ἀνεκτίμητο αὐτὸ τὸ κόσμημα, γιατί τὸ εἶχε χάσει ο Ἡ Μαρτίν τὸ φοροῦσε πάνω στὴ ζακέτα της ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε ἐνηλικιωθῇ. Πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες.

Όταν, λοιπόν, παίρνοντας τὴ ζακέτα της ἀπ' τὸ πορτιανὸ τῆς κ. Μαρτί, εἶδε πὼς ἔλειπε ἡ καρφίτσα, ἔβγαλε μιὰ φωνὴ τῶμου κι' ἐξήγησε στὴν οἰκοδόμοινα τὸ λόγο τῆς ταραχῆς.

Μὰ εἰσαι βεβαία πὼς φοροῦσες τὴν καρφίτσα σου, ὅταν ἦρες ἐδῶ; τὴ ρώτησε ἐκείνη.

Ναί! Πρὶν βγάλω τὴ ζακέτα μου, ἔβριζα μιὰ ματιά στὸν καθρέφτη ποὺ πορτιανὸν κι' εἶδα τὴν καρφίτσα στὴ θέσι της.

Τότε κάπου ἐδῶ θάχῃ πέσει. Ἀς ψάξουμε νὰ τὴ βρούμε...

Ἐπειτα ὅμως ἀπὸ λεπτομερεῖς καὶ μάστιγες ἔρευνας, οἱ δυὸ γυναῖκες κυττάζοντες θλιμένες κι' ἀπογοητευμένες. Ἡ ἴδια σκέψις εἶχε περάσει ἀπ' τὸ μυαλό καὶ τῶν δύο τους: κάποιος εἶχε κλέψει τὴν καρφίτσα.

Μὰ ἦμαστε μόνες στὸ σπίτι! παρατήρησε ἡ κ. Μαρτί. Ἡ καμαριέρα λείπει. Ἀφ' οὗτου ἦρθε, ἕνα μόνον πρόσωπο πέρασε, φεύγοντας, ἀπ' τὸ χῶλλ. Μὰ αὐτὸς ἦταν...

Ἀνώτερος καθε ὑποψία, συμπλήρωσε ἡ κοπέλλα. Ἐννοεῖτε, βέβαια, τὸ Ντανιέλ.

Ο Ντανιέλ ἦταν ὁ μοναχογιὸς τῆς κ. Μαρτί. Ἡ γῆρα μητέρα του τὸν εἶχε ἀναθρεῖ ἀσχημα, ὑποχωρώντας σὲ κάθε καπρίτσιο του. Τὸν εἶχε κάμει σπάταλο κι' ἐπιπόλοιο. Μετάνοιζε τώρα γι' αὐτό, μὰ ἦταν ἄργα πιά...

Ῥωτόσο, τὸν τελευταῖο καιρὸ, εἶχε ἀρξίσει νὰ ἐλπίζῃ κάπως πὼς θὰ διορθωνόταν ὁ Ντανιέλ. Ἐβλεπε τὴ συμπεριφορά καὶ τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὴν παιδική του φίλη, τὴ Μαρτίν, καὶ τὴν ἐπιρροή τῆς ἐπάνου του, Κι' ὀνειρευόταν νὰ τοὺς εἶ παντρεμένους — γιὰτὶ καταλάβαινε πὼς κι' ἡ κοπέλλα τὸν συμπαθοῦσε.

Τόσο ἡ μητέρα λοιπόν, ὅσο κι' ἡ ὑποψία ἀρραβωνιαστικιά ἀπέκρουσαν μὲ φρίκη κάθε ὑπόνοια ἐναντίον τοῦ Ντανιέλ.

Ἡ Μαρτίν γύρισε θλιμένη στὸ σπίτι τῆς καὶ κλείσθηκε στὴν κἀμάρα της. μὲ τὴν πρόσφατη πὼς εἶχε πονοκέφαλο, γιατί δὲν ἤθελε ἀκόμα νὰ πὴ τίποτε στοὺς γονεῖς της. Πέρασε μιὰ νύχτα φοιχτή! Ὅλες οἱ σκέψεις τῆς κατέληγαν στὸ ἴδιο τρομερὸ συμπέρασμα: Τὸ μοναδικὸ πρόσωπο ποὺ εἶχε περάσει ἀπ' τὸ χῶλλ, ἔπρεπε νάταν ὁ κλέφτης τῆς καρφίτσας!

Μὰ κι' ἡ κ. Μαρτί βασανίζονταν ἀπ' τὴν ἴδια ἀγωνία. Ἦξερε πὼς ὁ γιὸς της ἦταν οἰκονομικὸς στενοχωρημένος. Πρὸ ἡμερῶν, δὲν εἶχε μπορέσει νὰ τὸ δώσῃ ἕνα σημαντικὸ ποσὸν ποὺ τῆς εἶχε ζητήσει ἐπίμονα — γιὰτὶ κι' αὐτὴ ζούσε μόνον ἀπ' τὰ εἰσοδήματα ἐνὸς κεφαλαίου, ποὺ θὰ περνούσε στὸ Ντανιέλ μετὰ τὸ θάνατό της.

Ἐπείτα στὴ σκέψις πὼς ὁ γιὸς της εἶχε χάσει ἴσως πολλὰ στὰ χαρτιά — κι' ὅτι εἶχε γίνει κλέφτης, γιὰ νὰ βῇ ἀπ' τὸ ἀδιέξοδο!

Ἡ ἀγωνία τῆς μεγάλωσε τὴν ἀλημέρα, ὅταν πληροφορήθηκε ὅτι ὁ Ντανιέλ εἶχε ξεφύγει ἑξαφνικὰ διάφορα νυχτερινὰ κέντρα.

Τέλος, ἡ κ. Μαρτί σκέφθηκε νὰ ζητήσῃ τὴ συμβουλή ἐνὸς οἰκονομικοῦ φίλου του, τοῦ καθηγητοῦ Πρεφόν, ποὺ ζούσε μόνος του κι' ἀποτραβηγμένος ἀπ' τὸν κόσμο.

Ὁ γέρος καθηγητὴς ἦταν τρομερὰ μισογύστη. Θεωροῦσε τὶς γυναῖκες πλάσματα ὑποῦλα, πονηρά, ἱκανὰ γιὰ κάθε τι. Ἀφοῦ ἀκούσε λοιπὸν τὴ διήγησι τῆς κ. Μαρτί, τῆς εἶπε ἀποτόμα:

— Ρωτήσατε αὐτὴ τὴ σουρουράδα ποὺ πῆγε, ποὺν ἐρθε στὴν σὰς:

Ἐκείνη σάστισε. Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ καθηγητοῦ τῆς εἶχαν γεννήσει μιὰν ἄλλη ὑπόψια, διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν ποὺ τὴν τυραννοῦσε τόσο σκληρά.

— Ὅχι! φώναξε. Πρόσεξα μάλιστὰ πὼς, ὅταν θέλησα νὰ τῆς κάμω μιὰ τέτοια ἐρώτησι, φάνηκε στενοχωρημένη κι' ἄλλαξε ἀμέσως κουβέντα... Ῥωτόσο εἶνε μιὰ καλὴ κοπέλλα, μὲ θαυμασιὸν νουκάτρη!

— Κανείς δὲν ξέρει ποτὲ τί κρύβει ἴσως μιὰ ἀπατηλὴ ἐμφάνισις... Ἐλάτε μαζί μου. Ἐξῶς κάποιον ντεκτεκτῖ, ποὺ μὴ χωράσθῃ ἐγγυμωμένη γιὰ μὴ ἐξυπνοῦται ποὺ τοῦ πρόσφερα. Αὐτὸς εἶνε ἱκανὸς νὰ διαφωτίσῃ τὸ μυστήριον...

Ἐπείτα ὅμως ἀπὸ λεπτομερεῖς καὶ μάστιγες ἔρευνας, οἱ δυὸ γυναῖκες κυττάζοντες θλιμένες κι' ἀπογοητευμένες. Ἡ ἴδια σκέψις εἶχε περάσει ἀπ' τὸ μυαλό καὶ τῶν δύο τους: κάποιος εἶχε κλέψει τὴν καρφίτσα.

Μὰ ἦμαστε μόνες στὸ σπίτι! παρατήρησε ἡ κ. Μαρτί. Ἡ καμαριέρα λείπει. Ἀφ' οὗτου ἦρθε, ἕνα μόνον πρόσωπο πέρασε, φεύγοντας, ἀπ' τὸ χῶλλ. Μὰ αὐτὸς ἦταν...

Ἀνώτερος καθε ὑποψία, συμπλήρωσε ἡ κοπέλλα. Ἐννοεῖτε, βέβαια, τὸ Ντανιέλ.

Ο Ντανιέλ ἦταν ὁ μοναχογιὸς τῆς κ. Μαρτί. Ἡ γῆρα μητέρα του τὸν εἶχε ἀναθρεῖ ἀσχημα, ὑποχωρώντας σὲ κάθε καπρίτσιο του. Τὸν εἶχε κάμει σπάταλο κι' ἐπιπόλοιο. Μετάνοιζε τώρα γι' αὐτό, μὰ ἦταν ἄργα πιά...

Ῥωτόσο, τὸν τελευταῖο καιρὸ, εἶχε ἀρξίσει νὰ ἐλπίζῃ κάπως πὼς θὰ διορθωνόταν ὁ Ντανιέλ. Ἐβλεπε τὴ συμπεριφορά καὶ τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὴν παιδική του φίλη, τὴ Μαρτίν, καὶ τὴν ἐπιρροή τῆς ἐπάνου του, Κι' ὀνειρευόταν νὰ τοὺς εἶ παντρεμένους — γιὰτὶ καταλάβαινε πὼς κι' ἡ κοπέλλα τὸν συμπαθοῦσε.

Τόσο ἡ μητέρα λοιπόν, ὅσο κι' ἡ ὑποψία ἀρραβωνιαστικιά ἀπέκρουσαν μὲ φρίκη κάθε ὑπόνοια ἐναντίον τοῦ Ντανιέλ.

Ἡ Μαρτίν γύρισε θλιμένη στὸ σπίτι τῆς καὶ κλείσθηκε στὴν κἀμάρα της. μὲ τὴν πρόσφατη πὼς εἶχε πονοκέφαλο, γιατί δὲν ἤθελε ἀκόμα νὰ πὴ τίποτε στοὺς γονεῖς της. Πέρασε μιὰ νύχτα φοιχτή! Ὅλες οἱ σκέψεις τῆς κατέληγαν στὸ ἴδιο τρομερὸ συμπέρασμα: Τὸ μοναδικὸ πρόσωπο ποὺ εἶχε περάσει ἀπ' τὸ χῶλλ, ἔπρεπε νάταν ὁ κλέφτης τῆς καρφίτσας!

Μὰ κι' ἡ κ. Μαρτί βασανίζονταν ἀπ' τὴν ἴδια ἀγωνία. Ἦξερε πὼς ὁ γιὸς της ἦταν οἰκονομικὸς στενοχωρημένος. Πρὸ ἡμερῶν, δὲν εἶχε μπορέσει νὰ τὸ δώσῃ ἕνα σημαντικὸ ποσὸν ποὺ τῆς εἶχε ζητήσει ἐπίμονα — γιὰτὶ κι' αὐτὴ ζούσε μόνον ἀπ' τὰ εἰσοδήματα ἐνὸς κεφαλαίου, ποὺ θὰ περνούσε στὸ Ντανιέλ μετὰ τὸ θάνατό της.

Ἐπείτα στὴ σκέψις πὼς ὁ γιὸς της εἶχε χάσει ἴσως πολλὰ στὰ χαρτιά — κι' ὅτι εἶχε γίνει κλέφτης, γιὰ νὰ βῇ ἀπ' τὸ ἀδιέξοδο!

Ἡ ἀγωνία τῆς μεγάλωσε τὴν ἀλημέρα, ὅταν πληροφορήθηκε ὅτι ὁ Ντανιέλ εἶχε ξεφύγει ἑξαφνικὰ διάφορα νυχτερινὰ κέντρα.

Τέλος, ἡ κ. Μαρτί σκέφθηκε νὰ ζητήσῃ τὴ συμβουλή ἐνὸς οἰκονομικοῦ φίλου του, τοῦ καθηγητοῦ Πρεφόν, ποὺ ζούσε μόνος του κι' ἀποτραβηγμένος ἀπ' τὸν κόσμο.

Ὁ γέρος καθηγητὴς ἦταν τρομερὰ μισογύστη. Θεωροῦσε τὶς γυναῖκες πλάσματα ὑποῦλα, πονηρά, ἱκανὰ γιὰ κάθε τι. Ἀφοῦ ἀκούσε λοιπὸν τὴ διήγησι τῆς κ. Μαρτί, τῆς εἶπε ἀποτόμα:

— Ρωτήσατε αὐτὴ τὴ σουρουράδα ποὺ πῆγε, ποὺν ἐρθε στὴν σὰς:

Ἐκείνη σάστισε. Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ καθηγητοῦ τῆς εἶχαν γεννήσει μιὰν ἄλλη ὑπόψια, διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν ποὺ τὴν τυραννοῦσε τόσο σκληρά.

Τέλος, ἡ κ. Μαρτί σκέφθηκε νὰ ζητήσῃ τὴ συμβουλή ἐνὸς οἰκονομικοῦ φίλου του, τοῦ καθηγητοῦ Πρεφόν, ποὺ ζούσε μόνος του κι' ἀποτραβηγμένος ἀπ' τὸν κόσμο.

Ὁ γέρος καθηγητὴς ἦταν τρομερὰ μισογύστη. Θεωροῦσε τὶς γυναῖκες πλάσματα ὑποῦλα, πονηρά, ἱκανὰ γιὰ κάθε τι. Ἀφοῦ ἀκούσε λοιπὸν τὴ διήγησι τῆς κ. Μαρτί, τῆς εἶπε ἀποτόμα:

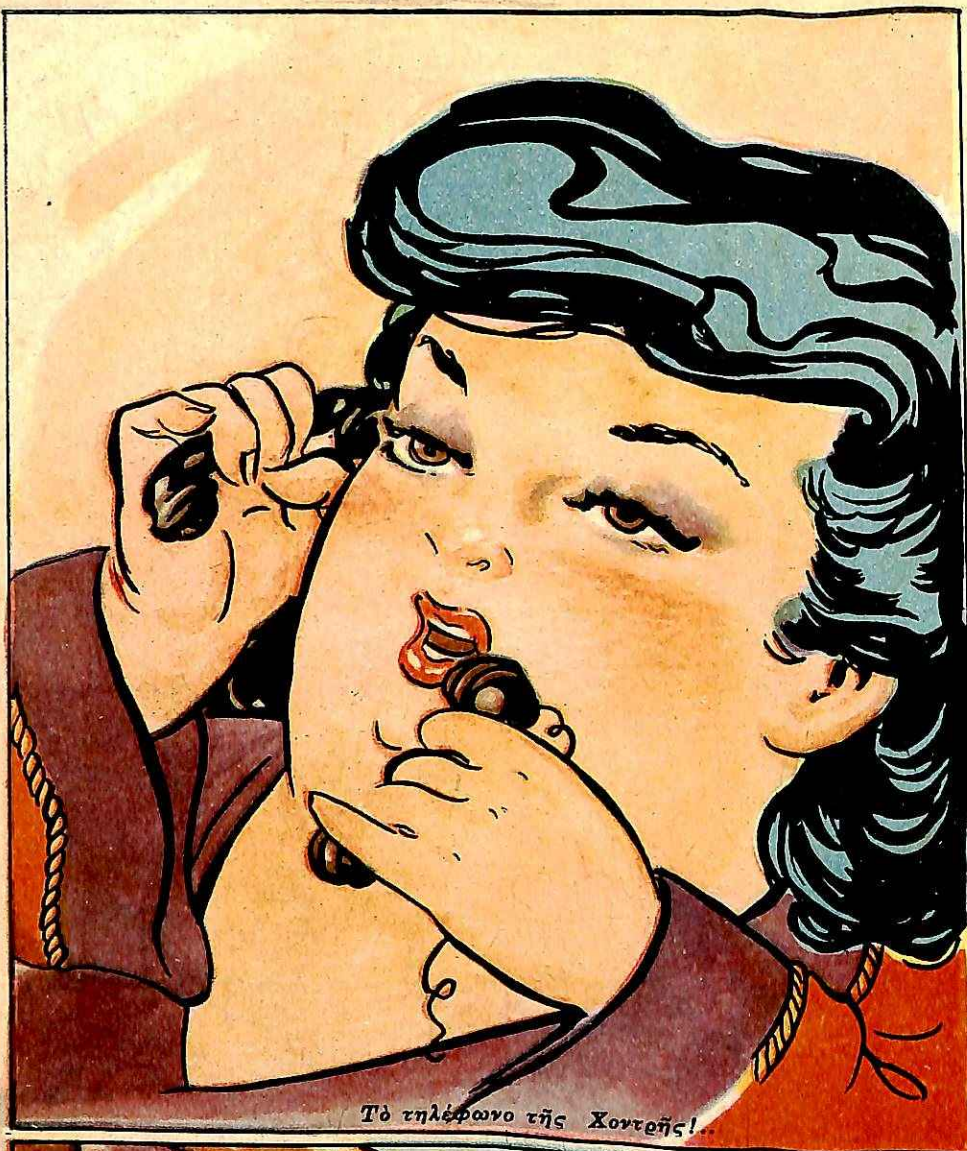
— Ρωτήσατε αὐτὴ τὴ σουρουράδα ποὺ πῆγε, ποὺν ἐρθε στὴν σὰς:

Ἐκείνη σάστισε. Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ καθηγητοῦ τῆς εἶχαν γεννήσει μιὰν ἄλλη ὑπόψια, διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν ποὺ τὴν τυραννοῦσε τόσο σκληρά.

— Ὅχι! φώναξε. Πρόσεξα μάλιστὰ πὼς, ὅταν θέλησα νὰ τῆς κάμω μιὰ τέτοια ἐρώτησι, φάνηκε στενοχωρημένη κι' ἄλλαξε ἀμέσως κουβέντα... Ῥωτόσο εἶνε μιὰ καλὴ κοπέλλα, μὲ θαυμασιὸν νουκάτρη!

— Κανείς δὲν ξέρει ποτὲ τί κρύβει ἴσως μιὰ ἀπατηλὴ ἐμφάνισις... Ἐλάτε μαζί μου. Ἐξῶς κάποιον ντεκτεκτῖ, ποὺ μὴ χωράσθῃ ἐγγυμωμένη γιὰ μὴ ἐξυπνοῦται ποὺ τοῦ πρόσφερα. Αὐτὸς εἶνε ἱκανὸς νὰ διαφωτίσῃ τὸ μυστήριον...

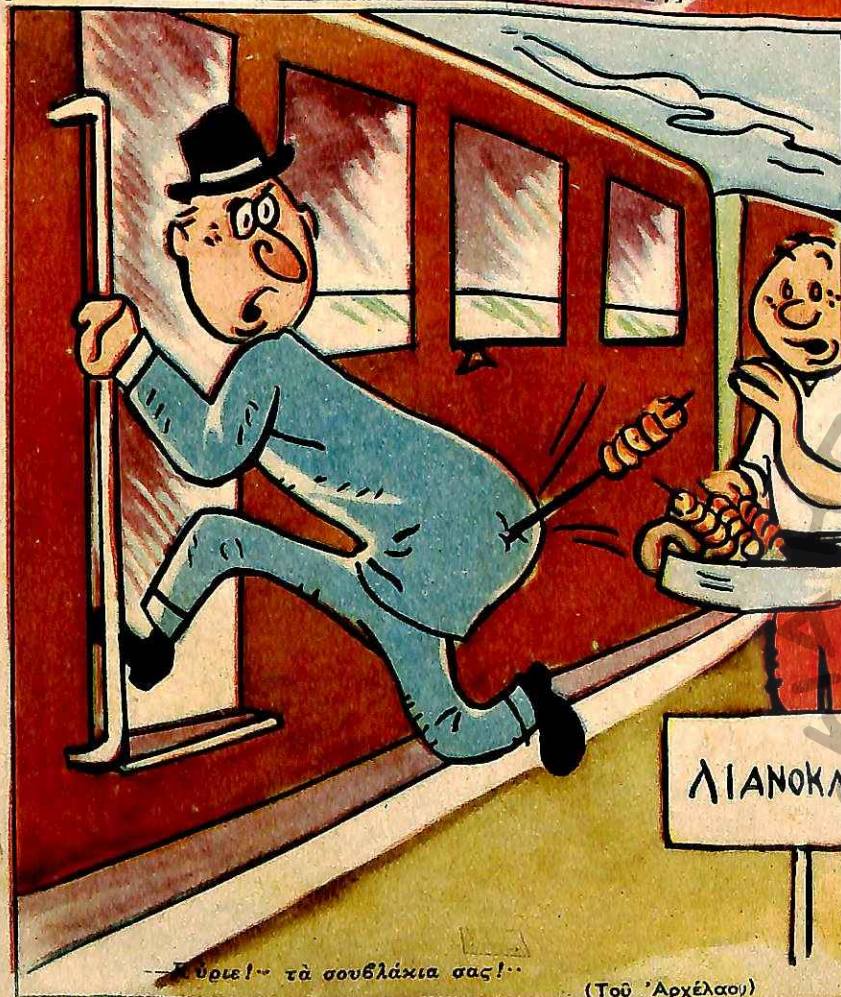
Ἐπείτα ὅμως ἀπὸ λεπτομερεῖς καὶ μάστιγες ἔρευνας, οἱ δυὸ γυναῖκες κυττάζοντες θλιμένες κι' ἀπογοητευμένες. Ἡ ἴδια σκέψις εἶχε περάσει ἀπ' τὸ μυαλό καὶ τῶν δύο τους: κάποιος εἶχε κλέψει τὴν καρφίτσα.

Τὸ τηλέφωνο τῆς Χοντρεῆς!

—Μὲ συγχωρεῖτε, μπορῶ νὰ περάσω;—
(Τοῦ 'Αρχέλαου)

—Ὑστε!... τὰ σουβλάκια σας!...
(Τοῦ 'Αρχέλαου)

Ο ΤΑΜΙΑΣ ΦΤΑΡΝΙΖΕΤΑΙ
— Μὲ τὶς ὑγείες σας!..